

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 133

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 67,

tinguda dimecres 20 d'abril de 1983

SUMARI

La sessió s'obre a un quart i mig d'onze del matí, sota la presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa.

El M. H. Sr. President proposa de fer una modificació en l'ordre del dia (p. 4115).

*El primer punt de l'ordre del dia és **Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya produïts el juliol del 1982**. El M. H. Sr. President diu que el debat es farà a semblança dels projectes de llei (p. 4115).*

No havent-hi presentació del Dictamen, se'n posa a votació la part general i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4115).

*Posades a votació la part introductòria del **Capítol VIII** i la **Conclusió 1**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4115).*

*El Diputat I. Sr. Escudé, del G.p. de Convergència i Unió, defensa la **proposta núm. 1**, de modificació de la **Conclusió 2** (p. 4116). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Medir, del G.p. del PSUC (p. 4117). Posada a votació la **proposta** s'aprova per 51 vots a favor, 46 en contra i 4 abstencions (p. 4118).*

*El Diputat I. Sr. Escudé, del G.p. de Convergència i Unió, defensa la **proposta núm. 2**, de supressió a la **Conclusió 3** (p. 4118). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Medir, del G.p. del PSUC (p. 4119). Posada a votació la **proposta**, s'aprova per 57 vots a favor, 44 en contra i 5 abstencions (p. 4119). Posat a votació el text del **Dictamen**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4119).*

*El Diputat I. Sr. Escudé, del G.p. de Convergència i Unió, defensa la **proposta núm. 3**, de supressió a la **Conclusió 4** (p. 4119). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Medir, del G.p. del PSUC (p. 4120). Posada a votació la **proposta**, s'aprova per 48 vots a favor, 54 en contra i 5 abstencions (p. 4121). Posat a votació el text del **Dictamen**, s'aprova per 59 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions (p. 4121).*

*Posades a votació les **Conclusions 5, 6 i 7**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4121).*

*El Diputat I. Sr. Ferreiro, del G. Socialista, defensa la **proposta núm. 4**, de supressió a la **Conclusió 8**, i la **proposta núm. 5**, d'addició d'una nova **conclusió** (p. 4121). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 4122).*

*Posada a votació la **proposta núm. 4**, es rebutja per 27 vots a favor, 65 en contra i 15 abstencions (p. 4123). Posat a votació el text*

del **Dictamen**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4123).

Posades a votació les **Conclusions 9, 10, 11, 12, 13, 14 i 15**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4123).

Posada a votació la **proposta núm. 5**, es rebutja per 27 vots a favor, 59 en contra i 21 abstencions (p. 4123).

El Diputat I. Sr. Pérez Guerra, del G.p. de Centristes, presenta i retira la **proposta núm. 6**, d'addició d'una nova conclusió 15 ter (p. 4123).

Posades a votació les **Conclusions núms. 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 i 35**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4125).

El Diputat I. Sr. Ferreiro, del G. Socialista, defensa la **proposta núm. 7**, d'addició d'una nova **Conclusió 35 bis** (p. 4125). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Escudé, del G.p. de Convergència i Unió (p. 4125). El Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, pren la paraula per una qüestió d'ordre (p. 4126). Posada a votació la **proposta núm. 7**, es rebutja per 44 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 4127).

En el torn d'explicació de vot, intervenen els Diputats I. Srs. Pérez Guerra, del G.p. de Centristes (p. 4127), Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 4128), Medir, del G.p. del PSUC (p. 4129), Ferreiro, del G. Socialista (p. 4130), i Escudé, del G.p. de Convergència i Unió (p. 4131).

El segon **punt** de l'ordre del dia és **Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la proposta de sol·licitud al Govern de l'Estat perquè adopti un Projecte de Llei de desenvolupament de l'article 154 de la Constitució**. Posat a votació el **Dictamen**, s'aprova per 93 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 4132). En el torn d'explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Casas-Salat, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 4132), Manuel-Rimbau, del G.p. de Centristes (p. 4133), Ribó, del G.p. del PSUC (p. 4133), Molas, del G. Socialista (p. 4134), i Camps i Rovira, del G.p. de Convergència i Unió (p. 4135).

El tercer **punt** del nou ordre del dia és **Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'aquest en relació amb les retribucions dels ex-funcionaris de la Generalitat republicana**, que formula el Diputat I. Sr. Jou, del G. Socialista (p. 4135). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4136). L'I. Sr. Diputat replica (p. 4137) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4137).

La sessió se suspèn a un quart i sis minuts de dues del migdia i es reprèn a tres quarts i deu minuts de cinc de la tarda.

El quart **punt** és **Interpellació al Consell Executiu sobre com pensa actuar per tal de fer possible la continuïtat de la Passió d'Olesa**, que formula el Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 4138). Li respon l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 4138). L'I. Sr. Diputat replica (p. 4140) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4141).

El cinquè **punt** és **Interpellació al Consell Executiu sobre la resolució dels expedients de constitució i alteració d'entitats municipals**, que formula el Diputat I. Sr. Garreta, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 4141). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4142). L'I. Sr. Diputat torna a prendre la paraula (p. 4144) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4144).

El sisè **punt** és **Interpellació al Consell Executiu sobre la distribució del patrimoni sindical**, que formula el Diputat I. Sr. Frutos, del G.p. del PSUC (p. 4145). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 4146). L'I. Sr. Diputat replica (p. 4147) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4147).

El setè **punt** és **Interpellació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts darrerament a Blanes**, que formula el Diputat I. Sr. Frutos, del G.p. del PSUC (p. 4148). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 4149). L'I. Sr. Diputat replica (p. 4150) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4150).

El vuitè **punt** és **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cessament de la Cap del Servei de Biblioteques**, que defensa el Diputat I. Sr. Folch, del G.p. del PSUC (p. 4150). En el torn dels G.p. que hi han presentat esmenes intervé la Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista (p. 4151). En el torn dels G.p. que no hi han presentat esmenes intervenen els Diputats I. Srs. Manuel-Rimbau, del G.p. de Centristes (p. 4151), Casanovas, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 4151), i Pla, del G.p. de Convergència i Unió (p. 4152). El Diputat I. Sr. Folch manifesta la seva posició sobre l'esmena presentada (p. 4152). Posat a votació el **primer punt** de la **Moció**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4153). Posat a votació el **segon punt** de la **Moció**, s'aprova per 55 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció (p. 4153). Posat a votació el **tercer punt** de la **Moció**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4153).

El darrer **punt** és **Preguntes amb resposta oral**. El M. H. Sr. President anuncia una altra modificació de l'ordre del dia (p. 4153).

La primera és **Pregunta al Consell Executiu sobre un programa d'inversions públiques**, que formula el Diputat no adscrit I. Sr. Guillén (p. 4153). Li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4154). L'I. Sr. Diputat replica (p. 4155) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4155).

La segona és **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre la construcció d'una guarderia infantil al barri de Sant Roc d'Olot**, que formula el Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista (p. 4155). Li respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4156). L'I. Sr. Diputat replica (p. 4157) i l'H. Sr. Conseller respon (p. 4157).

La tercera és **Pregunta al Consell Executiu sobre quines previsions té per a millorar les comunicacions amb l'Alta Ribagorça**, que formula el Diputat I. Sr. Vallvé, del G.p. de Convergència i Unió (p. 4157). Li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4158).

La darrera és **Pregunta al Consell Executiu sobre la inclusió del Pla de Lleida en el Pla d'Ordenació territorial de Catalunya**, que formula el Diputat no adscrit I. Sr. Besa (p. 4158). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4159).

La sessió s'aixeca a dos quarts i vuit minuts de vuit del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 67

S'obre la sessió a un quart i mig d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Bayona.

Al banc del Govern seuen els Honorables Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, i de Política Territorial i Obres Públiques.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya produïts el juliol del 1982, i de les propostes de conclusions no acceptades per la Comissió.*
2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la proposta de sol·licitud al Govern de l'Estat perquè adopti un Projecte de Llei de desenvolupament de l'article 154 de la Constitució.*
3. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús del català en les estacions de transports públics de Catalunya.*
4. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'aquest en relació amb les retribucions dels ex-funcionaris de la Generalitat republicana.*
5. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre com pensa actuar per tal de fer possible la continuïtat de la Passió d'Olesa.*
6. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre resolució dels expedients de constitució i alteració d'entitats municipals.*
7. *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Si les senyores i els senyors Diputats no hi tenen inconvenient, donarem per llegida la llista de preguntes, ja que ha estat distribuïda a tots els membres de la Cambra.

Modificació de l'ordre del dia

Els voldria proposar també una alteració de l'ordre del dia, que és la supressió del punt 3, una interpel·lació que havia de presentar el Diputat senyor Joan Colomines, el qual es troba impossibilitat d'assistir a aquesta sessió. De manera que, si les senyores i els senyors Diputats... *(Pausa. El Diputat I. Sr. Colomines és present a la sala.)* Ah, perdó! A l'hora que la interpel·lació tindria lloc.

Aleshores, si les senyores i els senyors Diputats no hi tenen inconvenient, suprimiríem el punt 3 de l'ordre del dia, i la resta quedaria inalterada. *(Pausa.)* No havent-hi objeccions, interpreto, doncs, que, per assentiment, la Cambra està d'acord amb aquesta modificació.

Voldria també advertir-los que el segon punt de l'ordre del dia, el Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat sobre la proposta de sol·licitud al Govern de l'Estat perquè adopti un Projecte de Llei de desenvolupament de l'article 154 de la Constitució, requereix, per a ésser aprovat, una votació per majoria absoluta. Ens és impossible, en aquest moment, preveure en quin moment precis

de la sessió tindrà lloc la votació, però demano a les senyores i als senyors Diputats que tinguin en compte la necessitat que, perquè aquesta proposta sigui aprovada, hi hagi majoria absoluta en el moment de votar-la.

Dictamen**de la Comissió d'Investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya produïts el juliol del 1982**

I, dit això, comencem, doncs, amb el primer punt de l'ordre del dia, Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya, produïts el juliol de 1982.

Aleshores, aquest debat i votació, després d'haver consultat la Junta de Portaveus, hem decidit que tindria lloc amb el mateix mètode amb què es debaten els projectes de llei. De manera que, en aquest cas, no havent-hi, evidentment, iniciativa del Consell Executiu, voldria demanar als membres de la Comissió si van prendre l'acord que un d'ells presentés el Dictamen. *(Pausa.)* No hi ha tal acord.

Passem, doncs, directament al Dictamen, començant, evidentment, veient si hi ha cap esmena a la totalitat. *(Pausa.)* No n'hi ha cap.

Bé, aleshores, el Dictamen té dues parts : una part general i una part de conclusions. Sembla que podem començar per una votació sobre la part general, a la qual tampoc no hi ha cap esmena, i després passarem a les conclusions, d'acord amb el seu número d'ordre.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la part general del Dictamen, és a dir, amb tots els capítols primer, segon, tercer, quart, cinquè i sisè del Dictamen, fins a les conclusions, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Bé, aquests sis primers capítols del Dictamen han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

A la conclusió número 1, i entrem ara al Capítol VII del Dictamen, hi ha unes paraules introductòries, un títol de la Primera Part —«Constatacions de la Comissió»— i, finalment, la conclusió número 1. En tota aquesta part introductòria, el títol i la Conclusió número 1, tampoc no hi ha cap esmena.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La part introductòria del Capítol set, conclusions, i la conclusió... *(El senyor Luna demana per parlar.)* Sí, senyor Luna?

El Sr. LUNA *(de l'escó estant)* : Senyor President, solament desde el escaño para indicar que, al menos en el Boletín de que dispongo, hay un capítulo séptimo sobre incendio forestal de Montcada i Reixac y un capítulo séptimo de conclusiones. Únicamente, que se tenga en cuenta a efectos...

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Luna. En efecte, el senyor Luna té raó. En realitat, al que jo deia Capítol setè, basant-me en el text imprès, li correspondrà el número d'ordre vuitè. És a dir, és un error d'impremta.

Bé, aleshores, com deia, la conclusió número 1 ha quedat aprovada per unanimitat.

I passem a la conclusió número 2, en què hi ha una proposta de modificació del text d'aquesta conclusió presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, una de les constatacions més generals a què hem arribat els membres d'aquesta Comissió d'Investigació és una certa sorpresa per la proliferació d'organismes públics, d'administracions públiques, que tenen atribucions, que tenen intervenció, en el tema de la prevenció i extinció d'incendis, i d'això, en alguna de les conclusions aprovades per unanimitat, ja se'n fa esment.

També ens ha semblat deduir, amb caràcter molt general, que les competències de la Generalitat de Catalunya són minses, escasses i, en tot cas, insuficients. Tant és així, que en la segona part de les conclusions, en les mesures a adoptar en el futur, se sol·licita bàsicament una cessió, un traspàs, una assumpció de competències molt més importants per la Generalitat, per a evitar algunes dificultats de coordinació que han sorgit a la llum en els treballs de la Comissió.

Donada aquesta informació, a mi em va sorprendre que en el moment de redactar una conclusió sobre aquest tema hi hagués una discrepància important sobre el seu contingut, i que per dos vots a un en aquell moment, doncs, la meua proposta —que recull fidelment el que s'ha posat de manifest en la Comissió— no fos adoptada. Perquè, en definitiva, la nostra proposta de modificació diu que «l'insuficient abast de les funcions i competències rebudes fins ara per la Generalitat en matèria de prevenció, etcètera, no han permès racionalitzar, simplificar la complexitat funcional». I intentaré d'explicar-me perquè vegin les senyores i els senyors Diputats la coherència de la nostra posició, no sols amb la realitat, sinó també amb el contingut del dictamen, especialment en tot allò que es diu en el Capítol II, que, al meu entendre, és, potser, el més important, perquè clarifica, des del punt de vista jurídic, quina és la situació legal del tema de les competències en prevenció i extinció d'incendis.

Evidentment, la llei d'incendis forestals, el Reglament d'Incendis Forestals, configura una mecànica de participació dels poders públics centrada exclusivament en els ajuntaments, el Govern Civil —els Governadors Civils—, l'Administració central de l'Estat a través del Consell de Ministres i Ministre d'Agricultura, i les diverses Forces Armades. Per tant, aquí no surt gens la Generalitat. Aleshores, cal veure —i el Dictamen així ho reflecteix amb molta cura— com, quin és el camí a través del qual la Generalitat incideix —i incideix, entenem nosaltres, eficaçment— en aquesta qüestió de la prevenció i extinció d'incendis.

Concretament, el camí en virtut del qual —camí legal— la Generalitat té funcions —insisteixo en aquesta paraula, funcions; no podem parlar excessivament de competències o atribucions, sinó de funcions— en aquests temes..., li vénen per dos camins. D'una banda, a través de la transferència de les funcions de l'organització estatal anomenada ICONA. Concretament, hi ha un Reial Decret, del 31 de juliol del 1980, en el qual es transfereixen tota una sèrie de serveis de l'Estat a la Generalitat en matèries relacionades amb la conservació de la naturalesa. I, aleshores, en la lletra b), apartat primer, d'aquest Decret de transferències s'especifica que es transfereixen pre-

cisament i concretament les funcions d'ICONA en matèria de prevenció d'incendis. Però és que és més. És que en l'apartat a) del número 2 d'aquesta lletra b) es diu que en el termini de cinc mesos es farà un conveni entre l'organització central d'ICONA i la Direcció General del Medi Rural de la Generalitat de Catalunya regulant una sèrie de matèries en relació amb incendis, i, concretament —i això és important perquè és un dels temes que ha preocupat també la Comissió—, en aquest conveni que es va fer entre el Director General del Medi Rural i el Director General de l'Institut Nacional de la Conservació de la Naturaleza, ICONA, a Madrid, el dia 28 de febrer de 1981, en la clàusula cinquena s'estipula precisament aquest tema, i aquí queda clar que ICONA es reserva aquesta facultat de decidir sobre la destinació, sobre la utilització dels hidroavions d'extinció d'incendis. Per tant, tenim que, per un cantó, la Generalitat intervé en el tema dels incendis forestals com a gestor d'unes funcions d'ICONA.

El segon aspecte, el segon camí d'allà d'on li vénen atribucions, funcions en el tema d'extinció d'incendis és —com saben la immensa majoria, per no dir totes, de les senyores i dels senyors Diputats— a través de l'assumpció de les titularitats, serveis, unitats operatives, administratives, etcètera, de prevenció i extinció d'incendis de les diverses diputacions de Catalunya. Això es va fer per un Decret de la Generalitat —com a conseqüència d'uns acords de la Comissió Mixta Generalitat-diputacions—, del 27 de maig del 80, l'article segon del qual delega a les diputacions provincials la seva gestió.

Aleshores, ràpidament es va veure que això no era operatiu, i poc temps després, el 27 de juny del mateix any, un altre Decret advoca aquesta gestió a les diputacions i crea la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya.

Per tant, aquesta és la situació. Les competències de la Generalitat, ens agradi o no ens agradi —i a mi, personalment, no m'agrada gens—, són realment minses; per tant, no se li pot atribuir aquesta responsabilitat, com diu la proposta aprovada majoritàriament, que no s'han utilitzat aquestes funcions per a posar remei a tota aquesta dispersió de competències. Se'n podria dir, se'n podria dir que, bé —i és cert—, que la Llei d'Incendis Forestals és molt antiga, que el Reglament té més d'onze anys d'existència i que, és clar, és lògic que no preveïés l'existència de la Generalitat, però que, havent-hi la Generalitat, ha d'assumir aquestes funcions, per analogia. Això no és així perquè —hi insisteixo— el que ha rebut la Generalitat són serveis, funcions, no atribucions.

I com a bona prova d'això és que hi ha una circular de cada un dels governadors civils de les «provincies» de Catalunya; concretament em referiré al de la «provincia» de Barcelona perquè en aquesta província és allà —com saben vostès— on es van produir la major part dels incendis que ha examinat la Comissió, i en aquesta circular, que concretament va ser publicada el 15 de juny de l'any 82, es diu que, prèvia consulta amb les dues direccions generals afectades —la de Prevenció, Extinció i Salvaments, i la del Medi Rural—, el Governador, entenent que és ell, en virtut de la legislació existent i subsistent, qui té la plenitud d'atribucions, disposa el que ha de fer tothom, i recorda als ajuntaments què han de fer, etcètera. I, concretament, en l'apartat 4, punt 3, lletra b), d'aquesta circu-

lar s'explica quin és el paper de la Generalitat, específic i concret, i cap més d'altre se li concedeix, que és, concretament : «Correspon al Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya la direcció tècnica de les feines d'extinció amb l'organització i el comandament propi». Podria referir-me a l'informe del Governador civil, que consta en l'expedient, en el qual el senyor Governador civil de Barcelona ens explica a la Comissió quin va ésser el seu paper, i parla de la Protecció Civil, de les mesures que va adoptar, les seves gestions. Evidentment ni li passava pel cap —almenys aquesta és la meua opinió— que altres organismes, i concretament la Generalitat, poguessin adoptar aquestes mesures, que, segons la legislació, li corresponien a ell.

Podria estendre'm —no ho faré— en un segon informe—, potser en parlarem més endavant, una circular que el mateix Governador civil de Barcelona va adreçar als ajuntaments reiterant aquesta posició.

Per tant, doncs, la conclusió a què he arribat com a membre d'aquesta Comissió, després d'examinar curosament tot el seu contingut, d'escoltar totes les declaracions de viva veu i llegir els informes que ens han arribat, és que aquesta és la situació legal. Aquesta insuficiència de capacitat d'actuar de la Generalitat per a posar remei, per a coordinar més eficaçment aquesta prolinitat d'organismes que hi intervenen, prolinitat que, com deia, en d'altres conclusions que es van acceptar per unanimitat, i que m'imagino que la Cambra conformarà, ja s'explica.

Per tot això que he dit, i per coherència també amb el text del Capítol II del Dictamen, els demanaria que votessin a favor d'aquesta modificació, perquè només ella recull exactament quina és la situació de la legalitat existent ara com ara a Catalunya en temes d'extinció i prevenció d'incendis.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun senyor Diputat vol parlar en contra de la proposta de modificació? El senyor Medir té la paraula.

El Sr. MEDIR : Gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, un torn, efectivament, en contra d'aquesta proposta de modificació que l'il·lustre senyor Escudé acaba de defensar sobre aquesta Conclusió número 2.

Hi ha, efectivament, punts de coincidència en el que ha dit el senyor Escudé aquí sobre la temàtica que ens afecta en aquests moments concrets, però interpretacions diferents sobre aquests punts de coincidència.

És clar —i ningú no ho podrà negar, si s'ha llegit el Dictamen de la Comissió— que hi ha una extraordinària proliferació d'organismes que en el cas del gran sinistre forestal intervenen. És cert que la Llei d'Incendis Forestals —ell mateix ha avançat un dels possibles arguments— és antiga, és pre-constitucional, i que en aquest sentit era impossible que en aquesta Llei es contingués alguna previsió sobre les comunitats autònomes i a la Generalitat de Catalunya.

Tot això és veritat. Però no és menys cert que la Generalitat ha rebut competències. Les de les diputacions —ell ho ha dit— : hi ha tots els traspassos fets, en ordre, valorats, hi ha unes quantitats importants de diners, hi ha una organització que avui és pròpiament de la Generalitat, estructurada en una Direcció General de Prevenció i Salvament, d'aquesta Generalitat. I hi ha la qüestió més important dels traspassos

d'ICONA. Aquí ens trobem amb una alternativa : l'Estatut dóna competències, l'Estatut permet de tenir competències —exclusives, per exemple— sobre muntanyes, sobre política forestal, aquest ha estat un debat ja tingut en ocasió d'altres projectes de llei que s'han discutit en aquesta Cambra. Aleshores, si el que s'ha rebut d'ICONA són només serveis, és que el traspàs està mal fet, com nosaltres també hem denunciat aquí. S'ha rebut un traspàs aleshores insuficient d'ICONA, cosa que no excusa aquest Consell Executiu, no excusa el Grup de Convergència i Unió que li dóna suport, pel fet que, efectivament, havent-hi competències, no han volgut ésser assumides plenament.

El marc competencial al qual s'ha referit el senyor Escudé es completa, en la qüestió dels incendis forestals, en un triple eix. Els ajuntaments, que tenen la capacitat i les competències de mobilitzar els recursos que els són propis. En això, la normativa actual és certament ambigua, és certament ambigua perquè no són els mateixos els recursos propis d'un ajuntament com Barcelona, com Badalona, que com la Vilella Alta o la Morera del Montsant, per posar exemples que s'han estudiat en aquesta Comissió. El Govern civil. Quines competències li queden específicament, al Govern civil? La sollicitud d'actuació de forces armades i, fonamentalment, la Protecció Civil, protecció civil de què alguns ajuntaments hem vist que també en disposaven, i que naturalment també és competència de l'ajuntament. Però la direcció tècnica, la conjunció de les forces que actuen en l'incendi, al peu de l'incendi, sobre l'incendi, la política forestal de prevenció, tota la política de vigilància i de prevenció abans dels incendis, tot això és avui responsabilitat exclusiva de la Generalitat.

I el que diu la Comissió per aquesta majoria de dos a un que esmentava el senyor Escudé és que el traspàs de funcions i competències ha estat fet, ha estat rebut amb tot allò que en aquests moments i en el sostre estatutari es podia tenir, i que no hi ha hagut una actuació del Consell Executiu que tendeixi a reestructurar aquest marc antiquat, aquest marc arcaic, que, donat per una legislació pre-constitucional, tenim en tota la matèria d'extinció d'incendis forestals. I més enllà encara, tot i que la Comissió no ha fet, diguéssim, no ha entrat a fons en la qüestió de la política forestal, de la política de boscos : és indubtable que els serveis d'ICONA permetrien de fer una gestió dels boscos catalans que disminuís els riscos d'incendis i que facilités, amb les pràctiques culturals de silvicultura adequades, una major facilitat en les tasques d'extinció. Per tant, és evident que no hi ha hagut voluntat del Consell Executiu de reorganitzar el serveis, i nosaltres creiem que d'exercir les competències que estatutàriament i pels diversos traspassos —que molt bé ha esmentat el senyor Escudé— ha rebut.

És per això que nosaltres, senyores i senyors Diputats, pensem que és ajustat el text de la Conclusió número 2 d'aquest Dictamen.

S'ha esmentat també el cas, per exemple, dels traspassos d'ICONA pel que fa als hidroavions. Els hidroavions, ni la pròpia ICONA pot dir que els coordina ella mateixa, perquè vostè sap, senyor Escudé, que els pilots no són civils, que són militars; per tant, aquest és un traspàs que no podem esperar per posar en marxa tota la política antiincendis de la Generalitat.

En definitiva, nosaltres pensem que la Generalitat hauria

d'haver omplert el buit de competències que s'havia produït, que s'havia d'haver anat a redactar plans d'extinció, a declarar zones de perill, que s'havien d'haver exercit les potestats que dimanen de la Llei d'Incendis Forestals de l'Estat.

Una altra qüestió que vostè ha esmentat, la circular dels Governadors civils. És cert que aquest circular existeix, naturalment, però cal recordar a totes les senyores i els senyors Diputats que va ser redactada i va ser feta, pel que fa referència a les províncies catalanes, amb la plena aquiescència del Consell Executiu i havent estat consultada. Per tant, tampoc no és excusa en aquest sentit dir que hi ha aquesta circular per a treure competències, sinó que, efectivament, era coneguda per vostès sobrerament i va ser feta amb la seva aquiescència.

És per això que nosaltres, ho repeteixo —i amb això ja acabo, senyor President—, pensem que és ajustada la Conclusió número 2. Pensem que, efectivament, hi ha unes funcions i un sostre competencial, i que la Generalitat, des del moment que les ha rebut, no ha exercit plenament aquestes competències, no ha reorganitzat aquestes funcions, i ens vàrem trobar l'any 82, com ens estem trobant ja l'any 83, en una situació de desorganització global en els organismes, de poca coordinació amb tots els organismes que tenen alguna cosa a fer i alguna cosa a dir en l'extinció d'incendis forestals.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, a votació la proposta de modificació de la Conclusió número 2, que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la proposta, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta de modificació ha quedat aprovada per 51 vots a favor, 46 en contra i 4 abstencions.

Per tant, el text d'aquesta proposta substitueix el text del Dictamen per a la Conclusió número 2.

I passem ara a la Conclusió número 3, a la qual hi ha també una proposta, de supressió d'uns mots, que presenta —proposta número 2— el Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Per a defensar la proposta, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, em temo que en la meua primera intervenció m'he allargat excessivament; potser he abusat de la paciència de les senyores i dels senyors Diputats, però és que m'ha interessat fer-la perquè entenc —i entenia— que en el que he explicat hi ha la base del raciocini, de l'argumentació jurídica per a motivar aquella i aquesta, i, en definitiva, la totalitat dels parers i opinions que he anat formant-me i recollint al llarg dels treballs de la Comissió. O sigui, el tema de la distribució de competències.

Aleshores, com ja ha esmentat el senyor President de la Cambra, la meua, o nostra, proposta alternativa és, exclusivament, de suprimir tres paraules, tres mots, que són, exactament : «Pel Consell Executiu». I m'explicaré. La Conclusió objecte d'aquesta esmena —la Conclusió número 3, també, de les aprovades majoritàriament i, concretament, també, com l'anterior, per 2 vots a 1— fa referència a una sèrie d'insuficiències que la Comissió constata, que és que, a l'apartat a), no es varen declarar —ni ho han estat després— zones o

comarques d'especial perill. A l'apartat b) es diu que no s'havien organitzat juntes locals d'extinció; a l'apartat c) es diu que no hi ha plans d'extinció previs, i tot això és cert, amb tot això estic plenament d'acord, perquè, com la resta de senyors Diputats de la Comissió, ho he pogut constatar. La meua oposició, la meua diferència és que s'atribueixi —com es fa en la Conclusió número 3— que aquestes insuficiències són conseqüència de l'actuació del Consell Executiu, perquè diu : «No foren aplicades pel Consell Executiu aquestes mesures». I, aleshores, aquí, el que cal dir, en defensa de la meua posició de supressió, és que els fets hi són, però prendre aquestes determinacions no és competència de la Generalitat.

Concretament, la Llei d'Incendis Forestals —aquesta Llei antiga a què, tant jo com després, molt encertadament, l'Il·lustre Diputat senyor Medir fèiem referència—, concretament, en l'article número, 7 diu : «Por Decreto acordado en Consejo de Ministros, a propuesta del de Agricultura, con informe de la organización sindical» —vull dir que, només amb aquesta redacció ja es veu de l'època que és, concretament és de l'any 68—, «se podrá declarar zona de peligro una determinada comarca, integrada por términos municipales completos, en la que existan masas forestales que, amenazadas por incendio, requieran especial protección.» Vull dir que aquí queda clar que aquesta competència de declaració de zones de perill correspon al Consell de Ministres, i tant és així que aquesta segona circular, de la qual he fet una ràpida visió en la meua primera intervenció, específicament, consisteix en un text que —amb data 2 d'agost de l'any passat— el senyor Governador civil de Barcelona tramet, si més no, a una colla de municipis —a mi em consta que molts municipis l'han rebut—, i que, concretament, transcriu una comunicació de l'«Ilustrísimo Señor Director General de Administración Local del Ministerio de Administración Territorial», i, concretament diu que : «recordant les competències que té l'Administració pública en el tema d'incendis —i cita la Llei i el reglament—, hi ha una primera —n'hi ha de diverses—, que diu : «En los municipios comprendidos en las denominadas zonas de peligro, deben constituirse inmediatamente las juntas locales, etcétera.» I diu : «Y han sido declaradas zonas de peligro la mayor parte de los términos municipales de Galicia, País Valenciano y Baleares» —i llavors cita el Reial Decret i les disposicions aparegudes en el *Butlletí Oficial de l'Estat*. Vol dir que queda clar que l'Administració central també comparteix aquest criteri que, malgrat aquesta obsolescència de la legislació, que ens apuntava el senyor Medir, realment correspon, exclusivament, al Consell de Ministres del Govern central, la definició de zona de perill.

Quant al segon apartat, passa exactament igual. El segon apartat —que fa referència, com hem llegit, i com hauran vist en el text del Dictamen— diu que no s'han organitzat juntes locals d'extinció. L'article 15 de la Llei d'Incendis Forestals —que després apareix, també, reflectit en disposicions paral·leles, en el reglament— diu que : «En todos los municipios incluidos en las zonas de peligro se constituirán juntas locales de extinción de incendios, presididas por el alcalde, con representantes...», i llavors hi ha representants d'entitats locals. Jo m'afanyo a exonerar els molts senyors alcaldes que no han constituït aquestes juntes locals, perquè hauran observat —si més no, per la mera lectura que els acabo de fer— que, perquè

s'hagi de constituir aquesta junta local, s'ha d'haver declarat, prèviament, zona de perill. Si no és així, no hi ha necessitat de la creació d'aquesta junta. En tot cas, com s'ha vist, és competència dels municipis.

I el mateix podríem dir del tercer apartat, sobre la no-existència de plans d'extinció. Ja he dit —i el senyor Medir, si no ho recordo malament, ho ha matisat—, en el sentit que ICONA té unes funcions de prevencions —això és cert—, ara, també, aquest text, com els texts aplicables a l'organització i funcionament d'ICONA, especifiquen quines són les tasques de prevenció d'ICONA —unes tasques molt concretes, de caire molt genèric, que, evidentment, no incideixen en aquest pla específic, aplicable a unes zones determinades—, però aquesta és la legislació.

Per tant, doncs, per tots aquests motius, el nostre Grup i jo mateix constatem la certesa de les afirmacions que es fan en aquesta proposta, que, a instàncies del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, s'inclou com a resolució en el text del Dictamen, però amb el que no estem d'acord —i crec que, amb aquesta mera lectura d'alguns textos, ho he sancionat plenament— és que aquesta deficiència, o aquesta insuficiència, o aquesta no-actuació hagin estat per causa del Consell Executiu, i, per això, demanem que es retiri del text de la resolució aquesta expressió «Pel Consell Executiu», i, en aquest sentit, els demanaria, senyores i senyors Diputats, el seu vot afirmatiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun senyor Diputat vol parlar en contra de la proposta de modificació? (*Pausa.*) El senyor Medir té la paraula per al torn en contra.

El Sr. MEDIR : Gràcies, senyor President. Encara amb més economia de temps que el senyor Escudé, per a dir-los que, de fet, estem repetint una mica el debat que ja teníem en la Conclusió número 2, i que nosaltres ens mantenim que, efectivament, és el Consell Executiu qui tenia responsabilitats, i que les tenia sobre aquests tres punts en concret, perquè ell ha llegit la Llei d'Incendis Forestals de Madrid, però, és clar, si nosaltres trobem —i vull dir-ho aquí— a l'Estatut, pensem que es podia haver legislat, que es pot haver actuat sobre aquesta Llei antiquada —article 9 10, competència exclusiva de la Generalitat sobre monts, aprofitament de serveis forestals, o bé, article 10.6, competències de la Generalitat sobre la protecció del medi ambient, competència que és de desenvolupament legislatiu de la legislació bàsica de l'Estat.

Per tant, per a nosaltres aquí és clar que la Generalitat no havia d'haver esperat, que el Consell Executiu no havia d'haver esperat a modificar aquells apartats, o a transformar aquesta Llei general de l'Estat en allò que és purament competència seva, perquè, evidentment, no es pot fer avui la declaració de zones de perill si cal abans l'assessorament de l'organització sindical. És que, aleshores, tampoc l'Estat —si ens atenim a l'estricta compliment de la Llei— avui no està facultat per a nomenar zona de perill cap zona de l'Estat espanyol.

Per tant, entenem que aquesta era una competència de la Generalitat. Aquí s'ha esmentat el reglament d'aquesta Llei d'Incendis; és cert que, en aquest reglament, es diu que «És ICONA la qui impulsa la constitució d'aquestes juntes locals», i, en aquest sentit, havent-se fet les transferències de serveis d'ICONA, és lògic que l'impuls d'aquestes juntes havia de

venir del Consell Executiu de la Generalitat.

I, finalment, els plans d'extinció. Els plans d'extinció, senyor Escudé, senyors de Convergència i Unió, no són, diguéssim, grans plans territorials, sinó que el que es demana és que la mateixa Direcció General d'Extinció i Prevenció de la Generalitat tingui plans concrets d'actuació en aquelles zones on, objectivament, se sap que, estiu darrere estiu, el risc d'incendis és molt més alt que l'habitual. I, en aquest sentit, ja no és una mesura que depengui de l'Administració de Madrid, sinó que és una mesura de bona tècnica, és una mesura de bona acció, en un servei que està acomplint, d'una manera efectiva, pràctica, concreta, la Generalitat de Catalunya en el seu Consell Executiu. Per tant, en la formulació de plans d'extinció, a més de les accions preventives que puguin córrer a càrrec del Servei del Medi Natural, era una obligació ineludible, atès que tenim un pressupost, que tenim una direcció general que és específica, en aquesta matèria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Passem ara, doncs, a votació la proposta de modificació de la Conclusió número 3, que ha presentat el Grup parlamentari de Convergència i Unió, en el sentit de suprimir les tres paraules : «pel Consell Executiu».

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la proposta, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta de supressió de tres paraules en el text de la Conclusió ha quedat aprovada per 57 vots a favor, 44 en contra i 5 abstencions.

I passem ara a votar el text del Dictamen per a la Conclusió número 3.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

A la Conclusió número 4 hi ha, també, una proposta de supressió d'un paràgraf —al començament del segon apartat—, del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Per a defensar la proposta, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta proposta de supressió d'un dels apartats —una part del text de la Conclusió número 4, adoptada en la Comissió, també per la mateixa majoria de què hem anat parlant fins ara— és, potser, una qüestió, un tema de to menor, però que té la seva importància, i, per afany de precisió, per això, em vaig permetre de presentar aquesta proposta de supressió d'un dels seus paràgrafs, concretament, la primera part del segon paràgraf, i, concretament, aquelles paraules que diuen : «Els llocs de comandament únic no foren instal·lats amb la diligència necessària, ni la seva tasca fou efectiva, en la majoria dels casos», bàsicament, evidentment, perquè entenc que això no és cert.

Quant a la primera part, que la seva ubicació no era coneguda prèviament, considero que és lògic, perquè els centres de comandament s'installen en el moment que es veu quina és la situació real, l'evolució real d'un incendi. No hi ha possibili-

tat, o no és propici, d'establir prèviament un lloc de comandament en una zona, en un indret determinat, perquè hi ha una enorme quantitat de possibilitats de desenvolupament d'un foc, i aleshores, sobre la marxa, s'ha de veure el lloc més propici.

D'altra banda, no sempre hi ha d'haver una instal·lació d'un lloc de comandament en una situació física determinada, amb la participació d'una sèrie d'organismes, perquè hi ha molts incendis —incendis de petita magnitud— en què això no és necessari, i, aleshores, el centre de comandament és purament i exclusivament el vehicle del cap dels bombers que participen en l'extinció. Per tant, doncs, aquí no es pot parlar d'una manca de diligència, sinó que quan en un incendi es veia, per la seva magnitud, que hi calia la participació de moltes més forces, de molts més organismes públics, aleshores era quan era necessària aquesta coordinació amb un lloc de comandament. I, fins i tot, en algun dels incendis en què més s'han posat en evidència les discrepàncies sobre aquesta qüestió, jo diria que, pràcticament, totes les persones, començant pels senyors alcaldes de la zona afectada que hi van participar amb la seva col·laboració i la seva aportació als treballs de la Comissió, tothom coincidí que durant una fase inicial es donava, tothom donava per acabat, per extingit aquell incendi. I, per tant, després, per uns vents desfavorables, per un estat de calor, etcètera, va revifar i va prendre magnituds importants, i només a partir d'aquell moment és quan va ser necessari d'establir un lloc de comandament determinat.

I, finalment, quant a l'apartat c), per a això tampoc no tenim inconvenient a acceptar el text que es diu, perquè entenem que tampoc no és cap crítica, perquè un lloc de comandament és això, és un lloc d'acció, no és un lloc d'informació. Per tant, tots i cadascun dels municipis, quan l'incendi afectava el seu municipi, realment participaven en els treballs, en l'actuació d'aquest centre de comandament i a informar. En canvi, altres senyors alcaldes de municipis no afectats eren, en tot cas, ells, segons el que diu la circular tan repetidament esmentada en el punt quart, lletra b), del número 2, els que havien de coordinar-se amb el centre de comandament.

Per tot això entenc que la proposta que, a través meu, fa el nostre Grup, de supressió d'aquest apartat, no només és coherent, no només s'adequa a la realitat, sinó que té una plena coordinació i coherència amb el text del Dictamen. I en aquest sentit, doncs, els demano el vot favorable a aquesta supressió.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra d'aquesta proposta? El Diputat senyor Medir té la paraula per al torn en contra.

El Sr. MEDIR : Gràcies, senyor President. Unes paraules pel torn en contra, efectivament, començant expressant una discrepància amb el senyor Escudé, quant a si és o no és important, en el si d'aquest Dictamen de la Comissió, precisament aquesta Conclusió, la número 4. Nosaltres entenem que sí que és important, perquè un dels punts centrals dels treballs d'aquesta Comissió, entre el ventall de possibilitats que teníem a l'hora d'investigar la problemàtica dels incendis forestals, era veure com va funcionar la coordinació de les diverses forces d'extinció en els incendis, podríem dir-ne princi-

pals en l'època de principis de l'estiu de l'any passat. I efectivament, quan un incendi pren magnitud, quan un incendi és dels principals, gros, quan s'escapa de l'àmbit estrictament local, com varen ser, dissortadament, els cinc que hem estudiat, la figura del lloc de comandament únic és decisiva per a assegurar la coordinació, per a assegurar els esforços conjunts de totes les diversíssimes forces que intervenen en els treballs d'extinció i de prevenció de l'extensió de l'incendi. Per tant, és evident que, en bona mesura, es pot dir si ha funcionat o no ha funcionat el servei d'extinció, en funció de com han funcionat, de com s'han instal·lat i amb quina diligència han actuat aquests llocs de comandament únic —ho repeteixo— en els incendis que s'estudien, en els cinc principals que hem estudiat i, per extensió, algun altre dels importants, que no ha pogut ser tan exhaustivament contemplat en els treballs de la Comissió. Però és evident que no podem parlar de llocs de comandament únic quan és un brot d'incendi que amb una o dues unitats d'autobombes es pot sufocar. Aleshores, no cal parlar de comandament únic, i és evident que en aquest cas és el mateix vehicle el comandament únic que actua sobre aquest brot, sobre aquest conat d'incendi.

Jo no vull, per això, estendre'm massa en consideracions sobre la importància d'aquest lloc de comandament i com és de vital, per a l'extinció d'un incendi, que funcioni correctament. En tot cas, sí que m'agradaria, en els cinc incendis principals, repassar amb les dades que hem pogut recollir —perquè jutgin les senyores i els senyors Diputats—, al llarg dels treballs de la Comissió, quin va ser el funcionament, com van anar aquests centres de comandament, i així tindrem aquest coneixement, que, potser d'una lectura més o menys precipitada per la improvisació del debat en el Ple ja que semblava que anava més endarrerit, en un altre Ple, i ha estat necessari fer el canvi de l'ordre del dia.

Bé, per exemple, el foc del Garraf, el més controvertit, si vostès ho volen. Jo, pel que fa al foc del Garraf, m'agradaria llegir-los, textualment, la declaració d'un alcalde —que figura en la transcripció de les cintes—, dels afectats, d'un poble afectat, senyor Escudé, que diu : «Bé, jo vaig saber que estava a Begues perquè sabia que el foc era més o menys per aquells entorns de Begues. Hi havia molts bombers, hi havia exèrcit, hi havia, doncs, molta gent, i tothom estava a punt per a anar a apagar foc. I això pot ser el dilluns. El que va tenir importància va ser dimarts. Dimarts al vespre vaig trucar a Begues per veure com anava l'assumpte. Ja sabia aleshores que no anava bé, per això sabia jo que hi havia aquest comandament, perquè hi havia la meua filla treballant a Begues». Són paraules textuais de l'alcalde. És a dir, el centre de comandament de Begues no va ser posat en coneixement dels molt diversos pobles que estaven afectats per l'incendi del Garraf, i aquest senyor alcalde es va haver d'assabentar per la seva filla, que treballava a Begues, que allà hi havia remenament, que es veien autoritats i, per tant, calia suposar que el comandament únic estava situat en aquella població.

No vull entrar en més consideracions —ja debatudes en aquest Parlament— sobre freqüències dels radiotelèfons, sobre la conveniència o no d'instal·lar-lo a Begues, donada la seva difícil accessibilitat per a comunicacions de tot tipus. Ja està debatut.

Podríem parlar, per exemple, del de Sant Feliu de Codines,

que comença a migdia del dia 6, i el centre no es constitueix fins el dia 7, fins a l'endemà, a Sant Quirze. Podríem parlar del centre de comandament únic de Montcada, on ajuntaments que estaven afectats directament o indirectament, com el de Badalona o el de Montcada, se n'assabenten, respectivament, el de Badalona al cap de set hores d'haver-se instal·lat i el de Montcada fins al cap de dotze hores d'haver-se instal·lat aquest centre de comandament. I podríem parlar també del centre de comandament del foc anomenat d'Escaladei, a la província de Tarragona, que va ser el segon en extensió. Aquest, que comença a primera hora de la tarda, i que comença precisament en un punt del qual tots els alcaldes que van venir a la Comissió a parlar amb nosaltres coincideixen a afirmar que era un punt clau, i que el dia que s'encengués aquella barrancada concreta, que es va encendre, el perill que el foc agafés una gran extensió era una cosa acceptada per tothom, i, a partir d'aquí, per tant, no calia esperar ni preocupar-se massa de quina evolució faria perquè, desgraciadament, el foc, des del primer moment, i pels coneixedors del terreny, se sabia que era prou greu.

Aleshores, aquestes són les declaracions dels alcaldes, reconeixent això, i és interessant aquí també recollir la declaració de l'Alcalde de la Vilella Baixa, poble on es va instal·lar el comandament únic, que es va instal·lar amb força retard, donada la magnitud de l'incendi, donada la gravetat de l'incendi, objectivable fàcilment per tots els alcaldes de la comarca que coneixien el terreny. Diu, aquest senyor Alcalde de la Vilella Baixa, respecte a la pregunta que se li feia: «El lloc de comandament no es va fer, de moment, allí ni en cap lloc, és a dir, semblava que anessin a dominar la cosa i que no agafaria aquestes característiques que va agafar. Però una vegada vam passar la tarda, fins al proper dia, a mig matí, diguem-ho així, no van decidir un lloc de comandament únic, un lloc de comandament fos on fos, però com que ja es trobaven a la Vilella Baixa van dir: "ja som aquí, doncs ja som aquí", i es va quedar a la Vilella Baixa». És clar, això és una improvisació, això no és un centre de comandament pensat en funció de les característiques de l'incendi, o de quin millor servei podria fer als pobles que n'estaven afectats, sinó purament una acció d'urgència, sobrepassats, possiblement, pels esdeveniments. Per tant, nul·la prevenció, en aquest cas, nul pla d'extinció d'incendis en aquesta zona, nul·la consideració quant a la importància de l'incendi que anava a tenir terme. I, en aquest mateix incendi, l'Alcalde de la Vilella Alta ens deia que no va arribar a tenir, mai, en el decurs de tot l'incendi, que va durar quatre o cinc dies, mai —és la paraula que utilitzava ell—, coneixement que hi hagués un centre de comandament únic.

A nosaltres ens sembla, doncs —i aquests en són els exemples principals—, que es demostra perfectament i es justifica, per tant, que la Comissió digui que no es van instal·lar aquests centres amb la diligència necessària, que no hi havia cap previsió, ni aproximada, en aquests llocs clau, en aquestes zones tan castigades any rera any, de com podia funcionar un centre de comandament únic, de quins eren els millors emplaçaments, de quins eren els emplaçaments que es podien triar en aquells moments, i, per tant, la seva tasca no va ser, no va poder ser, independentment de les circulars del Govern civil, de si els alcaldes l'han de buscar o és la mateixa Direcció General, que jo crec que és la mateixa Direcció General la que

ha de comunicar que s'ha instal·lat allà. Hi ha exemples, a Igualada, per exemple, que es telefonava al centre de control de Sabadell, i no se sabia donar raó de quins vehicles estaven disponibles, de quins vehicles estaven a un o altre incendi. Per tant, en definitiva, pensem nosaltres que hi ha motius suficients per a abonar el text del Dictamen de la Comissió, pel que fa al fet que no hi havia la diligència necessària i que la seva tasca, dissortadament, no va ser efectiva en la majoria dels casos d'instal·lació d'aquest centre de comandament.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem a votació la proposta del Grup de Convergència i Unió, de supressió parcial d'unes frases de la Conclusió número 4.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 54 en contra i 5 abstencions.

Passem, doncs, a votar el text del Dictamen per a la Conclusió número 4.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.

A les Conclusions números 5, 6 i 7 no hi ha cap esmena, no hi ha cap proposta de modificació, de manera que, si les senyores i els senyors Diputats hi estan d'acord, les votarem conjuntament.

Els que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, per a les Conclusions 5, 6 i 7, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les Conclusions 5, 6 i 7 han quedat aprovades per unanimitat dels presents.

A la Conclusió número 8 hi ha una proposta de supressió parcial, que presenta el Grup Socialista. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Ferreiro.

El Sr. FERREIRO: Señor Presidente, con su permiso defendería la propuesta número 4 y la propuesta número 5, que es la que hace referencia a la declaración de estado de alarma.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. FERREIRO: Señores Diputados, la defensa que voy a hacer de la enmienda de supresión número 4, que dice que se suprima del párrafo de esta Conclusión, del párrafo que dice que «La Generalitat, per no disposar jeràrquicament dels mecanismes de comandament», i la defiende conjuntamente con otra de inclusión, que proponemos el Grupo Socialista, en la cual decimos que: «Pel que fa a les mesures adoptades un cop declarats els incendis, no es va procedir en cap moment a sol·licitar la promulgació de l'estat d'alarma per a les zones afectades i per a aquelles altres que podrien portar-nos a causa d'una sobtada propagació. És a dir, no es va fer ús d'un instrument important per a fer una actuació de coordinació.»

Bien, el argumento por el que nosotros decimos que la

Generalitat podía disponer de los mecanismos de dirección que jerárquicamente le correspondían es en función de una Ley Orgánica del 1 de julio de 1981 en la que se regula la declaración del estado de alarma, excepción y sitio, y en la regulación del estado de alarma hace referencia concreta a los incendios urbanos y forestales de gran magnitud.

Entonces, en el artículo quinto de la Ley, en los distintos apartados de la Ley va explicando como cuando los supuestos a que se refiere el artículo anterior, al artículo cuarto, de lo de los incendios forestales de gran magnitud, afecten exclusivamente a todo o parte del ámbito territorial de una Comunidad Autónoma, el Presidente de la misma podrá solicitar del Gobierno la declaración del estado de alarma. El artículo 7 de la misma Ley dice : «A los efectos del estado de alarma, la autoridad competente será el Gobierno o, por delegación de éste, el Presidente de la Comunidad Autónoma cuando la declaración afecte exclusivamente a todo o parte del territorio de la Comunidad.» El artículo 9 dice en un párrafo : «Que quedarán bajo las órdenes directas de la autoridad competente todas las fuerzas que participan en los servicios de extinción», y dice también que : «Cuando la autoridad competente es el Presidente de una Comunidad Autónoma, podrá requerir la colaboración de los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado, que actuarán bajo la dirección de sus mandos naturales.»

Pues bien, nosotros pensamos que un grado importante de descoordinación existente durante los trabajos de extinción de los incendios del mes de julio pasado..., no se han podido realizar con toda la intensidad que requerían los incendios del caso pensando, por ejemplo, que hay datos del Instituto Meteorológico donde nos dice que las temperaturas que existían en aquellos días en Cataluña eran las más altas que habían existido en el siglo. En donde se nos dice también que las brisas y los aires racheados existentes fomentaban una buena situación para la propagación del fuego. Donde se nos dice también en los informes que posee la Comisión que los deficientes medios materiales procedentes de las transferencias de las Diputaciones a la Generalitat no estaban actualizados —pensamos que hacía poco habíamos aprobado los presupuestos que permitían la renovación de este material. Con todo esto, evidentemente, pensamos que la Generalitat, que el responsable del mando único de los servicios de extinción no tenía en sus manos todos los recursos que se podían aplicar en esta extinción del fuego. Y también pensamos, por otra parte, que la Ley preveía cómo articular esta dirección única de todos los servicios de extinción declarando el estado de alarma. El estado de alarma se declara solicitándolo al Gobierno del Estado, que, mediante Consejo de Ministros, hace un decreto por el cual se confieren estas atribuciones que leíamos anteriormente a la Presidencia de la Comunidad Autónoma correspondiente y le permite coordinar i dirigir todas, sin excepción, todas las fuerzas que participan en la extinción de incendios.

Nosotros creemos que esto se ha obviado, que esto se ha obviado como se ha obviado también la participación de las distintas fuerzas extracomunitarias que tenían que participar en la extinción de incendios. Tardaron 12 horas en decidirse, y porqué existían dos mandos, no unificados, sino divergentes o dispersos, existía uno en Begues, existía otro en Castelldefels, existía una dispersión organizativa y había el celo de la utiliza-

ción de los recursos y no plantearse las ayudas exteriores. Las ayudas exteriores se plantearon al margen del mando de Begues, se plantearon de acuerdo con el Presidente de la Generalitat, el Gobierno Civil i el Alcalde de Castelldefels i, posteriormente, el Director General del Servei d'Extinció i Prevenció d'Incendis, que se fue a Castelldefels doce horas más tarde, es cuando se entera que se ha solicitado el servicio de ayudas exteriores, militares, bomberos del País Valencià i de Aragón que participan en la extinción.

Nosotros pensamos que la coordinación podía existir si se hubiese aplicado la legislación tal como está redactada y que esta omisión no significa que la Generalitat no pudiese disponer jerárquicamente de los mecanismos. No los utilizó, simplemente no los utilizó; podía disponer de ellos. Es por esto que nosotros, por una parte, proponemos, en las Conclusiones, la Conclusión número 15, una Conclusión nueva, en la que se constate que la Generalitat no solicitó el estado de alarma y nosotros creemos que es un instrumento básico para la coordinación de los servicios de extinción; que no solicitó la declaración del estado de alarma y que, por otra parte, sí que podía disponer de todos los mecanismos jerárquicos de dirección si hubiese utilizado este recurso legal. Por esto es por lo que nosotros pedimos el voto favorable tanto a la rectificación de la propuesta número 4 en la que se reconoce que la Generalitat podía disponer de estos mecanismos, como en la constatación de la no declaración del estado de alarma considerando que la declaración del estado de alarma hubiese sido un instrumento fundamental en la coordinación —que es éste el grave problema que estamos estudiando y estamos analizando en estos momentos—, que hubiese permitido atajar el fuego con más eficacia.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? Per al torn en contra té la paraula el Diputat senyor Alay. El senyor Alay parlarà també de les dues propostes?

El Sr. ALAY : Sí, senyor President, sobre les dues propostes. Senyor President, senyors i senyors Diputats. Respecte a la primera proposta en què es tracta d'eliminar el «per no disposar jeràrquicament dels mecanismes de comandament», ens sorprèn, perquè al cap i a la fi constatem que la Generalitat no disposava d'aquests mecanismes jeràrquics i que això podia haver estat quelcom que empitjorava l'acció o almenys impedia que pogués tenir l'eficàcia adequada. Però és més sorprenent encara perquè quan a la Conclusió número 11 diem —i està aprovada, vaja, està aprovada, no hi ha cap esmena presentada— «constatar la complexitat i la dificultat de coordinació atès el nombre d'organismes que intervingueren i que foren els següents : Serveis contra Incendis i Salvaments de Catalunya, Serveis contra Incendis dels Ajuntaments, Forces de l'Exèrcit de Terra, Forces de l'Exèrcit de l'Aire, Forces de la Guàrdia Civil, Forces de la Policia Nacional, Protecció civil, Policia Municipal i Cossos de voluntaris», aleshores, no crec que ningú pugi pensar que tots aquests serveis podien estar coordinats jeràrquicament per la Generalitat, i que, per tant, anaven en detriment de la seva eficàcia.

Respecte a la segona proposta del Grup Socialista, hem de dir que, naturalment, no hi estem conformes. El senyor Ferreiro ha llegit molt bé alguns articles de la Llei Orgànica que regula els estats d'alarma, excepció i setge. Voldria dir que l'article

dos diu : «La declaración de los estados de alarma, excepción o sitio será publicada de inmediato en el *Boletín Oficial del Estado*»; aquesta immediatesa pot ser vint-i-quatre hores, pot ser vint-i-vuit hores, però hi ha un temps material. Vull dir també que el mateix article, article cinquè, diu : «Cuando los supuestos a que se refiere el artículo anterior afecten exclusivamente a parte del ámbito territorial de la Comunidad Autónoma, el Presidente de la misma podrá solicitar del Gobierno la declaración de estado de alarma.» Com és evident, això suposa que el President de la Generalitat havia de demanar-ho —el President de la Comunitat Autònoma— al Govern central; suposa, naturalment, que el Govern central s'havia de reunir en Consell de Ministres —el primer incendi va ser el dia 5 de juliol, però si hagués estat el dia 5 d'agost potser hi hauria hagut un Ministre a Torremolinos, un altre a la Corunya i potser haurien passat vint-i-quatre hores també per a reunir-se. Vull dir que ens sembla molt bé que es decretin estats d'alarma, però sempre que puguin ser eficaços. D'altra banda, ens hauríem pogut trobar en el cas que, com diu l'article 7 : «A los efectos del estado de alarma, la autoridad competente será el Gobierno», el Gobierno de Madrid, «o por delegación de éste el Presidente.» Bé, no necessàriament el President; aleshores potser hauria estat el Delegat del Govern o alguna altra persona, amb la qual cosa, doncs, si hagués estat eficaç ja m'hauria semblat bé, però no és aquest el cas. Nosaltres volem que en tot cas les atribucions, les tingui la Generalitat. Però és que, a més a més, els incendis forestals comencen i em fa la impressió que un Govern de la Generalitat que s'estimi de ser-ho —i nosaltres volem que s'estimi de ser un bon Govern— no es pot precipitar en el primer incendi que es produeix —que ja sé que va començar per diversos llocs alhora, i, això, ho hem denunciat nosaltres, potser no gaire ningú més—, no pot començar a demanar, perquè es produeixen uns incendis, uns focus aïllats, de decretar l'estat d'alarma.

En el millor dels casos imagino que aquest estat d'alarma hauria estat publicat sis, set, vuit, deu dies més tard al *Butlletí Oficial* i hauria pogut entrar en vigor. Al cap de sis, set i vuit dies és veritat que encara es produïa algun incendi, però tinguem cura d'aquesta qüestió que podia ser que s'hagués decretat l'estat d'alarma i a les vint-i-quatre hores també ja s'haguessin sufocat tots els incendis. I en aquest cas la segona vegada potser passaria com en aquella faula que tampoc no ens farien cas i no decretarien l'estat d'alarma. Nosaltres pensem que veritablement no és convenient l'acceptació d'aquesta proposta del Grup Socialista, i per això demanarem el vot en contra de les dues propostes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Passem primerament a votar la proposta número 4 del Grup Socialista, la proposta número 4, del Grup Socialista, de supressió d'un incís a la Conclusió número 8.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la proposta, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra.

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 65 en

contra i 15 abstencions.

I passem ara a votar el text del Dictamen per a la Conclusió número 8.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Bé, ara no hi ha cap esmena a les Conclusions números 9, 10, 11, 12, 13, 14 i 15, amb les quals s'acabaria la primera part d'aquest capítol.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a aquestes Conclusions, 9 a 15, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Les Conclusions números 9, 10, 11, 12, 13, 14 i 15 han quedat aprovades per unanimitat dels presents.

I passem ara a votar la proposta número 5, del Grup Socialista d'addició d'una nova Conclusió, que seria la Conclusió 15 bis, respecte a la qual ja s'han efectuat el torn a favor i el torn en contra.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la proposta del Grup Socialista d'afegir la Conclusió 15 bis, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 59 en contra i 21 abstencions.

Passem ara a la segona part d'aquest capítol, que són les propostes d'actuació futura que formula la Conclusió. Hi ha, primerament, una proposta del Grup Centrista, a què correspondria al número 15 bis actualment.

Per a defensar aquesta proposta, té la paraula el Diputat senyor Pérez Guerra.

El Sr. PÉREZ GUERRA : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, nuestra propuesta lo que plantea es una disyuntiva entre dos principios básicos de organización de los Servicios de Prevención y Extinción de Incendios para Cataluña.

Ya el Diputado señor Escudé ha dado unas fechas de la evolución de la creación de la Dirección General de Prevención y Extinción de Incendios y Salvamentos de Catalunya, indicando ya que el 27 de mayo del 80 la Generalitat recibe las transferencias de los Servicios de Extinción provinciales, y el 27 de junio del 80 se queda la Dirección General de Prevención y Extinción de Incendios y Salvamentos de Cataluña.

Pero aquí es donde ya hay una disyuntiva primera. La creación de la Dirección General se plantea en un principio mediante un servicio central, un servicio único, ramificado en cinco brigadas, situadas en Bellaterra, Girona, Tarragona, Manresa y Lleida, estas brigadas luego ramificadas en parques principales, los parques municipales y los auxiliares y estos en locales. Con ello se cubría todo el territorio de Cataluña. Posteriormente a esta organización se produce una separación de este servicio en dos servicios, que son el Servicio de Prevención y el Servicio de Extinción, y esto está así recogido ya en el informe que ustedes han podido leer. Posteriormente, el 28 de

noviembre, cuando queda totalmente estructurado el nuevo servicio, la nueva Dirección General, ya aparecen cuatro servicios, de los cuales tenemos ya el Servicio de Prevención, un Servicio de Extinción, un Servicio Técnico General y un Servicio de Administración y Estudios Económicos.

Entonces, vamos ahora a preguntarnos : por qué la primera solución se había adoptado y por qué se adoptó después la segunda solución. El porque se había adoptado la primera solución es porque estaba basada en un estudio realizado por 39 especialistas profesionales, que trabajaron durante un año y un mes, que tuvieron 92 reuniones generales de trabajo y que estuvo dirigido por la Generalitat del Molt Honorable President Tarradellas. En febrero del 80 se presenta este estudio, y éste ocupa toda una gama de soluciones en el sentido que plantea la problemática del servicio de evaluación de riesgos, plantea un plan de riesgos para todo el territorio de Cataluña, un plan de extinción —de lucha contra el riesgo— de incendios forestales. O sea, que es un estudio completísimo donde todo parecía que estaba previsto.

A esto, resulta que la primera separación de lo que es el Servicio General en dos servicios de prevención y extinción ya plantea dos ramificaciones, de tal forma que los profesionales que pasan a la extinción y que tendrían que realizar prevención remota y prevención próxima practican sólo prevención remota y resulta que ya este servicio no acude a los incendios. Los técnicos de este servicio no hacen guardias, de tal forma que el servicio de extinción queda completamente separado, y resulta que la recepción de la información del Servicio de Prevención es por canales, que, de vez en cuando, se corta, y los Servicios de Extinción quedan, en la mayor parte de los casos, desamparados de una rectoría o de una dirección para poder acudir a los lugares donde se producen los incendios.

Evidentemente, al crear también después el servicio técnico general de parques, vehículos, medios, mantenimiento, quedan también separados, y resulta que ni los de prevención participan en los parques, ni los bomberos de extinción participan tampoco en la organización de parques. De aquí que la administración de estudios económicos se da cuenta de que, por ejemplo, dentro de los empleados que están en extinción, su dedicación de tiempo, de las horas que están dentro del parque, o al servicio, su dedicación de tiempo realmente, de trabajo, es de un 5% en invierno y llega en verano a un 15%, de tal forma que en el otro tanto por ciento de horas, que llega a ser un 95% en invierno, no tienen nada que hacer, cuando precisamente este tiempo lo podrían invertir en actividades de prevención o en actividades de servicio técnico general para mantenimiento de los parques y, al mismo tiempo, para el estudio de los medios auxiliares. Y aquí se da entonces una vía de desintegración de lo que es la acción de la prevención y la seguridad, o lo que es prevención y extinción. Y ante esta vía desintegrada, evidentemente, nosotros tenemos que contrastar toda la filosofía de la seguridad integrada que ofrece este magnífico estudio, y que ha sido totalmente obviado, incluso hasta en sus organizaciones, por ejemplo en sus propuestas de reglamento de régimen interno, de convenios con los ayuntamientos, etcétera.

Los resultados que nosotros hemos visto a través de esta Comisión evidencian totalmente que esta desintegración ha producido una falta de acción de calidad en cuanto al servicio

desintegrado, de tal que forma que si, por ejemplo, nosotros consideramos y comparamos los incendios que hemos estudiado, tenemos que reconocer que en una semana ardió una superficie equivalente a toda la superficie del territorio de Cataluña que ardió en la década de los años setenta, y no solamente ya en la cuestión de bosques, sino que incluso en el análisis de todos los demás incendios que se van produciendo vemos que hay siempre destrucciones totales, o una falta precisamente de conexión entre prevención y extinción. Evidentemente, el insistir en este tema, sobre este tema, es fundamentalmente una cuestión de consideración de unos estudios técnicos, unos estudios profesionales, y que están a nuestro servicio y que, evidentemente, tal como está redactado el informe, creo que ya los marca un poco y creo que se van a reconsiderar.

Pero qué hemos perdido nosotros al no haber aplicado este estudio básico y fundamental que se había elaborado durante año y pico? Pues hemos perdido que así, por ejemplo, hemos hecho Conclusiones en este informe, como, por ejemplo, que la Conclusión 16 bis de estructurar los servicios de la Generalitat para el seguimiento de acciones futuras... Ahí estaba perfectamente establecido lo que se tenía que hacer. Y después, por ejemplo, en la Conclusión, de poder conseguir el mando directo de todos los servicios implicados sin necesidad de declarar el estado de alarma; también que estaban previstos los reglamentos y unas vías y unas cosas concretas; y, precisamente, en el Plan de Prevención y Extinción de Incendios para Cataluña, con, precisamente, el programa para el año 80, pues estaban previstas precisamente estas vías. Conclusiones, por ejemplo, como la 21, que dice que los servicios municipales queden coordinados con los servicios de la Generalidad. Estaban todos establecidos. Precisamente en los mapas de riesgos para Cataluña, todos los ayuntamientos están con sus riesgos correspondientes en distintos puntos del territorio, no solamente riesgos para la población, sino riesgos para la industria, y, fundamentalmente, riesgos para la cuestión de bosques. Pero aquí lo que sí que ha pasado es que, posteriormente, en vez de aplicar este estudio, se fue a convenios, únicamente convenios con los ayuntamientos que tenían servicios de extinción y prevención y, en cambio, quedaron completamente solos los ayuntamientos que no tenían ningún servicio. Y lo mismo cuando hablamos nosotros aquí en este estudio, en este informe, que se haga una cartografía y que se pongan niveles de riesgos, pues, evidentemente, en este estudio hay una cartografía en donde se divide el territorio de Cataluña en un mapa central y una cuadrícula de noventa mapas, y están aquí todos los datos.

Evidentemente, la misión nuestra al plantear aquí esta Conclusión es la de que se reconozcan los estudios técnicos y los estudios profesionales y la labor que se ha hecho tan intensa por ciudadanos de Cataluña, auténticos profesionales, y, realmente, esos estudios ahí están, y como informes técnicos prácticamente son para considerar, porque tienen muchos aspectos inamovibles. Pero, en vistas de que nosotros no queremos tampoco encerrar totalmente la organización futura que el Consell Executiu vaya a querer dar a la Dirección General de Prevención y Extinción de Incendios, pues vamos a retirar esta Conclusión para dar esta apertura a que el Consell Executiu considere este estudio, aplique nuevas observaciones, analice los daños y riesgos que se han producido hasta ahora que

considere la necesidad de elaborar un estudio superior para una nueva organización del servicio de la Dirección General de Prevención y Extinción de Incendios.

Gracias, señores Diputados; gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pérez Guerra, i, havent estat retirada la proposta, no escau torn en contra, i podem passar, doncs, directament, a la votació de les Conclusions següents, sobre les quals no hi ha cap esmena. Són les Conclusions 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 i 35. Si les senyores i els senyors Diputats no hi tenen cap inconvenient, votem, doncs, globalment, totes aquestes Conclusions.

Els que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Les Conclusions 16 a 35 han quedat aprovades per unanimitat dels presents.

I ara hi ha la proposta número 7, del Grup Socialista, que proposa afegir al Dictamen una nova Conclusió, que seria provisionalment la 35 bis.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Ferreiro.

El Sr. FERREIRO : Senyor President, senyores i senyors Diputats, a lo largo de los trabajos de la Comisión, hemos ido viendo... quería aclararles una cosa a los Diputados, el dossier que ha llegado a elaborar la Comisión. Un dossier donde hay más de sesenta declaraciones diferentes, de ayuntamientos, de los directores generales de medio rural y de extinción de incendios, de particulares, de empresas, en donde de alguna forma se relatan los acontecimientos y los hechos a lo largo de los veinte días que duraron los incendios. Hechos en donde aparecen, por ejemplo, los ya conocidos y explicados en este Parlamento, de la vertiente del mar del macizo del Garraf, incendio que se desconoció durante casi veinte horas, todo el que afectaba al término municipal de Castelldefels, y en la Comisión existe un dossier de fotografías con las fachadas de las casas y las persianas ardiendo, lo cual significa el avance del fuego en esta línea, y que, sin embargo, pasó desapercibido para el mando que existía en Begues. El mando que existía en Begues estaba conectado con un único hilo telefónico. El día 5 de julio se dejó un retén de un solo miembro en el incendio del vertedero del Garraf. Por lo tanto, dadas las circunstancias que explicaba antes, climatológicas, etcétera, el incendio era susceptible que se propagase, y no se dejó ni una sola moto-bomba. Anécdotas de estas que denotan, de alguna forma, actitudes que nosotros calificamos de negligentes y omisiones de conducta, omisiones como, por ejemplo, la omisión de la conexión o la divulgación del centro operacional en muchos casos, la desconexión entre el centro operacional de Sabadell y la conexión con el centro de Begues. Actitudes en donde, evidentemente, la conducta no era la adecuada, no se hizo todo lo que se tenía que hacer —y yo lamento no tener tiempo para explicarles a los señores Diputados cómo hay cantidad de hechos que así lo demuestran—, y actitudes negligentes, y además algunas de ellas incluso contrastadas, aprobadas ya ahora en este bloque de Conclusiones que se han aprobado, en donde se constata ya, si no la negligencia, lo equivalente, de otra manera, la falta de diligencia, como, por ejemplo, la Conclusión número 4, que para un tema concreto se valora y se aprueba por el Pleno —ya lo ha aprobado el Pleno—, la falta

de diligencia.

Nosotros pensamos que es imprescindible, no para buscar responsabilidades o para acusar a personas o instituciones, sino para que los hechos no se repitan; son hechos que son graves para todos los ciudadanos de Cataluña sin excepción, son hechos que no tienen ningún viso partidista, y, por lo tanto, no es esa nuestra intención. Nuestra intención es que quede claro que, de alguna forma, se comprometa el Consell Executiu en lo sucesivo a evitar que actitudes de este tipo se vuelvan a producir, para evitar que se repita una catástrofe que, inicialmente, con suficiente diligencia, con suficiente grado de organización y con unas actitudes más de colaboración entre las partes se hubiera evitado, que no se llegue a las situaciones dramáticas a que se llegó con los incendios de los días de julio que nos ocupan.

Es por esto por lo que pedimos la votación favorable a la inclusión de esta nueva Conclusión en el Dictamen, porque pensamos que es precisamente el Consell Executiu quien tiene que velar para que este tipo de conductas y estas actuaciones en las que nosotros consideramos que existe esta falta de diligencia, no se vuelvan a producir.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias a señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : Algú desitja parlar en contra? El Diputat senyor Escudé té la paraula per al torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta proposta de nova Conclusió de la Comissió, la 35 bis, sempre m'ha omplert de sorpresa i, evidentment, d'oposició, i d'oposició com més la llegeixo perquè, en definitiva, aquesta proposta, diferentment de totes les altres que avui hem votat en un sentit o en un altre o que, per unanimitat, s'han aprovat, són fruit d'un llarg treball de la Comissió. Després d'un mes i mig d'haver presentat cada Diputat, en representació del Grup corresponent, les seves propostes de Conclusió, d'haver-les debatut, transaccionat, modificat —i aquí cal fer, diria, per part meua, almenys, un cant al sentit de comprensió i d'objectivitat de la resta dels senyors Diputats integrants a la Comissió—, es va arribar a unes propostes més o menys consensuades, la majoria, i només en algunes poques, aquestes que hem debatut avui, hi va haver discrepàncies. I, quan ja estàvem, aleshores se'ns planteja, de sobte, una nova Conclusió, que se'ns va llegir sobre la marxa, i que a mi em feia un dring molt desfavorable, i, com deia en començar, com més la llegeixo, doncs més oposició sento créixer dintre meu. Perquè, en definitiva, aquesta proposta número 7, d'addició d'una nova Conclusió, diu : «Que el Consell Executiu prengui totes les mesures necessàries per a evitar omissions de conducta i actuacions negligents». És clar que no diu que siguin del mateix Consell Executiu, o de persones sota la responsabilitat del Consell Executiu, però jo diria que se sobreentén, fins i tot de les paraules del meu il·lustre adversari, en aquest moment, el senyor Ferreiro, doncs es podria entendre així, i crec que alguns Grups ho han entès així.

Aleshores, és clar, aquí es planteja un tema que ell mateix ha plantejat : la dificultat de debatre en un Ple la totalitat o una part, per petita que sigui, de les declaracions, dels treballs. Jo he portat, en previsió d'un debat potser més important, tota una sèrie de materials que, més o menys, corresponen al 40% dels treballs dels documents de les transcripcions de

cintes magnetofòniques que ha rebut la Comissió. Perquè val a dir que la Comissió ha treballat moltíssim al llarg d'aquests nou mesos de gestació d'aquest projecte que està essent, en aquests moments, transformat en Dictamen definitiu de la Comissió d'Investigació.

I, aleshores, joestic d'acord amb el que diu el senyor Ferrer, que és molt difícil donar una visió objectiva, en els pocs minuts d'una intervenció, d'aquesta gran tasca que s'ha fet, d'aquest esforç, d'aquesta bona voluntat d'autoritats de tota mena, especialment de senyors alcaldes de municipi, que ens han aportat les seves opinions.

Ara, jo, el que voldria dir, i em sembla que això sí que és ben comprensible, és la dificultat gran que, en una actuació de gran magnitud, com era aquest conjunt d'incendis..., perquè, és clar, aquí parlar de dos, de tres, incendis..., la Comissió, com bé s'ha dit, prèviament n'ha examinat superficialment quinze, i, específicament, amb més intensitat, cinc, però és que pensin que hi havia centenars d'incendis aquells dies, i que hi havia una gran magnitud d'actuacions necessàries. Per tant, poder sintetitzar això i treure'n una Conclusió objectiva és pràcticament impossible. Crec que caldria, potser, i aleshores no hauria estat una bona tasca la de la Comissió, dir: «senyores i senyors Diputats, tenen vostès tota la documentació» —al final del dictamen hi ha una annex de documentació, no de les declaracions; que hi ha una pila de cintes magnetofòniques sobre aquest tema—, «vostès, lliurement, individualment, examinin-ho, hi prenguin un determini.» Jo crec que això no ha de ser així.

D'altra banda, és un tema que, en tota guerra, el soldat té una visió molt diferent del general, perquè la perspectiva és molt diferent. Jo tinc un amic, en el meu poble, un senyor que es diu Canyameres, que, entre els seus *hobbies*, hi ha el de col·leccionar memòries sobre la guerra civil espanyola. I en té —em va dir ell— uns sis-cents volums, de memòries sobre la guerra civil espanyola. I ell em confessava: «És molt interessant, hi ha coses molt alligonadores, hi ha anècdotes força emotives... Ara, en definitiva, si vull conèixer objectivament què va passar, doncs, cal recórrer a treballs de gran volada, als informes dels professionals de la història, i no a aquestes qüestions.» Perquè, en definitiva, tothom té la seva veritat, la seva petita veritat. I en un tema d'aquesta magnitud, només aquell que està situat en un lloc de comandament, que té una visió global, crec jo que, amb molta més força, pot opinar, i la seva opinió ha de predominar. I aquest és el criteri que jo he establert, a la vista de la documentació que, de part de les autoritats —no cal dir de la Generalitat, sinó del Govern civil i d'altres autoritats— és una tasca bona, en general, amb totes les deficiències, evidentment, que tota conducta humana, i en un moment de trasbals com aquell, hi podia haver.

D'altra banda, és clar, citar fragmentàriament disposicions és una cosa que pot induir involuntàriament a error, perquè, en definitiva, descontextualitzar unes frases o unes manifestacions d'una autoritat que ha declarat, doncs, pot induir a error perquè, en un altre moment, en una altra circumstància, en unes ratlles, a vegades, més avall es diu una altra cosa. Per no estendre'm, ja que el senyor Ferrer, President de la Comissió, doncs, ha fet referència a un ajuntament concret —realment aquest senyor Alcalde ens va explicar un espectacle dantesco, d'un drama terrible, amb fotografies i tot—,

doncs aleshores resulta que quan, per part meua, se li va exhibir un document, un informe tècnic, signat per uns perits sobre la valoració de danys en aquest municipi, resultava que aquesta valoració de danys, que semblava que era una cosa extraordinària, era d'1 milió de pessetes en persianes, instal·lacions complementàries d'algunes cases d'urbanització, i unes 700 000 pessetes de treballs de jardineria. Per tant, crec que és un exemple —n'hi hauria moltíssims— de distorsió involuntària de les Conclusions a què podríem arribar.

Per tant, en definitiva, jo crec que en el conjunt de Conclusions que hem aprovat hi ha ben recollit, reflectit, en línies generals, tot el que la Comissió ha entès, i no cal adoptar aquesta mesura; mesura que, d'altra banda, si s'adoptés aquest text, crearia —entenc— certes dificultats perquè, evidentment, en un tema d'aquesta magnitud, parlar d'omissions de conducta i d'actuacions negligents és una tipificació de conductes sancionables, entenc jo, penalment, i, aleshores, recordant —o potser no cal recordar-ho— el que el Reglament de la Cambra especifica en l'article 48, apartat IV, que, quan hi hagi aquestes possibilitats, a part que la Mesa del Parlament hagi de trametre al Consell Executiu el text d'aquest Dictamen, l'haurà de trametre o el podrà trametre al Ministeri fiscal, aleshores ens trobaríem en aquesta dificultat: que aquí es fan unes acusacions genèriques, sense especificar quines són aquestes persones que, potencialment —no és aquesta la meua opinió, ans al contrari—, han realitzat unes omissions i unes actuacions negligents.

Per tot això, entenc jo que el conjunt de Conclusions que hem aprovat fins ara reflecteixen perfectament tot el que ha passat i que és innecessari i és contraproduent l'aprovació d'aquesta proposta número 7 del Grup Socialista. I, per aquest motiu, per coherència amb tot el que s'ha dit fins ara, amb tot allò que descriu el Dictamen de la Comissió, pregaria a les senyores i als senyors Diputats que volguessin votar negativament a la incorporació d'aquesta nova Conclusió 35 bis.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

Passem a votació... (*El senyor Armet demana per parlar.*) Senyor Armet?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Senyor President, una consideració d'ordre. La intervenció del Diputat ha atribuït o ha fet un judici, diguem-ne, de valors sobre el contingut d'aquesta Moció adduint un article del Reglament, i nosaltres, que som molt respectuosos amb la presa en consideració que ha fet la Mesa del Parlament en relació amb aquestes Conclusions, creiem que convé aclarir aquest tema perquè no es donés l'equívoc que, en votar aquesta Conclusió, pressuposés unes responsabilitats penals, tal com s'ha pogut dir en aquesta intervenció.

Ho dic per aclariment, i, si ho vol el senyor President, llegirem l'article del Codi civil que parla concretament de negligència.

El Sr. PRESIDENT: No, no crec que sigui necessari, senyor Armet. La Mesa no va veure absolutament cap inconvenient que es pogués votar aquesta proposta, i em sembla, d'altra banda, que tampoc el senyor Escudé no tenia aquesta intenció en la seva intervenció.

Bé, passem, doncs, a votació la proposta número 7 del Grup Socialista, que demana d'afegir una nova Conclusió al text del

Dictamen. Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la proposta, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta ha quedat rebutjada per 44 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Ens queda ara el Capítol IX del text del Dictamen, que, en realitat, és un annex en què es fa constar la llista de la documentació lliurada a la Comissió, amb els números del registre d'entrada i les dates d'entrada. No escau cap votació —em penso— perquè, potser, l'única cosa que escauria seria, en la publicació definitiva, en lloc de posar-hi el número de capítol, com si diguéssim, constés com a annex documental.

Bé, amb això, senyores i senyors Diputats, hem acabat el debat i les votacions sobre el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els incendis forestals, perquè aquí tampoc no escau votar el títol perquè, òbviament, és el dictamen de la Comissió.

Aleshores, queda només el tràmit de les explicacions de vot. És que els Grups parlamentaris desitgen explicar el vot? Els recordaré, en tot cas, que el temps reglamentari són cinc minuts. Tothom ha participat ja en el debat, de manera que em penso que els punts essencials de discrepància han quedat posats de manifest. *(Pausa.)* El senyor Pérez Guerra, en nom del Grup de Centristes, té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. PÉREZ GUERRA : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, pues nosotros hemos votado no a la propuesta primera, que era una modificación sobre la Conclusión 2, en el sentido de que hemos observado, a través del estudio de la Comisión que ha elaborado el informe, que, evidentemente, hay fallos en cuanto a la organización de la Dirección General d'Extinció i Previsió d'Incendis, y, al mismo tiempo, no hemos todavía encontrado cuál es el reglamento de régimen interno oficial aprobado por la Dirección General.

También hemos visto que los convenios establecidos por la Dirección General con los ayuntamientos, no es con todos; hay ayuntamientos que están sin convenio, y otros ayuntamientos que, precisamente, están sin información de cuál va a ser el futuro de esta estructuración.

Por eso, cuando la propuesta I habla sobre la insuficiencia de funciones y competencias recibidas hasta hoy, evidentemente creo que hay que estructurar bien la Dirección General antes de hablar de la insuficiencia de las competencias recibidas, en el sentido de que hay que estar preparados para llevar a cabo las competencias y, así, recibir más.

Nos hemos abstenido en las siguientes y hemos votado no en la propuesta 4, en el sentido que también aquí hay unas ciertas consideraciones que tendríamos que establecer, y creemos que, para estar incluidas dentro de este informe, no serían, pues, muy acordes ni tampoco sería bueno introducirlas.

En cuanto a la votación conjunta del informe, nuestra orientación en el estudio del tema, y a lo largo de la Comisión, ha tenido dos aspectos fundamentales : un primer aspecto, el de análisis objetivo de cómo ocurrieron los hechos, a través de las manifestaciones recibidas, y otro objetivo es el de lograr un instrumento de utilidad para el futuro. Y hemos matizado muy bien aquellas posibilidades de predicciones de futuro hacia una organización futura. Lo cierto es que en este

tanteo de analizar la predicción del futuro, nos hemos encontrado con muchas dificultades, porque, realmente, los hechos de que hemos partido son unos hechos muy concretos, muy esporádicos, y que no tienen una continuidad a través de la historia de los incendios.

En este sentido, hemos constatado, por tanto, que había aspectos para la orientación hacia el futuro, aspectos de tipo determinista, y, en este sentido, sabemos, y hemos de recordar, que todo producto arde a partir de un cierto grado, a partir de un cierto calor y de una cierta temperatura. Por lo tanto, no hay productos incombustibles, sino que todo producto es combustible, es cuestión de temperatura. Por lo tanto, éste es un principio que debe adoptar como consideración la Dirección General.

Tenemos otro aspecto, en cuanto a determinista, y es que los aparatos, medios o máquinas han sido por cosas concretas. Por ejemplo, se han comprado unos helicópteros; un helicóptero cuesta 110 millones de pesetas, pero un helicóptero no apaga incendios ni transporta gente. Y con estos 110 millones se pueden comprar también 12 vehículos ligeros de tipo medio, que éstos sí que apagan fuego, y éstos sí que transportan hombres. Es cuestión determinista : ¿qué necesitamos, helicópteros, o necesitamos vehículos? Evidentemente, esta opción ha de hacerla el propio servicio, pero sabe que tiene cuestiones deterministas.

Hay aspectos de tipo probabilístico, en el sentido de que en la costa de Cataluña, sobre todo en la costa, por el Maresme, se ha comprobado que los incendios forestales se inician entre las doce del mediodía y las seis de la tarde. Por lo tanto, hay un cálculo de probabilidades y son éstas las horas, precisamente, que hemos de montar la vigilancia, no precisamente todas las horas del día.

Y hay otro cierto aspecto en cuanto a lo que es la predicción del futuro, y es el futuro incierto que a veces se presenta en muchos aspectos y entonces nos movemos, casi podríamos decir, en el túnel oscuro del futuro incierto.

Pero lo que sí también hemos constatado a lo largo de la Comisión, es que dentro de estos universos de predicción de futuro de tipo determinista, de tipo probabilístico o de tipo incierto, aparece un factor preocupante, que es una especie de universo hostil que se superpone a todos los universos anteriores que yo he citado. En este sentido, está apareciendo una cierta hostilidad que aumenta precisamente el grado de peligrosidad en cuanto a la eficacia de los servicios de prevención y extinción de incendios.

Hay una hostilidad interna; así, por ejemplo, parece ser que los bomberos de Tarragona cobran la mitad que los de Barcelona. Hay una especie de hostilidad entre las distintas fuerzas de acción contra incendios, y hay una cierta hostilidad ya de tipo social en el sentido de que parece ser que están desanimados, y, al mismo tiempo, parece ser que el sentido de colaboración no lo tienen suficientemente arraigado, por una preocupación de inseguridad, de miedo o, quizá, no por falta de responsabilidad, sino por falta de encontrar unas líneas de mando, porque, en el fondo, parece ser que hay una necesidad de obediencia.

Lo cierto es que, por tanto, el futuro tiene que racionalizarse, y lo que sí es importante recordar, tal como hemos dicho antes, en relación al informe anterior : hay que buscar servicios integrados, servicios que sean completos, extendidos

a todo el territorio, y que se basen en predicciones de futuro completamente claras, y sobre unos niveles de riesgo que sean establecidos científicamente.

Gracias, señores Diputados; gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? El senyor Alay, en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta Comissió d'Investigació sobre els incendis forestals ha treballat durant tots aquests mesos rebent informació dels responsables de l'Administració de la Generalitat i dels municipis, i també informes escrits, entre els quals cal destacar el del Govern civil i de les diputacions catalanes.

La redacció de les Conclusions finals s'ha fet tenint en compte que una cosa eren les constatacions de com havien d'anar les coses i l'altra el de les Conclusions a les quals s'ha arribat perquè el Consell Executiu de la Generalitat pugui prendre les mesures adients perquè no es tornin a reproduir amb aquella intensitat. Per això les hem separades, de manera que el Dictamen fos més entenedor per a tothom.

Però voldríem anar una mica endarrera en aquesta qüestió, perquè, en realitat, poques hores després d'haver-se iniciat aquests incendis —objecte d'aquest Dictamen—, el nostre Grup havia presentat una interpellació perquè el Consell Executiu ens expliqués les causes dels incendis, i, concretament, si podien tenir a veure amb activitats especulatives o si podien haver estat provocats. De seguida es va demanar, a instàncies d'altres Grups, la reunió de la Diputació Permanent, que va acordar la celebració d'un Ple extraordinari en època de vacances parlamentàries, perquè es constituís la Comissió d'Investigació, Comissió amb la qual nosaltres estàvem en contra, però no estàvem, en canvi, d'acord que es fes amb aquella urgència en un Ple extraordinari perquè, al cap i a la fi, per a fer una investigació, es podia haver començat el mes de setembre, com, de fet, igualment va començar a treballar la Comissió.

La Comissió ha finit el seu treball després de vuit o nou mesos d'haver començat. De fet, el Dictamen hauria estat fet igualment si la Comissió s'hagués constituït el primer de setembre, en lloc d'haver-ho fet abans, però hi havia pressa. Bé, del Dictamen el que és important per a nosaltres és que hi ha una voluntat clara que això no torni a passar, tot i que hem de lamentar que fa poques setmanes es reproduïren uns altres incendis —que tothom coneix— a les comarques tarragonines. Per cert que en aquest no es pot pas dir que la causa fos la calor excessiva, per bé que en feia una mica, però, en tot cas, molt menys que en qualsevol dia d'estiu. Però aquests boscos varen cremar per obra de l'Esperit Sant, o no sabem per què. Això enllaça amb el fet que en els incendis de l'estiu nosaltres vàrem afirmar el nostre temor que haguessin estat provocats. L'Honorable senyor Conseller, aleshores, ens va assegurar que no hi havia cap indici racional d'això, en la seva intervenció responent a la nostra interpellació.

Difícilment es podia creure, però, a més a més, en l'informe del Govern civil —aleshores era Governador civil de Barcelona l'ex-Director General de Protecció Civil, el senyor Federico Gallo— es deia ben clarament que es confirmava la tesi —no la hipòtesi— que els incendis havien estat provocats. Això ha quedat reflectit en la Conclusió número 1 que hem aprovat ara. És clar que l'ex-Director General de Protecció Civil de

l'Estat confirmava els nostres temors inicials, per més que l'actual Conseller de Governació digui que no tenen res fet a nivell de l'Estat en matèria de protecció civil. Nosaltres entenem que, per poc que hagin fet, en saben una miqueta més que nosaltres, que no hem fet res. Però com que això és una qüestió de precisió subjectiva, deixem-ho.

Passem a les votacions que s'han desenvolupat en aquest debat. Voldria dir que respecte a les Conclusions números 2 i 3 —hi havia dues esmenes de Convergència i Unió— nosaltres hem tingut la nostra actitud perquè, en realitat, la Direcció General de Protecció Civil havia elaborat el Plan INFO —Plan de Lucha contra Incendios Forestales— el 21 de juny de 1982, en el qual s'establia tota la normativa que calia que tothom tingués en compte en cas d'extinció i prevenció d'incendis, i aquesta normativa afectava molt principalment els Governos civils i els municipis, els ajuntaments. Per tant, si alguna cosa calia imputar a la Generalitat, en tot cas més s'hauria pogut imputar, en aquest cas concret, als Governos civils i als ajuntaments.

Respecte a la Conclusió número 4, amb una esmena de Convergència i Unió que nosaltres hem votat en contra, evidentment hem considerat que és subjectiu d'apreciar la diligència necessària o la no-diligència necessària, però, en tot cas, quan les coses no van bé, creiem que val la pena, i es justifica, d'apreciar aquesta manca de diligència perquè en tot cas hauria estat millor que n'hi hagués hagut més. Per tant, en aquest sentit, hi hem votat en contra.

Respecte a la proposta número 5 —de la qual ja he parlat en el torn en contra, era una proposta del Grup Socialista—, nosaltres volíem que la Generalitat pogués disposar de tots els mecanismes de coordinació sense necessitat d'haver de demanar al Govern de l'Estat que decretés un estat d'alarma, perquè els focs entenem que s'han d'apagar quan es produeixen, i no es pot esperar de cap manera tota una tramitació que per de pressa que vagi pot trigar uns dies. D'altra banda, pensem que perquè es cremin boscos, per molts milers d'hectàrees que siguin, no és convenient tampoc d'alarmar la població amb un decret d'estat d'alarma.

Finalment, a la proposta número 7, d'addició d'una Conclusió 35 bis, del Grup Socialista, que nosaltres hem votat en contra, he de dir que per a nosaltres és molt dur haver de sentir parlar d'omissions de conducta. Creiem que és exagerat, però encara ho és molt més sentir parlar d'actuacions negligents. I, en realitat, en aquest cas faig meves les paraules que ha dit el senyor Escudé respecte a la qüestió penal que podia suscitar, tota vegada que són paraules que jo vaig dir, precisament jo mateix, en la Comissió quan es va presentar aquesta proposta. Però voldria dir que, si bé la Comissió ha treballat amb una gran cordialitat de tots els components que en formàvem part —i això ho he de reconèixer—, perquè en nombroses sessions s'han anat elaborant de mica en mica totes les Conclusions, i hi ha hagut acords molt més amplis del que pugui semblar a primera vista, però de tota manera no hi ha hagut tampoc tantes propostes o vots particulars defensats en el Ple, voldria dir que quan en una Comissió es treballa en les condicions que s'ha treballat, no és gaire elegant —almenys des del nostre punt de vista— que a última hora, quan ja tot s'ha aprovat, pràcticament unànimement totes les qüestions, un es tregui de la butxaca un paperet i presenti una proposició, de la

qual no s'havia parlat mai. I he de dir que si en realitat d'això s'hagués parlat en alguna altra ocasió a la Comissió, però no en el moment de tancar ja la sessió de la Comissió, és molt possible que s'hagués pogut arribar a una redacció amb la qual imagino que tots els Grups podrien haver estat d'acord. Però entenem que no és bo aquest costum, i per això em veig obligat a haver-ho de denunciar aquí.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? El senyor Medir, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. MEDIR : Gràcies, senyor President; senyores Diputades, senyors Diputats, en el moment d'haver aprovat aquest Dictamen, el nostre Grup vol fer una explicació de vot en funció de les dues grans àrees que contenen les seves Conclusions.

La primera part, un resum de constatacions, una sèrie de constatacions, sobre la situació creada en els incendis forestals de principis d'estiu passat, i, la segona, una sèrie de propostes d'actuació que es fan fonamentalment adreçades al Consell Executiu.

Nosaltres hem votat en general, en tota aquesta primera part de Conclusions, en el sentit d'una sèrie de constatacions que pensem que es poden extreure d'aquest conjunt de Conclusions. Per exemple, la que he tingut l'honor de debatre amb l'Illustre senyor Escudé, la gestió dels traspassos, competències i serveis, que a nosaltres ens semblen insuficients; per exemple, l'absència preocupant, continuada i reiterada en diverses manifestacions d'alcaldes, i avui, amb els incendis de Tarragona de la setmana passada sobre la taula, es confirma això : l'absència de mesures preventives. La deficiència general de la coordinació en el moment de les tasques d'extinció d'incendis, tot i acceptar les dificultats de coordinar forces molt diverses, però, fins i tot, a vegades les mateixes forces no es coordinen bé. Hi ha exemples en les declaracions d'aparicions de vehicles autobombes que no tenien el seu rebost corresponent d'aigua, o, viceversa, l'aparició d'un cotxe-tanc d'aigua al qual no apareixien les seves corresponents bombes d'actuació directa contra el foc. Hi ha unes insuficiències detectades i acceptades en aquest Ple del Parlament d'homes i de material; és clar, insuficiència d'homes i de material que nosaltres hem proposat que acceptés la Comissió com a constatació i que el Ple ha acceptat, efectivament, però que nosaltres ja havíem dit en el debat dels pressupostos de l'any 82, en una sèrie d'esmenes d'increment en tot el que feia a la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, que calia augmentar aquests homes, que calia augmentar aquest material. No va ser estimat així en aquells moments, gràcies a un sector majoritari de la Cambra, però ara sí que constatem que, efectivament, hi ha aquesta insuficiència.

Hem vist amb preocupació —i hem votat també això afirmativament, naturalment, com a recull d'aquesta Comissió— que no hi ha una coordinació amb els habitants coneixedors del terreny que es trepitja dels incendis, i que és alarmantment freqüent el fet que arribin els bombers, sobretot els que són de parcs o de serveis allunyats a la zona de l'incendi, quan l'incendi ha agafat una gran magnitud, i es perdin, literalment, pel bosc, i no tinguin la cartografia adequada, i, a sobre d'això —que és una mancança greu—, no acceptin tampoc, o no es

coordinin suficientment bé, tant sigui amb els voluntaris, tant sigui amb les policies municipals dels ajuntaments afectats, el que sigui, però, en definitiva, amb persones, amb els habitants del lloc que coneixen perfectament els indrets i el mètode més eficaç de lluitar contra el foc en aquella realitat concreta del seu terme municipal.

I també hem manifestat el nostre convenciment que, en línies generals, hi va haver una bona actuació del bomber a nivell directe contra el foc, i hem també votat afirmativament —cosa que jo mateix he defensat— que hi ha hagut una certa poca diligència i una certa descoordinació, en molts casos fins i tot total en molts centres de comandament únic, quan els incendis eren importants.

I, efectivament, el que nosaltres hem volgut posar de manifest amb això, conjuntant aquestes dues Conclusions del Dictamen, és que per una banda, si bé el material en línies generals va ser bo i estava en bon estat, i s'actuava bé, i el comportament personal dels bombers era també satisfactori, no podem dir el mateix del comandament, dels caps, dels centres de comandament, sinó que aquí sí que pensem nosaltres que hi ha hagut una certa mala gestió, una certa poca coordinació i una ineficàcia. Una ineficàcia preocupant, per exemple, si extraïem el nombre aproximat d'hectàrees cremades per incendis. Aquesta és una dada que es va, d'alguna manera, disffressar el mes de juliol de l'any passat, i es va dir que hi havia una sèrie d'incendis petits i que no s'arribava a les 10 Ha per incendis.

És clar, si nosaltres agafem els 400 incendis i escaig que es van produir en aquell lapse de temps, i n'extraïem els grossos, evidentment, la *ratio* baixarà, però és que aquest no és el tema, perquè ho podríem fer a la inversa : podríem agafar només els incendis grossos i buscar la *ratio*, i llavors ens trobaríem amb una *ratio* alarmant. No. Els hem d'agafar tots, i, aleshores, preocupantment, ens dona unes 50 Ha per incendi, en números rodons, la qual cosa és un increment molt considerable sobre el que havia estat la tònica dels anys anteriors.

De tota manera, nosaltres no vam pensar —i no pensem ara, tampoc— que aquesta Comissió s'hagués de concentrar en un esforç d'una mena de caça de bruixes, sinó que havia de fer un esforç per avançar en el coneixement d'aquest flagell, importantíssim, tràgic, dels incendis forestals a Catalunya, que amenacen de desertització, una amenaça que s'està concretant ja en algunes comarques, com és la de Tarragona, però, en general, de desertització d'una bona part del territori català. I per això vam ésser partidaris que, més enllà d'aquesta recerca, que a vegades s'hauria pogut transformar —afortunadament no ha estat així—, fins i tot, en policíaca, de veure on es va equivocar, on hi va haver aquesta descoordinació, nosaltres hem preferit que, a més, es recollís tota una sèrie de propostes d'actuació del Consell Executiu, i hem votat afirmativament totes aquestes, perquè pensem que, aquí, l'important és que avancem en el coneixement i en la consciència del gravíssim problema que tenim plantejat al voltant dels incendis forestals.

I, per això, aprofito per a dir que el nostre Grup farà un seguiment molt acurat, i farà un seguiment rigorós i vigilant de totes aquelles Conclusions que hem aprovat com a propostes d'actuació, i que ha d'anar desenvolupant el Consell Executiu. I això ho farem, i ho farem... No em plau haver de

dir, una vegada més, que el Consell Executiu no hi para atenció, que avui ens torna a faltar —com ja vaig denunciar al seu dia, en una altra fase d'aquest debat sobre els incendis forestals— el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que és un tema que l'afecta; que no veig en la sala del Parlament cap persona significada del seu Departament. I són uns temes que, a ells, els haurien de preocupar tant o més que al de Governació, perquè, efectivament, la tasca de lluita contra els incendis forestals és conjunta de tots dos Departaments. És impossible pensar en una tasca eficaç de treball contra els incendis forestals sense una política forestal prèvia.

Nosaltres pensem que és una bona feina per a Catalunya haver votat afirmativament, com s'ha votat en aquesta Cambra, tota una sèrie de mesures que intensificaran la prevenció, la política de boscos, la planificació del control d'activitats, que incrementaran la vigilància en les èpoques més crítiques —sobretot al voltant dels mesos d'estiu—, i que intentarem que s'afini al màxim la capacitat d'intervenció immediata —una altra de les constatacions que surten claríssimes a la llum dels treballs de la Comissió. Quan en un incendi forestal hi ha una capacitat d'intervenció immediata, les possibilitats d'extinció, de fer avortar aquest incendi, són molt més altes. Per tant, per això, nosaltres hem votat afirmativament tota una sèrie de Conclusions i recomanacions, en el sentit que s'incrementi la capacitat d'intervenció immediata, i, en general, també, la de millorar la capacitat d'intervenció en termes més amplis.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Medir, ha passat ja del seu temps. Li prego que abregui.

El Sr. MEDIR : Moltes gràcies, senyor President, amb això acabo, i em disculpo, doncs, dient que ens agradaria que els treballs d'aquesta Comissió, sobretot, servissin per a modificar aquesta certa insensibilitat de fons que hi ha, encara, sobre els temes de protecció, de gestió de la natura i, molt específicament, sobre el tema gravíssim dels incendis forestals.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? El senyor Ferreiro, en nom del Grup Socialista.

El Sr. FERREIRO : Senyor President, senyores i senyors Diputats, cuando nuestro Grupo abordó el tema de la constitución de la Comisión, y el trabajo de la Comisión, lo abordó con la intención, no de intentar buscar grandes responsabilidades personales o grandes responsabilidades en instituciones, como decía antes, sino con el ánimo de intentar buscar alternativas o salidas que permitiesen, o que impidiesen, mejor dicho, la repetición de los acontecimientos que nos ocupan del mes de julio pasado.

El Consell Executiu, en las anteriores sesiones del Pleno en que se habló del tema éste, había insistido varias veces en que las dificultades que habían existido durante el problema de la extinción eran : la multiplicidad de incendios, la difícil coordinación por las distintas fuerzas que participaban en los incendios y la situación ambiental de aquellos días. Eran los elementos fundamentales; que, por todo lo demás, los esfuerzos que habían puesto el Consell Executiu, los Departamentos correspondientes del Consell Executiu, habían sido intensos, habían sido todos los que se podían hacer.

Nosotros opinábamos que no era así, y para esto nos basábamos en hechos concretos. Nos ha extrañado, de alguna

forma, que el Consell Executiu o el partido que apoya —Convergència i Unió— fundamentalmente al Gobierno, no se haya atrevido a plantear los problemas en sus justos términos. Nosotros pensamos que, para abordar un problema, lo fundamental es que se plantee de forma correcta; el hecho de intentar eludir responsabilidades, a pesar de que no significase nada peyorativo, esto nos parece, a nuestro entender, que es intentar eludir el problema.

Así pues, decir, por ejemplo, con la moción que se planteaba —esta última, la 35 bis, si no me equivoco—, que hablaba del tema de las actuaciones negligentes, etcétera, yo me permito leer, de alguna forma, el artículo correspondiente del Código, que habla de la negligencia. Y, ¿qué es lo que dice? Dice que «la negligencia consiste en la omisión de aquellas diligencias que exija la naturaleza de la obligación que corresponde a circunstancias de las personas, del tiempo y del lugar».

Bueno, esto, exactamente, como decía antes, es lo que se aprobó en la Conclusión número 4, y esto no presupone que nadie vaya a ir al juzgado de guardia; evidentemente, puesto que aquí, de todas formas, lo que se está valorando son actuaciones políticas, no actuaciones penales.

Por otra parte, pensamos que el tema de la coordinación, la dificultad de la coordinación de las distintas fuerzas que intervienen en la coordinación... Miren, yo no sé si ustedes saben —y sí, porque se ha planteado aquí, el Diputado que ha hablado con anterioridad lo decía— que, por ejemplo, el tema de prevención está diversificado en dos Consellerías diferentes y en dos Direcciones Generales diferentes, y que estas dos Direcciones Generales se tienen que poner de acuerdo. Tienen que simplificarse los servicios, a partir del Consell Executiu, para que la cosa funcione. Asimismo, el Consell Executiu ha de plantear —no una Consellería o una dirección general en concreto—, ha de plantearse los temas de prevención de forma global. Por ejemplo, en el incendio que nos ocupa del Garraf, en el servicio de urgencias de Castelldefels se atendieron 65 casos diferentes... con motivo de los incendios. Hubo un accidente mortal, también, si ustedes lo recuerdan, y, sin embargo, ni INSALUD, ni el Departamento de Sanidad de la Generalitat, ni nadie de la Generalitat se había puesto de acuerdo para que se montase el servicio de urgencias, y tuvo que ser de forma espontánea, por los médicos, por los ATS, los servicios mecánicos, que se prestaron voluntariamente, cuando estaban fuera de servicio, para montar este servicio de urgencias, porque esto no se había previsto.

Se había dicho con anterioridad que sí que estaba previsto, que estaba previsto, porque los incendios forestales, realmente, causan víctimas, pero da la casualidad que no estaba previsto, porque 65 personas tuvieron que ser asistidas de daños a causa del tema de los incendios —traumas físicos y de situaciones emocionales conflictivas.

Por otra parte, el Consell Executiu de la Generalitat tampoco ha hecho todo lo que tenía que hacer con respecto al tema éste; por ejemplo, la creación de planes de prevención —no ya solamente de planes globales de prevención, sino planes locales o comarcales de prevención—; la constitución de las comisiones de brigada o parque, que tienen la función de asesorar, informar y transmitir todo tipo de informaciones para poder elaborar planes y poder prever. La forma de atajar el fuego no es, cuando hay un gran incendio, lanzar todos los

recursos. Los elementos, en muchos casos, superan la capacidad humana de respuesta, pero lo que sí que es cierto es que, en dos años y medio, daba tiempo a hacer más que un puro organigrama que, por cierto, salió con una Orden del 21 de enero del 83. Tuvo que salir seis meses después de que se produjesen los incendios que nos ocupan.

Por todo esto, y por no extenderme en temas concretos, ya no menciono el tema de las comunicaciones de puestos de mando con un sólo hilo telefónico que se incendia, la imposibilidad de conectar unos con otros, el tema de que cuando hacía falta agua llegaba el gas-oil, de que los coches no tenían autonomía suficiente para llegar al lugar de los incendios, que son, lo que decía antes, de las anécdotas, pero son anécdotas ilustrativas, que, encadenadas unas con otras, dan un panorama bastante penoso de cómo se abordó el tema de los incendios.

Nuestra intención, con las mociones que presentábamos, era que el Consell Executiu se plantease en serio el tema, que se lo plantease en toda su dimensión, para que no se pueda volver, otra vez, como Felipe II, a decir que nosotros no mandamos a los bomberos a luchar contra el tiempo o contra las circunstancias climatológicas; nosotros mandamos a los bomberos a luchar contra el fuego. Y si los bomberos no pueden luchar contra el fuego, hay que utilizar todos los recursos, aparte de los bomberos, para luchar contra el fuego, y hay que organizarlos, y hay que preverlo, que es lo fundamental.

Nosotros, de lo que nos quejamos, fundamentalmente, es de que no haya ningún tipo de prevención, de que no haya planes de prevención, y de que, además, el celo excesivo en la utilización de los propios recursos... sin ver que, en muchos casos, los elementos desbordan las capacidades humanas y que son necesarios todos los recursos, la no utilización de los mecanismos que podían permitir el tener la coordinación directa y la dirección directa desde la Generalitat.

Y me permito hacer una mención a una intervención habida aquí con respecto al tema de la utilización de la ley, al tema del estado de alarma, en el que se decían cosas curiosas o divertidas como que «y si los ministros están de vacaciones, ¿qué?». A mí me parece que éste no es un tema que se pueda plantear con esta frivolidad; me parece que no se puede decir aquello de que es una ley que no es operativa porque, aunque está prevista «para incendios forestales de magnitudes determinadas», y aunque está prevista para que se puedan atajar con mayor urgencia los incendios, resulta que es una ley que no es válida porque, según la posición de un Diputado que había intervenido anteriormente, se tarda muchos días, los ministros pueden ir de vacaciones..., si en vez de en este mes, llega a ser el mes que viene... Valoraciones de éstas, me parece que no son serias para argumentar que una ley no es útil. En todo caso, habrá que plantearlo de otra manera; nosotros mantenemos que la ley era útil y lamentamos que el Consell Executiu no la ejerciese, porque hubiese ayudado, evidentemente, de forma muy importante a la extinción de los incendios.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup de Convergència i Unió, per a explicació de vot, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, l'explicació del nostre vot, del Grup de Con-

vergència i Unió, necessàriament ha de ser molt breu perquè jo crec que, per mitjà de les meves intervencions en el debat que hi ha hagut, ha quedat ben clarificada quina és la nostra posició, quins són els nostres criteris, quin és el nostre parer sobre tots els temes que han estat conflictius.

Potser l'únic tema en què no he tingut l'oportunitat de definir-me, perquè no he sortit jo a fer el torn en contra —i és un tema que en les explicacions de vot ha estat sortint repetidament—, és la qüestió de la utilització o no de la possibilitat de l'estat d'alarma. I, per tant, sobre això sí que em puc definir en aquest moment dient que el nostre vot, com s'ha vist, ha estat negatiu a les dues propostes socialistes, exactament pels mateixos motius i en idèntics termes —potser deixant a part la petita broma que es pot fer sempre en un tema d'aquest tipus— que ha portat el Grup que ha fet el torn en contra. Jo estic totalment en contra de l'argumentació que s'ha fet en aquest tema.

A part d'això, jo voldria dir que, al llarg d'aquests treballs, realment llargs, de la Comissió, he anat tenint sempre la impressió que el Dictamen que en sortiria, dels treballs d'aquesta Comissió, era una mica el que els francesos en diuen «una fonda espanyola». Els nostres veïns del nord tenen una frase per a indicar —molt pejorativa, per cert, i que no comparteixo— que en les fondes espanyoles només s'hi troba allò que hom ja porta; i aquesta és una mica la sensació d'intervencions en el curs de la Comissió i ara, en el debat, i fins i tot en les explicacions de vot : que s'han dit moltes coses en què ja hi havia uns prejudicis previs, unes opinions prèvies. No hi ha oportunitat de fer-ho, però si repasséssim el debat que hi va haver en la Diputació Permanent, el debat que hi va haver en la sessió extraordinària del 28 de juliol, el canvi de parers i d'informacions que hi va haver en dues interpellacions que es van produir el mateix dia, una d'Esquerra Republicana i l'altra del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i que el senyor Alay també ha recordat aquí, veuríem que, pràcticament, tot allò que es va dir en aquell moment s'ha estat repetint al llarg de tot això.

Malgrat tot, haig de reconèixer que té aspectes molt positius, entenc, el treball de la Comissió; hi ha hagut una bona voluntat de tothom per a centrar els esforços, per a intentar solucionar problemes que han sorgit, insuficiències que han estat detectades, i això entenc que és molt positiu. Especialment, jo crec que ha estat molt il·lustrador —almenys per a mi— tot el capítol II, que fa referència al tema jurídic —ja m'hi he referit a bastament al llarg del debat—, i crec que és de justícia agrair l'esforç i l'ajuda inestimable que el Lletrat de la Comissió, que fins ara era aquí, ens ha prestat amb la seva col·laboració personal.

I també, per acabar, voldria dir que em sembla que —potser recollint una mica la impressió que tots els Diputats de la Comissió hem tingut sempre, i que, per obvietat, potser no s'ha dit— caldria agrair profundament a totes les autoritats, i especialment als vint-i-tres senyors alcaldes que han vingut una i altra vegada a prestar llargues declaracions, responnent a les preguntes que els han fet els senyors Diputats, i, per tant, cal deixar-ne constància aquí. I, finalment, a títol estrictament personal, voldria agrair al President de la Comissió i a la resta dels senyors Diputats la bona col·laboració que hem trobat tots i que hem fet tots, perquè en moltes de les Conclusions,

evidentment, si les hagués de redactar jo pel meu compte, potser matisaria d'alguna manera, diria alguna altra cosa, però, fet i debatut, jo crec que totes les Conclusions aprovades, en línies generals, reflecteixen el parer de la Comissió. I per això crec que ens n'hem de felicitar.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

**Proposta de sol·licitud
al Govern de l'Estat perquè adopti un Projecte de Llei
de desenvolupament de l'article 154 de la Constitució**

El Sr. PRESIDENT : Acabades les explicacions de vot, podem passar ja, doncs, al segon punt de l'ordre del dia, Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la proposta de sol·licitud al Govern de l'Estat perquè adopti un Projecte de Llei de desenvolupament de l'article 154 de la Constitució.

Al Dictamen de la Comissió no hi ha cap vot particular ni cap esmena. Per tant, jo proposo als senyors Diputats que votem globalment el text del Dictamen, tot sencer, articulat, exposició de motius, títol, etcètera, i aquesta votació, si assoleix la majoria absoluta, serà evidentment vàlida ja, d'acord amb el que disposa l'article 133, apartat 2, del Reglament. Si no hi ha, doncs, objecció, passem directament a la votació del text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Excusin-me, hem de comptar, encara que crec que hi ha unanimitat dels presents. S'ha de fer el recompte per veure si hi ha el quòrum. De manera que els pregaria que ens tornéssim a posar drets. *(Pausa.)*

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Òbviament s'ha assolit més de la majoria absoluta i, per tant, la proposta al Govern de l'Estat perquè adopti el Projecte de Llei ha quedat aprovada pel Parlament.

Els Grups parlamentaris desitgen explicació de vot? *(Pausa.)* Bé, veig que no hi ha explicacions de vot...

El Sr. ALAY : Si us plau, senyor President, el senyor Casas-Salat, per Esquerra Republicana, voldria fer explicació de vot. No ho havíem demanat abans perquè havíem vist l'actitud del Grup Centrista i no sabíem exactament...

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, doncs, el senyor Casas-Salat té la paraula per explicació de vot, i després el senyor Manuel-Rimbau.

El Sr. CASAS-SALAT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb molta brevetat —i segurament no acabaré exhaurint els cinc minuts que em pertoquen per aquesta explicació de vot— passo a donar compte a ses senyories del perquè nosaltres hem votat afirmativament aquest Projecte de Llei que s'ha de debatre a Madrid.

En primer lloc, el que els voldria dir és que la nostra posició no té cap mena de contradicció amb el que vam manifestar en la presa en consideració. El dia de la presa en consideració jo ja els vaig dir que nosaltres, fonamentalment, estàvem en contra

de la institució del Delegat del Govern, entre moltes raons perquè li vèiem unes connotacions polítiques que no ens agradaven, i també —els ho repeteixo ara— estem en contra de la figura del Delegat del Govern perquè la considerem innecessària. Perquè, en una Constitució com l'espanyola, en la qual es preveu l'existència de governadors civils, i de divisió provincial, és evidentíssim i és claríssim, doncs, que les funcions que farà el Delegat del Govern no seran ni més ni menys —si ens atenem a la lletra de la Constitució— que les que fan els Governadors civils; o sigui, que la considerem innecessària.

No obstant això, aquesta figura que podríem considerar estranya en el dret constitucional espanyol, perquè no n'hi ha precedents, va néixer d'una manera espontània, podríem dir, en elaborar-se l'actual Constitució de l'any 1978. En fer-se la Constitució de l'any 1978 es va agafar la doctrina italiana, o, més ben dit, l'article 124 de la Constitució italiana, i es va considerar que allà hi havia un comissari que estava a cadascuna de les autonomies, i que aquest comissari tenia la tasca de dirigir l'Administració estatal que hi havia a cadascuna de les regions autonòmiques i, a la vegada, coordinar els diferents eixos que això tenia. Però, malgrat tot, al Parlament, o sigui, en el Congrés, no hi va haver cap mena d'oposició ni en Comissió ni en el Ple. Al Senat sembla que sí, que hi va haver algunes reticències, i al final es va arribar a la redacció actual, que no difereix gens de la italiana i que, si no me n'han informat malament, va ser obra de l'Il·lustre Diputat d'aquest Parlament senyor Benet, que llavors estava de Senador.

Doncs bé, seguint en aquesta línia —petita exposició, podríem dir-ne, metodològica de la naixença d'aquest precepte—, els puc dir que el que una cosa sigui innecessària o sigui inútil no vol dir res, d'un cantó, perquè és aquí, és present, existeix en la Constitució, i nosaltres, encara que no ens agradi la Constitució, tenim el deure d'acatar-la i l'acatem. Ara bé, en aquesta situació jo crec que cal definir-ho, com ja ho he dit, en l'article 124 de la Constitució italiana, el comissari que s'ha creat en la Constitució italiana, a més a més de tenir les funcions de direcció de l'Administració perifèrica dels organismes de l'Estat, i a més de tenir aquestes funcions de coordinació, també té funcions de control, funcions de control que li han estat donades per jurisprudència, podríem dir-ne, pel costum. I això ens fa, a nosaltres, una mica de por, perquè en aquests moments, precisament, en què estem descobrint —cosa que Esquerra Republicana ja va dir al seu dia— que el nostre Estatut és més aviat baix de sostre i que no tenim les competències que serien de desitjar, en aquests moments en què ens trobem que hi ha unes coincidències —segons la premsa— entre la CEOE i el partit del Govern central sobre la necessitat de l'aplicació d'una Llei d'Harmonització, la LOAPA, que està pendent del Tribunal Constitucional, en aquests moments en què ens trobem amb una baixa del nostre puls institucional, és molt difícil que nosaltres deixem de banda i no controlem o no definim d'una manera precisa i estricta quines són les funcions que ha de tenir un Delegat del Govern, perquè llavors correm el risc d'haver creat ja un instrument, instrument que després es pot tornar contra l'autonomia.

Vistes així les coses, i havent explicat d'aquesta manera el perquè nosaltres hem votat afirmativament el Projecte de

Llei, podem dir que el Projecte de Llei ens sembla també ben elaborat, perquè, d'un cantó, defineix i estableix els límits que tindrà el Delegat del Govern; hi ha la definició d'aquest; després, les funcions de direcció i de representació —que ara també s'està convertint en un tema important— apareixen també delimitades; després, la representació que tindrà; després, la coordinació que tindrà —que es coordinarà amb tots els organismes. Ara bé, compte, també s'estableix una cautela, que queda ben clara i que no es confondrà mai ni tindrà un control sobre altres Administracions, com poden ser l'autonòmica, en primer lloc, l'administració local, en segon lloc, la judicial i, si vostès ho volen, la militar.

Vistes així les coses, considerem constructiu aquest Projecte de Llei, i creiem que seguint la mateixa Constitució —ja ho he dit abans— és necessari, i esperem que el Parlament de Madrid hi doni acolliment.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a explicació de vot, té la paraula el Diputat senyor Manuel-Rimbau, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. MANUEL-RIMBAU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres creiem que davant del fet innegable de l'existència, es pot dir millor, de la coexistència de dues Administracions a Catalunya —la qual cosa entenem que comporta uns perills constants d'interferències i, fins i tot, de desorientació per a l'administrat—, és convenient que es disposi d'un text de Llei que precisi quines són les atribucions i les funcions del Delegat del Govern.

La Constitució, en el seu article 154, és certament concisa quan assenyalava la figura del Delegat del Govern i les funcions que té encomanades. Per això, un text que precisi, concreti i, d'alguna manera, desenvolupi el contingut de l'article 154 de la Constitució era, al nostre entendre, important. Sé que s'ha afirmat que ens hem d'acostumar a viure sota dues Administracions. Jo voldria fer, en aquest aspecte, una petita precisió. Crec que l'administrat no s'ha d'acostumar a viure sota dues Administracions, sinó servit per dues Administracions. Nosaltres entenem que la funció de l'Administració és concretament la del servei al ciutadà. I la funció del Delegat del Govern, d'acord amb l'article 154, es limita, concretament, al tema de l'Administració. L'article 154 parla que dirigirà l'Administració de l'Estat i la coordinarà amb l'Administració pròpia de la Comunitat. I ja no diu res més; és a dir, la funció del Delegat del Govern es concreta molt exactament al camp de l'Administració.

Per això, perquè hi ha aquest risc d'una possibilitat d'interferència, d'una possibilitat de desorientació de l'administrat, nosaltres creiem convenient, i creiem convenient, l'existència d'un desenvolupament normatiu de l'article 154 de la Constitució, que obviï a tota aquesta colla de problemes. També creiem que el text que avui la Cambra acaba d'aprovar no intenta, en cap manera, limitar o retallar les funcions del Delegat del Govern, sinó concretar-les i precisar-les. Es tracta, simplement, de clarificar-les, perquè creiem que solament amb una clarificació i amb una definició exactes pot ser realitzat aquest Estat de les autonomies que tots nosaltres desitgem.

Esperem que el Govern de l'Estat, veient també la conveniència d'aquesta disposició, presentarà, com més aviat possi-

ble, a les Corts, per a la seva aprovació, aquest text o un altre de similar que elimini qualsevol possibilitat de problemes o núvols de malentesos.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? El senyor Ribó, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, hem aprovat una proposició perquè el Govern de l'Estat l'adopti com a seva, una proposició que va ser elaborada pràcticament per la totalitat dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, amb la sola oposició d'un Grup parlamentari, que avui —el seu portaveu en aquest moment està entre els Diputats no adscrits— suposo que també, amb la votació a favor del text, en certa forma, ha mostrat una rectificació d'aquella posició. Una proposició de Llei en la línia que es vagi a la cooperació de l'Administració que depèn del Govern central amb l'Administració que depèn de la Generalitat de Catalunya. Una proposició en la línia que el Delegat del Govern quedi com una figura purament i exclusivament administrativa, amb tot el sentit positiu que té el qualificatiu de «figura administrativa». I que contribueixi que s'enforteixi l'Administració autonòmica, al mateix temps que vagi desapareixent l'Administració perifèrica de l'Estat. Per això, jo rectificaria en part les paraules del senyor Rimbau que no ens podem habitar a la coexistència de dues Administracions, paraules dites per un càrrec de l'Administració de l'Estat a Catalunya. Jo diria que no solament no ens volem acostumar que hi hagi dues Administracions, sinó que volem que progressivament vagi avançant l'Administració de Catalunya, a mesura que va desapareixent l'Administració perifèrica de l'Estat, que és l'única forma que hi hagi autonomia, i que és recordar que l'Administració autonòmica també és Estat.

En aquest sentit, nosaltres creiem que aquesta votació que hem fet avui és bona perquè el Govern de l'Estat assumeixi bàsicament els principis que hi ha en aquesta proposició, que els assumeixi per coherència institucional amb la proposta que al seu dia va ser elaborada per tots els Grups i que avui ha estat ratificada per tots els Grups, i que l'assumeixi per donar un sentit autonòmic més clar i més ple a l'actual acció del Govern de l'Estat.

I és en aquest sentit que nosaltres lamentem que en la pràctica no sigui puntualment l'actitud de l'actual Delegat del Govern a Catalunya, senyor Martí Jusmet, negar-se a assistir a les sessions parlamentàries a la Comissió d'Investigació sobre els Aiguats, quan hi ha un 50% de matèria que afecta l'Administració de l'Estat de matèria examinada per aquesta Comissió. No s'entén, no és bo, no és coherent amb aquesta proposició que el senyor Martí Jusmet, actual Delegat del Govern s'hagi negat a assistir a les sessions parlamentàries. Creiem, al revés, que una actitud com la que expressen la votació unànime i el contingut d'aquesta proposició és l'única que pot contribuir a desfer tots els malentesos entre les Administracions, a crear un clima de diàleg i d'enfortiment de l'Estat de les autonomies i a afirmar un precedent molt positiu i molt bo per a altres autonomies en la línia que marca la Constitució.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? El

senyor Rimbau té la paraula.

El Sr. MANUEL-RIMBAU : Sí, amb tota la cordialitat per precisar; no ocupo cap càrrec a l'Administració de l'Estat, sóc un funcionari de l'Administració local, la qual cosa és molt diferent.

El Sr. RIBÓ : Lamento molt haver-me expressat malament o que el senyor Rimbau no m'hagi entès. He dit paraules que no són del senyor Rimbau, sinó d'un alt càrrec de l'Administració de l'Estat.

El Sr. PRESIDENT : Jo voldria dir que jo també havia sentit el mateix que el senyor Rimbau, de manera que potser hi ha hagut un lapsus i això explica la confusió. Moltes gràcies per l'aclariment a tots dos senyors Diputat. I alguna altra explicació de vot? El senyor Molas, en nom del Grup Socialista.

(Ll. Sr. Molas deixa el seu lloc a la Mesa per intervenir des de la tribuna d'oradors.)

El Sr. MOLAS : Senyor President, senyories, aquest mateix Parlament, fa un cert temps, ja va constatar la necessitat que l'article 154 de la nostra Constitució fos desenvolupat a través d'una Llei i no per disposicions normatives en rang inferior a llei. La Constitució, consideràvem aleshores, havia de desenrotllar-se per llei, i la creació de figures noves de l'Estat, de l'Administració de l'Estat, havia de tenir també el suport legislatiu previ. Per tant, teníem un objectiu polític general marcat, que era regular la nova figura introduïda per la nostra Constitució i fer-la funcional amb la resta d'organització administrativa existent, de tal manera que quedés delimitat clarament l'àmbit de la seva actuació, la forma de coordinació, d'això amb un doble objectiu : primer, l'establiment o la concreció definitiva del Delegat del Govern com una figura de caràcter administratiu i, després, com una figura encarregada de coordinar l'Administració de l'Estat amb les Comunitats Autònomes, entre ella o dins d'ella, i l'Administració de la Comunitat Autònoma, en aquest cas, en el nostre cas, amb l'Administració de la Generalitat. Per tant, una figura de l'Administració de l'Estat que té una extraordinària importància des del punt de vista del funcionament de la nostra autonomia, però que és una figura de l'Administració de l'Estat, no subordinada, ni, per tant, dependent de l'Administració autonòmica ni del Govern autonòmic o del Parlament autonòmic, sinó encarregada, precisament, de coordinar les dues Administracions per fer-les més efectives i per anar progressivament derivant cap al traspàs i la reorganització de l'Administració sota l'impuls de la Comunitat Autònoma. Aquesta necessitat d'aquest plantejament, manifestat en aquest Parlament a través d'un debat, va donar lloc, amb el temps, de gairebé tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, entre els quals hi havia el Grup Socialista, a través dels Grups parlamentaris que els partits corresponents tenien al Congrés dels Diputats, a una proposició de Llei discutida conjuntament, fixats els criteris amb coincidència, conjuntament, i elaborada de tal manera que pogués expressar aquesta posició coincident respecte a les finalitats. Aquesta posició històrica, o aquesta història de la proposició de llei té, en aquests moments, pel que afecta a nosaltres, una concreció, i és, per iniciativa d'un Grup parlamentari d'aquesta Cambra, encertada, presentar-la com a proposta de sol·licitud —per tant, com a sol·licitud aprovada en aquests moments—, com a sol·licitud al Govern de l'Estat perquè presenti un Projecte de Llei regulant aquesta matèria, important i

bàsic per a nosaltres, però important i bàsic també per a tot el funcionament del que hem anomenat l'Estat de les Autonomies. Una proposta de sol·licitud al Govern de l'Estat perquè adopti un projecte de Llei, perquè adopti el Projecte de Llei mantenint i recollint els principis fixats en aquest text, antiga Proposició de Llei, que la presentem de forma articulada, no perquè aquesta sigui possiblement la millor forma de fer una proposta de sol·licitud d'adopció d'un projecte de llei, sinó, simplement, perquè aquesta és la forma com havia estat escrita, la forma que havia tingut la coincidència de la majoria dels Grups parlamentaris al seu dia i perquè aquesta coincidència continua existint encara sobre els principis, possiblement això estalviava el tema de tornar a discutir una nova redacció de la qüestió. La redacció ja era feta, estava presentada així, ja estava formulada d'una manera que tenia l'acord genèric.

Per tant, l'explicació de vot amb aquests antecedents, jo crec que és clara, que és molt evident, i els socialistes hem votat que sí a aquesta proposta de sol·licitud perquè el Govern de l'Estat adopti un Projecte de Llei per coherència amb tota l'orientació anterior, per coherència amb les posicions mantingudes públicament, anteriorment, i per coincidència amb els principis fonamentals, polítics, que són presents en aquesta proposta de sol·licitud d'un Projecte de Llei. Volem una regulació legal del tema, volem que la figura del delegat del Govern tingui aquest caràcter superior, administratiu, coordinador de l'Administració de l'Estat i d'aquesta amb la Comunitat Autònoma i volem que això d'aquí sigui fet al més ràpidament possible, atès que el funcionament de l'Estat de les Autonomies també pròximament entrarà en una regulació, en una existència general pràctica, i que l'existència d'aquesta figura és necessària, és important i ha de ser, sobretot, molt important en tot el període de traspàs de serveis de l'Estat a la Comunitat Autònoma.

I hem votat també que sí, no només per aquesta coherència i coincidència en la coherència, en la tradició anterior, en la trajectòria anterior, per a restituir també el caràcter de voluntat, gairebé conjuntat, —en aquests moments creiem ja conjunta respecte a l'orientació—, perquè aquest tema pugui ser així regulat d'una forma més ràpida o més directa, si es vol, aportant l'opinió del Parlament de Catalunya, aportant els principis que el Parlament de Catalunya creu convenient per a la regulació de la figura del Delegat del Govern, no a Catalunya, evidentment, sinó al conjunt de l'Estat espanyol, perquè la figura del Delegat del Govern és una figura de l'organització administrativa de l'Estat dependent de l'Administració central, dependent del Govern de l'Estat. Per aquestes dues raons, nosaltres hem votat afirmativament; per aquestes dues raons creiem que la regulació legal del Delegat del Govern no és només una qüestió convenient, coherent amb el desenrotllament constitucional, sinó també una qüestió necessària avui, amb caràcter d'urgència, per a poder, en el conjunt de l'Estat, engegar d'una forma directa i al més ràpidament possible el pas definitiu de l'Estat organitzat centralitzadament a un Estat basat en les Comunitats Autònomes, en un Estat de les Autonomies.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a explicació de vot, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, cloem avui un cicle que va començar amb el famós decret del 10 d'octubre de l'any 80; un decret que, dictat per la UCD, llavors, va ser contestat políticament i jurídicament per aquesta Cambra, un decret que, en sessió del novembre de l'any 80, es va dir que era un error polític i jurídic, i es deia —cito paraules textuais— que tots aquests fets —es referia al decret que vostès deuen recordar, aquell decret que ens pintava la figura del Delegat del Govern com una mena de Governador general, del qual es va arribar, fins i tot, a dir, com una mena de virrei a Catalunya— textualment, que tot això, aquests fets, al nostre entendre, demostren que al Govern central costa d'entendre, de jugar-hi a fons, en confiança, a l'Estat de les Autonomies, li costa d'entendre el tema autonòmic, i que el centralisme de fa segles es desperta i troba aquests tics, de vegades inconscients, que es reflectien en aquell decret de l'any 80.

Certament, aquell centralisme no ha desaparegut, aquest centralisme i aquests tics tenen un reflex normatiu com el cas que estem comentant; de vegades tenen uns reflexos de menyspreu sota l'aparència de temes protocol·laris, un menyspreu a la senyera, o un menyspreu a les institucions de Catalunya, és el mateix centralisme és el mateix tic de fa tres-cents anys.

Contra aquesta actitud, contra aquest Decret, hi ha hagut una proposició conjunta d'aquests Grups de la Cambra, que avui fructifica demanant al Govern de l'Estat que adopti una normativa, normativa que ha corregut paral·lela —i, per això, hi està d'acord el nostre Grup parlamentari— amb la que Minoria Catalana va presentar al mateix temps a Madrid. Aquest mateix text que avui demanem a la Cambra que adopti el Govern de l'Estat, ja Minoria Catalana l'ha demanat a Madrid i ha aconseguit també amb el suport de les Corts Generals, que sigui aprovat en forma de proposició de llei, que arribi amb motiu d'aquesta sol·licitud d'obció d'un text normatiu pel Govern, que arribi al'acceptació ja realitzada pel Govern de les Corts Generals de la regulació de l'article 154; anem fent camí perquè, realment, el Delegat del Govern a les Comunitats Autònomes sigui el que ha de ser: una administració residual, una administració de l'Estat residual. La Generalitat és Estat a Catalunya, tant sols aquelles competències no traspasades són les que pot regular aquest Governador General, resituem-lo en el seu just lloc i anem fent camí perquè s'acabi aquest centralisme de tres-cents anys.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'aquest en relació amb les retribucions dels ex-funcionaris de la Generalitat republicana

El Sr. PRESIDENT : Acabades les explicacions de vot, passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'aquest en relació amb les retribucions dels ex-funcionaris de la Generalitat Republicana, que formularà el Diputat senyor Joaquim Jou, del Grup Socialista. El senyor Jou té la paraula per a exposar la seva interpel·lació.

El Sr. JOU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, desitjo i espero que aquesta interpel·lació aconseguixi desper-

tar l'interès de tots els Grups d'aquesta Cambra pel motiu humà i no gens partidista que la inspira.

Una Llei d'Amnistia del Govern espanyol del 1976 va permetre, al seu dia, que els funcionaris de la Generalitat republicana expulsats pel règim del general Franco poguessin reintegrar-se als seus llocs de treball, o que si per raó d'edat aquella reposició no era factible poguessin percebre la corresponent jubilació. Em deia, dies enrere, un d'aquells funcionaris com d'insòlit resulta que fos un decret d'amnistia que els hagués reivindicat un dret que en justícia els pertanyia. Doncs que l'amnistia és lícita d'aplicar a qui ha estat condemnat per un delictes comès, però que és dubtós que pugui aplicar-se a qui, malgrat estar condemnat per una determinada justícia d'origen facciós, no havia comès cap tipus de delictes, ans al contrari, havia estat en tot moment fidel a la legalitat més estricta.

Però al marge d'aquestes consideracions, potser fins i tot un xic pintoresques, el fet cert és que prop d'un miler d'aquells funcionaris al servei de la Generalitat de Catalunya els anys de la República no van poder acollir-se als beneficis de la dita amnistia perquè, segons el criteri oficial de llavors, foren considerats funcionaris eventuais. Funcionaris eventuais o interins, la major part d'ells amb un grapat d'anys de treball al mateix lloc. Respecte a aquest fet, un article publicat setmanes enrere en un diari barceloní, un diari, per cert, que jo considero portaveu vergonyant del partit que dona suport al Govern, deia, potser reflectint llavors un criteri més generalitzat, així : « Aquella exclusió és doblement injusta perquè, en primer lloc, fins no fa pas gaire, no es feia distinció entre eventuais i no eventuais. Els funcionaris de Governació, per exemple, o del cos d'ordre públic, van passar tots. I, en segon lloc, perquè durant la guerra, totes les places de funcionaris de qualsevol Departament de la Generalitat foren cobertes interinament. Les circumstàncies no admetien dilació ni permetien convocar oposicions. Si la guerra, l'hagués guanyada el govern legítim, no hi ha cap dubte que els funcionaris haurien continuat al seu lloc i ara tindrien tots els drets reconeguts. »

Donant suport a aquests criteris, jo vull recordar ara el text transcrit del document de la Conselleria de Treball de la Generalitat republicana que figura a la motivació d'aquesta interpel·lació. Vull afegir-hi la seva continuació, quan diu : « En relació amb el més amunt exposat, i també a l'objecte que tot l'afudit personal compli amb un document útil als efectes de drets que puguin correspondre'ls en qualsevol moment per disposicions de la Generalitat de Catalunya, escau fer l'oportuna declaració que, ultra la determinació del temps al servei del Departament, impliqui la ratificació en el càrrec baldament sigui aquest de caràcter interí. » És evident, doncs, que hi havia un interès marcat en el Govern de Catalunya els anys de la Guerra Civil a reconèixer els drets adquirits pels seus funcionaris.

En atenció al que s'ha apuntat abans, un document personal entre tants, emès pel Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, signat el dia 25 de gener de 1937 pel Secretari del Conseller de Treball, diu : « Em plau comunicar-vos que amb data d'avui l'Honorable Conseller de Treball ha dictat una ordre en virtut de la qual són considerats funcionari eventual d'aquest Departament, a tots els efectes, des del dia 26 de setembre de 1934, en què vàreu començar a prestar

servei, independentment, per tant, de la que formulàriament hagueren pres possessió.» És obvi que són uns criteris d'interinitat prou singulars.

El funcionari eventual a qui va dirigit aquest document escrivia dies enrera un plany a la premsa amb aquestes paraules: «La discriminació entre funcionaris de plantilla i eventuais és, a més d'injusta, arbitrària, ja que havent ambdós grups de funcionaris estat víctimes de la mateixa injustícia, és obvi que havien d'obtenir igual reparació, i molt més tenint en compte que molts dels antics funcionaris als quals es neguen els beneficis de la referida amnistia serviren a la Generalitat més temps que bon nombre dels que ja fa temps gaudeixen de tal benefici.» Aquest mateix antic funcionari escrigué a Madrid, al Ministre de la Presidència, interessant-se per la seva situació, i el senyor Javier Moscoso li respongué el passat dia 3 de febrer en els següents termes: «Estimado amigo, en contestación a su carta de fecha 15 de enero, en la que se interesaba por la tramitación de su expediente, he de informarle que actualmente está pendiente de informe por la Dirección General de Organización Administrativa y de la Función Pública de la Generalidad de Cataluña, órgano al que se remitió su expediente para nuevo estudio, con fecha 3 de mayo de 1982, conforme verá por la fotocopia que le adjunto. Un cordial saludo.» Signat: Javier Moscoso del Prado y Muñoz. O sigui que fa més d'un any que aquest expedient és a la Direcció General d'Organització Administrativa i de la Funció Pública de la Generalitat, que no n'ha fet l'informe.

Penso, per acabar, que el personal que prestà servei a la Generalitat republicana tot un seguit d'anys d'una manera permanent i amb notòria eficàcia, segons l'Honorable Conseller de Treball d'aleshores, no hauria de considerar-se eventual als efectes de percebre una pensió. Per aquest motiu, considerant i entenent que és de justícia procurar atendre com cal els ciutadans que es troben en aquesta situació, recordo el contingut del text d'aquesta interpellació, que diu: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política de drets passius o prestacions econòmiques a favor dels ex-funcionaris de la Generalitat republicana que no van arribar a accedir a la condició de fixos de plantilla per causes de caràcter polític.» I vull afegir, per acabar, que d'entre el grup de ciutadans que es troben en aquesta trista situació, no en conec cap que tingui el carnet del Partit Socialista.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Jou, en la defensa de la seva interpellació, deia que esperava que el contingut d'aquesta rebés l'aprovació i l'interès dels diferents Grups parlamentaris d'aquesta Cambra. Jo haig de dir que, en tot cas, aquest tema té l'interès del Govern de la Generalitat, i que vull aquí explicar la situació jurídica exacta d'aquest tema, del qual s'ha parlat tantes vegades, i les accions que el Departament de Governació pensa portar a terme.

En primer lloc, la normativa sobre l'amnistia, a la qual ha fet referència breument i de passada el senyor Jou, està constituïda pel Reial Decret 10/76, del 30 de juliol de l'any 76, la Llei 46/77, del 15 d'octubre, i el Reial Decret 1081/78, del 2

de maig, i s'ha aplicat positivament, com el senyor Jou ha dit, als funcionaris de carrera. En segon lloc, els criteris mantinguts per la Comissió interministerial que, amb data 8 de maig de 1982, va resoldre la denegació dels expedients de sol·licitants que no tenien la condició de funcionaris de carrera, i que va ser aprovada amb el vot en contra dels representants de la Generalitat i de les Diputacions de Lleida i Tarragona, perquè no hi van assistir els representants de les Diputacions de Barcelona i de Girona —suposo que haurien tingut un vot similar al de la Generalitat i de les Diputacions de Lleida i Tarragona—, es basava que l'aplicació de l'amnistia no podia significar el reconeixement de situacions o drets que no es tenien en el moment que varen sofrir les conseqüències de la depuració política. Per tant, hi havia, per part d'aquesta Comissió interministerial, amb el vot en contra —ho repeteixo— de la Generalitat i de dues de les quatre Diputacions catalanes assistents, una denegació que afectava el tema que ens planteja avui el senyor Jou sobre els funcionaris eventuais. Per tant, la carta que ens llegeix el senyor Jou del Ministre senyor Javier Moscoso, en la qual es passa el tema a la Generalitat, i diu que això s'ha enviat a la Direcció General de la Funció Pública i no ha resolt el tema, això el senyor Jou ens ho cita aquí com a paraula d'Evangelí, però això és una manera d'esquivar el tema, perquè, en realitat, aquesta Comissió interministerial, i amb el vot en contra de la Generalitat, va decidir que tota aquesta amnistia no afectava els funcionaris eventuais.

Aquesta és la situació, senyor Jou, això són uns acords, i les cartes que se'ns puguin llegir aquí d'un o altre ministre no tenen absolutament res a veure amb la situació real dels fets, i que el senyor Diputat no sé si coneixia, però, en tot cas, a partir d'aquest moment crec que ha de conèixer.

D'altra banda, i entrant ja en el fet que ens interessa, la multiplicitat de tasques desenvolupades per aquest personal eventual era molt ampla. A títol d'exemple, hem de fer esment de les següents: infermeres, llevadores, auxiliars administratius, subalterns, ordenances, xòfers, mestres, educadors, personal de presons, aprenents, bibliotecàries, netejadores, cosidores, magistrats, jutges, periodistes, cuineres, metges, etcètera. Tot això, aquesta multiplicitat de tasques, fa que tampoc no es pugui assegurar que, acabades les circumstàncies de la Guerra Civil, haguessin pogut assolir la condició de funcionaris de carrera, i això per diversos motius. Podien ser places contractades per les necessitats de la Guerra, per a substituir provisionalment el personal que estava al front, i, fins i tot, en el cas que s'haguessin convocat oposicions, no es pot afirmar, evidentment —això no ho pot afirmar ningú—, que els sol·licitants les haguessin superat.

Aquesta també és una descripció de la realitat d'aquest moment. Primer la descripció de la situació jurídica, i després la descripció de què feien aquests funcionaris eventuais i per què van ser contractats. Ara bé, malgrat tot això, i en aquest punt sí que coincideixo plenament amb l'esperit i amb el contingut de la interpellació del Diputat senyor Jou, no es pot oblidar que les circumstàncies d'aquell temps van suprimir, de fet, si no uns drets adquirits, sí, com a mínim, unes expectatives de drets. Si no hi havia drets adquirits, sí que hi havia expectatives de drets, que, si bé a nivell individual és molt difícil clarificar en els moments actuals, sí que, com a col·lectiu de funcionaris eventuais, hem de reconèixer el dany que en aquells

moments es va produir, i aquí rau la coincidència completa del Govern amb l'esperit de la interpellació del senyor Jou.

No sembla que se'ls pugui reconèixer els mateixos beneficis, ja que aquests són típics i exclusius dels funcionaris de carrera, com ho serien els drets passius, però sí que, globalment, la decisió política d'aleshores va afectar aquestes persones, amb independència de la classe de vinculació que tenien al servei de la Generalitat, i sembla que, com a mínim, un dret moral col·lectiu hauria d'ésser reconegut.

I ara voldria dir com pensa el Govern plantejar el reconeixement d'aquest dret col·lectiu i d'aquestes expectatives de dret dels funcionaris eventuals.

La Generalitat, el Consell Executiu, ha realitzat uns estudis econòmics sobre la base d'uns 800 funcionaris d'aquesta classe, que és l'avaluació que nosaltres fem, que són els que han vist rebutjades les seves peticions, en virtut de l'acord de la Comissió interministerial a la qual em referia anteriorment, pel seu caràcter eventual. Això podria permetre que proposéssim urgentment —i aquesta és la intenció del Consell Executiu— al Parlament de Catalunya l'aprovació d'una llei en la qual es contemplés la concessió d'una indemnització mitjançant el lliurament d'una quantitat única basada sobre els supòsits de tenir en compte tant el temps dels serveis efectius prestats, tant, realment, els serveis que van prestar i en quin temps, com l'antiguitat comptada des del 15 de gener del 39 fins al 15 de gener del 83, o, evidentment, la data de defunció, desgraciadament, si s'escau.

Per a servir d'orientació a la Cambra, la quantitat de la indemnització a conseqüència de la interrupció de serveis a l'antiga Generalitat pot venir donada —aquesta seria la nostra proposta en aquest projecte de llei— per la mensualitat corresponent al sou actual de la Generalitat segons la categoria respectiva, és a dir, el sou que tindrien actualment aquests funcionaris eventuals, i una mesada, una mensualitat, per cada any de serveis efectius prestats, així com una mensualitat per mòduls d'onze anys segons l'antiguitat comptada des del 15 de gener de 1939. Evidentment, tot aquest criteri diu molt poc a les senyores i els senyors Diputats sobre la base de l'estudi aprofundit que nosaltres hem fet. Això representaria —i el crèdit hauria de ser, evidentment, autoritzat per la Cambra— una quantitat global que, aproximadament, giraria a l'entorn dels 300 milions de pessetes, i la indemnització mitjana individual, amb les condicions abans assenyalades, giraria a l'entorn d'unes 340 000 pessetes per persona. Això és una mitjana. I això em sembla que entra dins de les possibilitats, malgrat sempre les dificultats financeres i econòmiques, però em sembla que seria reparar una injustícia, i ens permetria que el tema fos debatut al Parlament. Ens sembla, a més, que necessita el suport d'una llei del Parlament per a poder donar una solució a un tema com és el dels funcionaris eventuals de la Generalitat republicana, solució que no ha trobat acolliment als òrgans estatals, i nosaltres hi volem donar una solució responent a l'esperit del senyor Jou, però ens sembla que hauria de ser a través d'una llei del Parlament que donés suport a aquesta proposta que avui faig aquí en nom del Consell Executiu.

Per tant, sobre aquesta base, sobre l'anterior, sobre aquest sistema que he dit de mesades d'indemnització, de mòduls d'onze anys, i sobre una previsió de quantitats, que és, més o

menys, la que jo acabo de dir, el Consell Executiu està preparant, té un avantprojecte de llei que es convertirà en projecte de llei i que nosaltres presentarem molt properament al Parlament de Catalunya.

Evidentment, els criteris que jo he exposat aquí poden ser uns altres, poden ser... La Cambra, en aquest aspecte, pot actuar d'una manera diferent; nosaltres el que volem és, efectivament, mitjançant un projecte de llei, reparar la injustícia a la qual s'ha referit el Diputat senyor Jou.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Jou desitja replicar? Té la paraula el senyor Jou.

El Sr. JOU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo entenc, i el poble de Catalunya entén, senyor Conseller, que l'actual Generalitat és la continuació d'aquella Generalitat dels anys de la República, que una força facciosa va malparar. Llavors, el poble de Catalunya creu que els compromisos d'aquella Generalitat afecten també la Generalitat actual, i, en tot cas, en casos com el que ens ocupa, avui dia, d'una forma potser més important.

Els vells funcionaris de la Generalitat, la major part d'ells no són juristes, no entenen gaire de lleis, però entenen el que és i el que no és de justícia, i això el poble també ho entén, i per això, en diversos llocs, en diversos periòdics, han sortit, de vegades, cartes, han sortit articles que feien esment a la necessitat d'atendre aquests ciutadans que es troben desvalguts, que es troben d'una manera que no caldria que es trobessin si el Govern de Catalunya hagués tingut més cura a atendre'ls des de ja fa temps.

La iniciativa, per mitjà del procediment d'urgència, d'aquesta Proposició, d'una indemnització, potser no ens complau gaire; potser serà qüestió d'estudiar-ho i de pensar-hi, potser no ens complau gaire al Grup Socialista. Sembla una espècie d'almoïna, que em penso que no és pas el més adequat en aquest cas.

De tota manera, nosaltres ho estudiarem i prometem presentar una moció amb unes solucions potser més adequades al cas que ens ocupa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, per dir-li, al senyor Jou, que el seu criteri que la Generalitat actual és considerada pel poble de Catalunya i ha de ser considerada com una continuïtat, com una continuació de la Generalitat republicana, és un criteri que jo comparteixo plenament. Jo li voldria dir que tant compartim aquest criteri en el Consell Executiu que, per exemple, una de les coses de les quals em vaig ocupar, en entrar a la Conselleria de Governació, és complir uns decrets incomplets del President de la Generalitat, Lluís Companys, donant pensió vitalícia a dues vídues de funcionaris que havien mort al front; i el President Lluís Companys, poc abans de marxar cap a l'exili, doncs havia —i això demostra una fe en el futur, per part d'ell— fet dos decrets donant a aquelles vídues, doncs, pensions vitalícies per la mort dels seus esposos. Doncs bé, la Generalitat actual, en un tema d'una certa complicació jurídica, complirà amb aquestes dues pensions vitalícies.

I això precisament amb un esperit de continuïtat d'aquesta Generalitat respecte a la Generalitat republicana, malgrat la interrupció de quaranta anys. I aquest és l'esperit que ens anima, i amb això coincidim plenament amb el Diputat senyor Jou.

El fet que jo planteji una llei per resoldre el tema dels funcionaris eventuais no és cap procediment estrany; és crear el marc jurídic que ens sembla que és necessari per a poder-ho fer. Simplement això. No es tracta ni d'una almoïna ni es tracta de donar solució a un problema perquè sí, o perquè el planteja el senyor Jou, vull dir; en tot cas, la moció ens dirà com l'hem de resoldre, però el senyor Jou ha dit que volia reflexionar el tema. Jo, el que li dic és que el projecte de llei és perquè realment, això que diu el senyor Jou i que jo comparteixo, ho puguem realitzar, perquè la solució als funcionaris eventuais ha estat denegada per l'Administració central. I es tracta de crear el marc jurídic que ens permeti, a nosaltres, de fer-ho.

Moltres gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, la sessió continuarà aquesta tarda a dos quarts de cinc. Se suspèn la sessió.

(És un quart i sis minuts de dues del migdia. La sessió es reprèn a tres quarts i deu minuts de cinc de la tarda.)

Interpellació al Consell Executiu sobre com pensa actuar per tal de fer possible la continuïtat de la Passió d'Olesa

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Correspon, ara, la interpellació sobre com pensa actuar el Consell Executiu per tal de fer possible la continuïtat de la *Passió d'Olesa*, que havia presentat el Diputat senyor Higiní Clotas, del Grup Socialista. La Presidència ha tingut comunicació que exposarà la interpellació el Diputat senyor Felip Lorda.

El senyor Lorda té la paraula.

El Sr. LORDA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la *Passió d'Olesa*. Una expressió que a tots ens és força familiar, des de sempre, a més a més; almenys jo, des de petit —i ja no ho sóc des de fa uns quants dies—, sense mai no haver sortit d'un ignorat llogarret del Baix Urgell, ja en sentia parlar, de la *Passió d'Olesa*. Vull dir que és una tradició, una tradició popular, que les generacions actuals hem trobat feta i ja molt ben afaïçonada pel temps, puix que el seu origen es remunta a dates molt llunyanes, fins i tot a l'Edat Mitjana.

Encara que aquesta representació de la *Passió olesana* és la de més gran anomenada entre nosaltres, no és única en la seva o semblant modalitat, ni a Catalunya ni a la resta d'Espanya, ni a la resta d'Europa. La representació cada any, als voltants de la Setmana Santa, del drama sacre de la *Passió* a tot Europa és exponent de les fondes arrels cristianes de la cultura i de la civilització occidentals.

Els socialistes en som sensibles com qui més, malgrat la nostra fama, sovint immerescuda, d'agnòstics i de gent de vida impia. (*Remor de veus.*) En som sensibles perquè la figura del Crist, divina o humana, no ha estat ni és patrimoni exclusiu de la transmissió i de la interpretació que n'ha fet l'ortodòxia de les religions positives que han prevalgut a Europa. La vida de Jesús, d'Ernest Renan, la narració que centrà en el crucificat el novel·lista anglès David Herbert Lawrence i, fins i

tot, la peça cinematogràfica *L'Evangeli segons Mateu*, de Pier Paolo Passolini són, entre altres moltes, testimoni d'un mateix reconeixement produït en el si de la mateixa cultura occidental, defugint, en aquest cas, disciplines confessionals o imposicions dogmàtiques, és a dir : el reconeixement de l'acceptació universal en la nostra part del món de la figura de Jesús de Natzaret i de la seva doctrina.

La *Passió d'Olesa*, a més, ha estat i és una peculiaritat molt destacada de la cultura popular de Catalunya durant tot el temps que, juntament amb la resta de les nostres singularitats com a poble, s'ha anat forjant tot allò que defineix el nostre fet diferencial, motiu més que suficient, doncs, perquè aquesta representació sacra tradicional sigui objecte del nostre més viu interès, i, en el moment present, després del fet divers que, el propassat 23 de febrer, ocasionà la destrucció total del teatre on es representava la *Passió* sigui també objecte de les nostres preocupacions.

Aquestes se centren sobretot —vistos els efectes irreversibles del sinistre— a assegurar la continuïtat de les representacions anuals de la *Passió* al més aviat possible, i en les millors condicions possibles. L'incendi del teatre d'Olesa, que tots hem lamentat, ha tingut la virtut, si més no, de replantejar tota la qüestió relacionada amb la manifestació artística i popular que ens ocupa, i potser amb sinistre o sense, hi havia necessitat de fer-lo, aquest replantejament. Només que l'incendi, l'ha posada de manifest, aquesta necessitat d'una manera imprevista i apressant.

Sabem que, a hores d'ara, aquest assumpte ha suscitat reaccions i una certa mobilització d'entitats i organismes oficials. Els mitjans de comunicació s'han fet ressò de la voluntat del Consell Executiu, i, més concretament, del Molt Honorable President Pujol, de contribuir al redreçament de la celebració de la *Passió d'Olesa*. Igualment, l'Ajuntament d'Olesa ha fet les gestions oportunes per tal d'obtenir del Ministeri de Cultura una subvenció per a la construcció d'un nou teatre. A aquest efecte, el Consistori ha aprovat la concessió d'uns terrenys comunals que, inicialment, havien estat destinats a parc municipal.

Ateses les raons exposades, les iniciatives suara esmentades i la urgència de vehicular-les, si hom vol que les representacions de la *Passió d'Olesa* siguin una realitat el proper any 1984, formulo, en nom del Grup Socialista, la interpellació següent :

Quins criteris d'actuació pensa aplicar el Consell Executiu per tal de fer possible la continuïtat d'una mostra tan significativa de la tradició catalana com és la *Passió d'Olesa*, en un local que reuneixi les màximes garanties de seguretat?

Moltres gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, comparteixo —i em sembla que la compartim tots— aquesta preocupació, i, en primer lloc, aquesta valoració que ha fet el senyor Diputat de la *Passió d'Olesa* com a part integrant del nostre patrimoni cultural, i, especialment, aquesta *Passió*, com una altra també de les que encara es fan a Catalunya, perquè són tricentenàries

—almenys és la notícia que ens ha arribat; no sé si pot ser més antiga, en tot cas, sabem que, aquesta *Passió*, fa tres-cents anys ja se celebrava. Això, evidentment, és un fet tan important com una catedral, com un edifici històric qualsevol, com un objecte de museu. És una part del nostre patrimoni amb l'avantatge, a més a més, que és un patrimoni viu en el qual participa, doncs, una població, la d'Olesa, i això dóna encara molt més valor a aquest fet, i, per tant, més encara l'obligació de tot Govern, de tot ajuntament, de tota corporació pública que tingui una jurisdicció damunt d'aquest territori, a fer els possibles perquè aquest fet que forma part del nostre patrimoni no sigui perdut a conseqüència d'un fet fortuït, desgraciat, però sempre reparable, amb els mitjans oportuns.

És per això que, després de l'incendi del 23 de febrer, tots, el Molt Honorable senyor President, el Consell Executiu i, evidentment i potser fins i tot encara des del primer moment perquè hi van ser presents, l'Ajuntament i tota la població, començant, evidentment, pel patronat mateix de la *Passió d'Olesa*, van dir: «Bé, això és un fet irremediable; no solament s'ha incendiat, sinó que cal tirar a terra el que queda, perquè hi ha perill per a les persones, però nosaltres volem continuar la *Passió*.»

El President va visitar aquesta situació, i va visitar la vila d'Olesa el 26 de febrer —jo el vaig acompanyar—, i, després d'una sessió molt emotiva, en la mateixa sala de l'Ajuntament, el President es va comprometre davant de la població d'Olesa, davant del senyor Alcalde, davant dels responsables de la *Passió* i davant dels representants i del poble que hi havia per allà, que la Generalitat faria els possibles, i que ell demanava que tots féssim els possibles perquè, abans d'un any —això es produïa, justament, poc abans de l'estrena de la *Passió*, aquest any—, doncs, que l'any que ve es pogués tornar a estrenar en un local adequat.

Això, evidentment, requeria un esforç considerable, perquè fer un teatre nou, sigui com sigui aquest teatre, en un any, és una cosa que, evidentment, no és fàcil de resoldre, ni per un equip de tècnics, ni tampoc per un equip de gent que ho ha de pagar. Aleshores, es va crear allà mateix una Comissió per a assenyalar quins són els camins que s'havien de fer, els passos previs, etcètera, i, de comú acord, el President em va designar a mi com a cap, com a president d'aquesta comissió, que estava integrada per la Generalitat, per l'Ajuntament i pel mateix Patronat de la *Passió*.

A partir d'aquí, vam tenir ja la primera reunió d'aquesta comissió —evidentment, no pas completa encara, perquè no hi eren totes les persones que hi havien de ser, perquè no havien estat convocades—, i es va dir que el que calia fer era, en primer lloc, procedir a enderrocar les parets —o, almenys, les parts que calia enderrocar—, cosa que es va fer, i va fer-se'n càrrec la Direcció General d'Arquitectura; després, era la d'estudiar la ubicació òptima del nou teatre, al mateix lloc o en un altre; després, veure quin era el cost d'aquesta operació, de refer un teatre; després, a qui s'havia d'encomanar, evidentment, el projecte, i quines fases s'havien d'assegurar —perquè era obvi que en un any no es feia tot un teatre, sinó que s'havia de fer una primera fase en la qual ja es poguessin fer representacions, encara que no estigués pas acabat del tot, el teatre—; a tot això, a més a més, s'hi havien d'incorporar altres institucions: la Diputació Provincial, etcètera, les que

fossin, no es va pas assenyalar allà, només es va dir explícitament la Diputació Provincial, però que, evidentment, primer calia saber on s'anava, abans de cridar més gent. I aleshores vam fer una segona reunió, a Olesa mateix, el 28, o sigui, molts pocs dies després, dos dies després d'aquella visita del President, en la qual es van crear dues subcomissions, una d'especialistes de teatre, per a saber quines eren —ja que es feia un teatre nou, o almenys s'havia de fer una obra nova— les característiques d'aquest teatre. Evidentment, una *Passió*, que requereix una presència en escena de centenars de persones, requereix un espai teatral diferent que un teatre tradicional, i, després, uns tècnics en arquitectura —juristes, i sobretot arquitectes— per a saber, doncs, com havia de ser aquesta obra, els problemes de la seguretat i de les normes, perquè el teatre estava en una situació, de fet, legal, però si s'hagués de refer o de tornar a fer en el mateix lloc exactament igual, no era possible, perquè no complia normes posteriors a la construcció del teatre, però que s'havien de complir si el teatre es refeia.

Això eren uns problemes que no es podien resoldre sense que uns senyors portessin prèviament una informació. Bé, aleshores, aquestes subcomissions, prèvies a qualsevol altre estudi, perquè era bàsic saber la ubicació del teatre, si calia o no comprar nous terrenys, etcètera, va ser objecte de petites —o de grans, segons com es miri— polèmiques entre la Corporació i la *Passió*, entre... No, jo no crec que no té més importància, no se li ha de donar més importància; és normal que en un poble sigui un tema vital el de saber si una obra tan important com un teatre es fa en un lloc o en un altre; en fi, finalment, hi ha hagut un acord entre l'Ajuntament i el Patronat, que era previ, jo vaig dir que si no es posaven d'acord, jo no sabia per quin cantó havíem de continuar les converses, i això sembla el que ha estat l'acord, que era fer-ho en el mateix lloc on era, incorporant-hi un espai, que també és propietat del mateix Patronat de la *Passió*, on hi ha un teatre en males condicions, i fer-ho, simplement, rectificant l'alineació del carrer —almenys en aquest tros del teatre— perquè compleixi les mesures de seguretat que es feien imprescindibles si s'havia de fer el teatre en el mateix indret.

Paral·lelament a això, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que també forma part d'aquesta Comissió, va oferir de pagar, a càrrec seu, el projecte, cosa que ja representava un avenç enorme de diners i un avenç de feina, sense necessitat de tenir assegurades, en aquell moment, les fonts de finançament.

Aquest projecte va ser encomanat, prèvia aprovació de totes les parts implicades, a l'arquitecte senyor Joan Vaca, però, com que era un home que tenia uns lligams de feina —jo no sé si és arquitecte municipal, però sí que treballava per a l'Ajuntament de Terrassa—, el senyor Alcalde de Terrassa, Rojes, va accedir a donar-li excedència per a poder fer ràpidament aquest projecte.

Darrerament, l'Ajuntament d'Olesa ha proposat la incorporació a l'equip d'arquitectes de l'arquitecte municipal d'Olesa, el senyor García Milà, i aquest equip, el dia 2 de maig, o sigui, d'aquí a pocs dies, tindrà fets ja un avantprojecte i un estudi econòmic, que li dóna ja la possibilitat de poder saber quants són els diners que calen per a fer aquest teatre, i quines són les fases que s'han de projectar perquè, d'aquí a un any, tinguem

ja la primera fase feta.

Jo crec que aquest projecte podrà ser acceptat, evidentment que no ho sé, perquè no l'he vist, però jo crec que sí que serà acceptat; només cal dir que el senyor Vaca és l'autor del Centre Cultural de Terrassa, de la Caixa d'Estalvis de Terrassa, que en aquests moments és el millor teatre de Catalunya, i, per tant, crec, i tothom n'està convençut, que el projecte convencerà.

A partir d'aquí, aleshores, caldrà fer una comissió, en la qual la Diputació ja està incorporada, i assistirà a aquesta reunió del dia 2, i aquesta comissió estudiarà quines són les necessitats de diners. Evidentment, l'oferiment del senyor Ministre de Cultura —ben rebut, aquest oferiment— servirà ja per al que pugui fer la Generalitat, condicionat, evidentment, a l'aprovació dels pressupostos d'aquest any 83, i al que l'Ajuntament pugui fer, que pot ser en forma d'assegurar el finançament d'un crèdit exterior, o, simplement, aportació directa —això, cal que ho estudiï una comissió tècnica—, quan sapiguem, exactament, l'import de la construcció, és el camí que emprendrem. Jo crec que podem assegurar que aquest primer any la primera fase es podrà pagar, segur, amb la rapidesa necessària per a poder començar la representació l'any que ve, i que les altres fases —que comprenen també, no solament la sala de representació, sinó tots els altres serveis complementaris— potser trigaran més temps, segons les possibilitats financeres. En tot cas, assegurarem, perquè això crec que és l'obligació d'un govern de Catalunya, que la *Passió d'Olesa* pugui representar-se en un teatre digne, ja —encara que sigui sense acabar del tot— dintre d'un any.

Això és, exactament, la situació de la nostra actuació en aquest afer, que, evidentment, no està pas acabat, perquè tot just hem començat a treballar-hi.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Lorda desitja exercir el torn de rèplica? El senyor Lorda té la paraula.

El Sr. LORDA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, hem escoltat amb molta atenció l'exposició que acaba de fer l'Honorable Conseller de Cultura de la Generalitat, i, en efecte, ens diu que s'han fet, s'han portat a terme tota una sèrie d'activitats per tal que la representació de la *Passió d'Olesa* es pugui reprendre l'any que ve. Comissió de redreçament de la *Passió*, amb participació de la Generalitat, l'Ajuntament, el Patronat... Una decisió, sembla, sobre la ubicació... Jo, per les notícies que en tinc, la qüestió no està pas tan clara, perquè l'Ajuntament no està d'acord que el nou teatre s'edifiqui sobre el mateix lloc on hi havia l'antic. A qui s'han encarregat els projectes? La participació de la Conselleria de Política Territorial... Que hi haurà pròximament una pròxima reunió... Especialistes de teatre, tècnics d'arquitectura, etcètera. Ara, el que no ens ha dit en absolut, el senyor Conseller, és quin serà el resultat final de tot això; és a dir, aquest teatre, serà de titularitat pública, o es donarà graciosament a l'antic Patronat, perquè continuï en el règim de propietat privada?

Perquè, una cosa és evident, i és que hi ha la impossibilitat de retornar a la situació d'abans de l'incendi. El Patronat, en l'exercici de les seves facultats administratives, va incórrer en la negligència greu de no actualitzar oportunament l'assegurança del teatre, de forma que es calcula que els perjudicis oca-

sionats pel sinistre pugen a 200 o al voltant de 250 milions de pessetes, i el teatre estava assegurat, en el moment, el 23 de febrer, en què es va produir el sinistre, en 10 milions.

És a dir, que, llevat que algun piadós plutòcrata estigui disposat a invertir 250 o 300 milions de pessetes en la reconstrucció del teatre d'Olesa —la qual cosa no deixa de ser problemàtica, i en cert sentit contradictòria, perquè, el teatre d'Olesa, la *Passió d'Olesa* és una empresa, diríem, col·lectiva i popular—, l'obra de reconstrucció requereix, evidentment, la inversió de diners públics. Els poders públics, la Generalitat en primer lloc, el mateix Ajuntament d'Olesa, la Diputació —que, per cert, li ha costat una mica, senyor Conseller, de ser incorporada a aquesta Comissió, perquè hi ha hagut cartes del senyor Dalmau reclamant insistentment que se la incorporés a aquesta Comissió de redreçament de la *Passió*—, el mateix Ministeri de Cultura s'han mostrat disposats —jo diria que amb gran interès— a contribuir econòmicament a la construcció d'un nou teatre a Olesa. Ara, això, vull dir, el finançament públic, òbviament exigirà que la titularitat del nou teatre sigui també pública, la qual cosa, als nostres ulls, ofereix grans avantatges, perquè allò que realment és important de la *Passió d'Olesa* no és el suport físic, el suport material, com és el teatre, sinó que és les representacions de la *Passió*, és a dir, el fet cultural. És això el que realment és important.

La titularitat pública del local ofereix més garanties que no pas la privada —insisteixo en això de la titularitat pública o privada, perquè el senyor Conseller no ha alludit absolutament a aquesta qüestió— quant a emplaçament —qüestió que no està del tot resolta—, quant a adequació urbanística i seguretat, i, per tant, ofereix millors condicions d'assentament i desenvolupament del fet cultural. Perquè, naturalment, en aquest nou teatre, encara que fos de titularitat pública, les representacions de la *Passió* hi tindrien un tractament preferent. És a dir, que no afectaria gens ni mica que les representacions de la *Passió* es fessin com s'han fet fins ara, perquè la raó, diríem, primordial de ser d'aquest teatre serien, justament, les representacions de la *Passió*. El que passa és que el teatre podria estar a disposició d'altres activitats culturals durant la resta de l'any, per exemple, i això no deixaria de beneficiar la població d'Olesa i, atesa la importància de la *Passió d'Olesa*, tot Catalunya.

Jo voldria dir que en la resolució d'aquesta qüestió no s'apliqués la mentalitat de compartiment-estanc, perquè, per què no hem d'aspirar, prescindint de susceptibilitats, fins i tot una mica malaltisses, per què no hem d'aspirar que la *Passió d'Olesa* es converteixi en la representació del drama sacre per antonomàsia de Catalunya i fins i tot d'Espanya? I jo hi posaria de part d'Europa, també. (*Rialles.*) D'això, evidentment, no se'n ressentiria ni la nostra catalanitat ni la nostra autonomia, sinó que més aviat quedarien reforçades. I estic convençut que la titularitat pública del nou Teatre d'Olesa faria possible això.

En vista de l'exposició que ens ha fet l'Honorable senyor Conseller de Cultura, que, naturalment, no ha alludit gens ni mica a aquesta qüestió, que per a nosaltres és el centre de les nostres preocupacions, el nostre Grup anuncia la presentació d'una moció que reflecteixi les nostres idees sobre la reconstrucció del Teatre de la *Passió d'Olesa* i el redreçament i normalització de les representacions del drama sacre, idees susceptibles, esperem, d'obtenir un suport majoritari d'aquesta

Cambra. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores Diputades i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller de Cultura té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, contestaré breument, tan breument com pugui, les preguntes que ara m'ha fet —que, en principi, jo no sabia que me les havia de fer, perquè no constaven en la seva pregunta. Quant a l'emplaçament, bé, des del moment que jo rebo avui un ofici de l'Ajuntament que em comunica —si voleu la llegiré— que en el projecte que està fent el senyor Vaca en l'antic emplaçament s'incorpora el senyor García Milà, suposo que no és per fer un altre projecte en un altre emplaçament que no és el que està fent el senyor Vaca. Per tant, comprenc que l'Ajuntament —això és un certificat de la Secretària de l'Alcalde— coneix exactament on està fent el projecte el senyor Vaca. A partir d'aquí no hi ha dubte, i a més a més no és el meu problema, però si està fent un projecte i l'Ajuntament incorpora un arquitecte municipal per fer el projecte és que coneix l'emplaçament al qual va destinat aquest projecte. Un projecte no es pot fer sense conèixer-ne l'emplaçament, crec jo.

La segona qüestió, la titularitat pública o privada, bé, és que jo no ho he plantejat perquè jo no em puc inventar de sobte, ara, i traient-me de la màniga una municipalització d'una entitat que és privada. Aquí hi ha una entitat privada —perdoneu-me—, hi ha una entitat privada que ha tingut —privada, evidentment—, que ha tingut una desgràcia que és col·lectiva. Aquesta entitat privada ha fet possible —aquesta entitat o qualsevol altra, no l'Ajuntament—, ha fet possible durant tres-cents anys que es representi la Passió a Olesa. Aquesta entitat té prou mèrits per a continuar representant la Passió i tenir, entre altres coses, el local on poder-la representar. Per exemple, jo diré que amb la col·laboració d'altres entitats, com per exemple l'Ajuntament de Barcelona i, en un altre cas, també la Diputació de Barcelona, s'estan fent inversions importants per a ajudar, per exemple —però en una àrea molt més important que això—, a la reconstrucció i ampliació del Palau de la Música, sense discutir-ne la titularitat, del Palau de la Música, encara que la inversió serà de quatre-cents milions de pessetes. Per exemple, en el Gran Teatre del Liceu, de fet, les corporacions públiques Ajuntament de Barcelona i Generalitat estan finançant amb grans quantitats —evidentment molt més modestes que en el cas del Palau de la Música— per a fer possible no solament el manteniment digne d'unes temporades d'òpera, sinó també de la conservació de l'edifici. Per exemple, en el Teatre Lliure, que també està passant un mal moment financer, sense tocar-ne la titularitat, es fa possible de tenir a Barcelona un teatre públic de la tradició —encara que curta, però molt important i significativa— que té el Teatre Lliure de Gràcia. I no es posa pas en dubte la titularitat d'aquest Teatre; ningú no l'ha posada mai en dubte. Si una entitat privada és capaç de fer una cosa com el Liceu, com el Palau de la Música, com el Teatre Lliure i molts altres que podria citar, si per les circumstàncies que siguin, perquè en aquests moments l'espectacle de tipus cultural, teatral, musical, el que sigui, no pot ser finançat només amb recursos privats i calen els recursos públics, no és necessari de municipalitzar o nacionalitzar aquesta entitat i les seves propietats que fan

possible el desenvolupament d'aquesta activitat.

Si demà passat —i no ho voldria pas— hi hagués un incendi, per exemple, al Teatre Bartrina, de Reus, jo no demanaria que es municipalitzés per ajudar entre tots que aquest Teatre Bartrina, de Reus, que és una cosa lligada al centre de cultura de Reus, no pogués ser restaurat amb diner públic perquè caldria, prèviament, municipalitzar-lo. A mi em sembla que això, en tot cas, si el Patronat de la Passió i l'Ajuntament es posen d'acord, nosaltres ajudarem absolutament igual, perquè el que volem és que hi hagi un teatre a Olesa perquè pugui fer la Passió, però no posem mai com a condició al Patronat de la Passió que deixi municipalitzar el seu teatre per a ajudar-lo, perquè aquest Patronat té tres-cents anys d'existència, en una o altra forma, i això ja és, per a mi, una suficient garantia per a poder-li donar un diner públic.

A part d'això, la qüestió de la invitació de la Diputació no és pas una qüestió que jo trigués, sinó que qui va trigar a prendre decisions va ser, en tot cas, la manca d'acords entre l'Ajuntament i el Patronat per a saber què havien de dir a la Diputació. Així vam quedar amb el senyor Alcalde el primer dia que ens vam veure : «Quan sapiguem què oferir a la Diputació, el cridarem. Ara ja ho sabem, tindrem avant un projecte, per això el cridem ara.»

Res més, moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la resolució dels expedients de constitució i alteració d'entitats municipals

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la següent interpellació, que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Josep M. Garreta, del Grup d'Esquerra Republicana, sobre la resolució dels expedients de constitució i alteració d'entitats municipals. El senyor Garreta té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. GARRETA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, Honorable senyor Conseller de Governació, a les nostres comarques tarragonines, els nuclis de població de l'Ampolla, del municipi del Perelló, el de l'Aldea, del de Tortosa, i el de Salou, de Vila-seca i Salou, tenen en tràmit i pendent de la resolució de la Conselleria de Governació sengles expedients de segregació. El retard en la substanciació d'aquells expedients és motiu de tensions entre la població afectada, que posa en perill la futura cooperació entre ells, necessària encara que només sigui per raó de la seva proximitat, i independentment de la situació administrativa en la qual restin després de la resolució d'aqueixos expedients.

El conflicte és menor, malgrat que important, a l'Aldea, amb la segregació de la qual està d'acord l'Ajuntament de Tortosa. Més greu és a l'Ampolla, que té profundes discrepàncies amb l'Ajuntament del Perelló en la delimitació del terme a segregar. I revesteix, tal com els mitjans de comunicació han difós àmpliament, especial gravetat a Vila-seca i Salou, on l'Ajuntament de Vila-seca i Salou és majoritàriament contrari a la segregació.

Precisament, aqueixa interpellació té l'origen en la reunió informativa en la qual el senyor batlle de Vila-seca i Salou va convocar els representants a aqueixa Cambra de les diferents forces polítiques de la zona, el passat dia 28 de febrer, en la

qual ens va exposar els motius que la corporació per ell presidia tenia per a oposar-se a la segregació de Salou, tot demanant-nos la nostra intercessió a favor de la posició contrària a la segregació, mitjançant la utilització dels mecanismes de control i impuls del Govern que el Reglament d'aqueixa Cambra posa al nostre abast. De la mateixa forma que em vaig manifestar en aquella reunió, ho faig ara, potser amb més convicció, després d'haver llegit diferents arguments a favor d'una i altra posició, i d'haver-me reunit amb representants de l'Associació de Ciutadans prosegregació de Salou al Casal d'aqueixa població. La situació és de tanta complexitat, la legislació que li és d'aplicació —els articles del 10 al 20 de la Llei de Bases de Règim Local i els corresponents del Reglament de Població i Demarcació Territorial— és tan imprecisa i els nostres mitjans per a fer-nos amb una informació fidedigna, més enllà de la que contenen els escrits d'ambdues parts, tan migrats que resulta pràcticament impossible formar-se una opinió mínimament fonamentada i, per tant, prendre partit.

La legislació vigent, a partir de les transferències, atorga al Conseller de Governació àmplia discrecionalitat en la resolució d'aquests expedients, que ja ha exercitat en la resolució, per exemple, de l'expedient de segregació dels nuclis de Salt i de Sarrià de Ter, del terme municipal de Girona, que es va resoldre favorablement, malgrat estar units per un carrer, i, per tant, contràriament a allò que disposen els articles 18.2 de la Llei de Règim Local i 13.2 del Reglament de Població i Demarcació Territorial. Es va anteposar la voluntat de la població a l'aplicació literal de la Llei. Nosaltres estem d'acord amb aquest criteri. Considerem que per damunt, fins i tot, dels requisits exigits per una Llei, d'una forma poc definida, com són els de comptar amb població, territori i riquesa imposable bastant per a sostenir els serveis municipals obligatoris, hi ha la voluntat de les poblacions afectades. I és per això que creiem que podria resultar necessari que, a més a més de les dades que aporten les parts, el Govern de la Generalitat instrumentés els seus propis mitjans de consulta per a conèixer, amb exactitud, la voluntat popular.

No és el nostre propòsit interferir en les competències i, per tant, en la responsabilitat del Govern, però creiem —tot dependrà de la resposta del senyor Conseller— que aqueixa interpellació pot produir efectes tranquil·litzadors entre la població afectada. Ens ha impulsat a formular-la l'enorme preocupació que hem constatat que hi ha entre els defensors d'una i altra opció i, cosa que ja és més greu, fins i tot entre persones que ostenten representació pública, que aquest tema es tracti de forma oberta i amb la més àmplia publicitat. Considerem que aquest temor, compartit per partidaris i contraris de la segregació, tan sols pot obeir a una oculta convicció que es resoldrà, tal com era habitual en èpoques passades, mitjançant la influència, l'amiguisme i la pressió de la política partidista. Considerem que això no és bo, que aquesta creença, independentment del fonament que pugui tenir, perjudica el propi sistema democràtic, i que l'única forma eficaç de contrarestar-la és amb publicitat i informació. Per això formulem aqueixa interpellació, per a utilitzar el ressò que té aquesta Cambra i donar la màxima publicitat al tema, i possibilitar, si les parts implicades no consideressin, un cop informades, satisfactòria la contestació del senyor Conseller, presentar, en el seu nom, la corresponent moció.

Creiem que els futurs afectats han de conèixer els criteris sobre la base dels quals es pensen resoldre els expedients, les normes que s'han arbitrat per a conèixer l'abast del conflicte i el procediment que s'ha utilitzat o s'utilitzarà per a contrarestar les afirmacions que fan cadascuna de les parts. La gent de les nostres comarques es pregunta per què no s'ha resolt la segregació de l'Aldea, que no revestia —almenys no ho sembla— cap mena de conflicte abans de les eleccions municipals. Què s'ha fet o s'està fent a l'Ampolla per tal d'efectuar la delimitació del seu terme? Quines són les gestions que la Conselleria ha fet entre la població de Vila-seca i Salou per tal de conèixer el fonament i l'abast real de les seves aspiracions?

Voldria que contestés l'Honorable senyor Conseller aquestes preguntes i d'altres que en termes semblants es formulen les poblacions afectades. Voldria que ens informés de quina és la situació exacta de cada expedient i que ens justificqués el temps que ha passat sense que s'hagin resolt.

Per acabar, senyor Conseller, desitjaria que la informació que ens proporcioni serveixi per a quelcom que considero fonamental, perquè quan els ciutadans que viuen en aquestes poblacions llegeixen en la freda lletra del *Diari Oficial de la Generalitat* que un tros de la terra que estimen ja no pertany al seu municipi, o bé que no estan acceptades unes reivindicacions de segregació que consideren totalment justes, tinguin almenys el consol de saber com i per què s'ha adoptat la Resolució que els afecta i l'absoluta seguretat que aquesta no ha estat influïda per ocultes pressions inadmissibles en un sistema democràtic.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc per a constatar la interpellació del Diputat senyor Garreta jo voldria exposar molt fredament, molt tècnicament, els criteris que hi ha en la filosofia de la segregació. Perquè, és clar, tots diem que Catalunya té massa municipis, 934, hi ha en aquest Parlament la Llei de comarcalització, que intentar fer de les comarques un ens local de serveis amb un caràcter fonamentalment supermunicipal. Tots considerem que hi ha d'haver un moviment d'agrupació de municipis i totes les peticions que arriben a la Conselleria de Governació són més aviat en el sentit de la segregació. Aleshores, tot això s'ha de tractar no amb emotivitat, no amb aquestes últimes paraules del senyor Garreta de dir : «Hi ha uns ciutadans que veuran una part del territori que ells estimen com se separa. Hi ha uns altres ciutadans que veuen que a aquell territori que ells volen independent no se li dona la independència», perquè això és l'emotivitat, que crea conflicte en aquests temes, que, jo crec que s'han de tractar amb una gran fredor i amb una gran serenitat. I si precisament en aquestes moments el senyor Diputat conceix perfectament el grau de conflictivitat que hi ha a Vila-seca-Salou, grau de conflictivitat que a més a més pot augmentar amb una campanya municipal, motiu de més per a tractar aquest tema en la màxima fredor i amb la màxima serenitat.

Per tant, primer, els criteris de la segregació, que a més a més són un criteris legals, és a dir, que no són els criteris del

Consell Executiu, són els criteris de la Llei i són els criteris de tota una filosofia ja molt antiga que recull la legislació.

En primer lloc, l'existència d'un nucli de població diferenciada del municipi que se segrega, tant pel que fa a la segregació física, com pel que es refereix a la seva personalitat.

D'altra banda, i aquest és un criteri bàsic, aquest nou municipi ha de comptar amb una població i amb una riquesa imposable suficient per a poder atendre les seves obligacions. O sigui, es tracta que el nou municipi tingui possibilitats econòmiques i financeres de fer una política municipal que tingui una conseqüència en els serveis als ciutadans i en la millora de la qualitat de vida dels ciutadans del municipi que se segrega, perquè tota la filosofia és aquí.

Però, a més a més, això s'ha de completar amb això, que el municipi del qual se segrega el nucli, un cop efectuada la segregació, també tingui aquestes mateixes condicions, és a dir, també quedi amb capacitat econòmica i financera per a desenvolupar els seus serveis i també millorar la qualitat de vida del municipi que queda una vegada segregat el nucli. Per tant, aquestes dues condicions, el nou municipi que tingui possibilitat de desenvolupar els seus serveis i el municipi que quedi que quedi també amb possibilitat de desenvolupar els seus serveis.

D'altra banda, cal que hi hagi una voluntat clara dels veïns en això que la població al seu nucli es constitueixi en municipi independent, o bé que l'interès general del país ho faci convenient. I cal la condició, que jo diria que és convenient però no necessària, de la conformitat del municipi del qual se segrega el nou terme municipal. Per exemple, en el cas que ha dit el Diputat senyor Garreta de l'última segregació de la qual s'ha parlat tant, de Salt i de Sarrià de Ter, doncs hi havia l'acord del municipi de Girona, del qual s'han segregat tant Salt com Sarrià de Ter, que es fes la segregació, i, a més a més, era un acord unànimе expressat per totes les forces polítiques de Girona, del municipi de Girona. Per tant, jo després d'indicar aquestes condicions objectives voldria dir que n'hi ha una altra de fonamental, que és l'acord polític. És a dir, quan totes les forces polítiques d'un municipi estan d'acord en la segregació i quan les forces polítiques dels nuclis que es volen segregar també estan d'acord en la segregació, evidentment això és un element molt important a tenir en compte en la decisió de la Conselleria de Governació i, en definitiva, del Consell Executiu. I, per exemple, el cas de Salt i de Sarrià, en aquest aspecte, jo diria que ha estat perfecte, perquè hi ha hagut un conveni entre els nous nuclis i el municipi de Girona del qual s'han segregat, un conveni difícil, que té després a la pràctica, evidentment, les seves dificultats perquè sempre n'hi ha, però, que, en definitiva, això s'ha fet amb un acord polític ple i de tothom.

Aquestes, per tant, són les condicions objectives que cal tenir en compte en els expedients de segregació, però jo vull insistir molt en aquest últim punt, que nosaltres sempre hem tingut molt en compte, de l'acord polític, que ha funcionat a Salt i a Sarrià i també en la segregació de Bonmatí i de Sant Julià de Llor de l'Ajuntament d'Amer.

Ara, el senyor Diputat, a més de demanar-me els criteris generals i demanar-me informació sobre aquest tema, em demana una descripció puntual dels tres temes que ell planteja, que em sembla que són l'Aldea, l'Aldea-Tortosa o Tortosa-

l'Aldea, Vila-seca-Salou i el Perelló-l'Ampolla.

Bé, en el tema de l'Aldea jo haig de dir-li que no és veritat que no hi hagi hagut problemes, que hi ha hagut problemes greus i complicats, però que aquests problemes amb un diàleg constant de la Conselleria amb l'Ajuntament de Tortosa i amb la Junta de Segregació de l'Aldea avui estan resolts, plenament acceptada la segregació per tothom i per tots els Grups polítics, i que, per tant, el tema de la segregació de l'Aldea va al Consell Executiu de demà. Per tant, aquesta és una informació puntual, la segregació de l'Aldea es decidirà demà.

L'expedient de l'Aldea va ser iniciat pels veïns i fou aprovat favorablement per l'Ajuntament de Tortosa; per tant, aquí hi havia acord polític, com en el cas de Girona, Salt i Sarrià. Aquest expedient compta amb l'informe favorable del Consell d'Estat; el senyor Diputat sap que aquest és un tràmit preceptiu però no vinculant, és a dir, la Generalitat decideix independentment d'allò que digui el dictamen del Consell d'Estat. L'aprovació per l'Ajuntament de Tortosa anava condicionada al compliment de tota una sèrie de condicions, que és el que hem hagut de fer durant aquest període, que és la delimitació dels termes municipals, el personal que anava a un ajuntament o l'altre, tot el tema, que ha estat el més complex —i el senyor Diputat, que es mou per aquelles comarques, deu saber la complexitat del tema de totes les obres de sanejament i abastament d'aigua a l'Aldea, i de tots els problemes que s'han creat sobre aquest tema, que són els que han dificultat realment poder donar la segregació, perquè fins que no fos resolt aquest tema, l'Ajuntament de Tortosa tornava sobre la seva consideració anterior i negava la segregació, i això finalment ha quedat resolt amb una intervenció directa de la Conselleria de Governació... Finalment, una condició que va posar sobre serveis tècnics, administratiu i la possibilitat que Tortosa estigués en condicions de prestar aquests serveis, i això també s'ha pogut resoldre amb un acord entre la Junta de Segregació i l'Ajuntament de Tortosa, i, en virtut d'això, el Consell Executiu demà acorda la segregació l'Aldea.

Per tant, aquest és un punt que em sembla que està resolt favorablement i dels tres punts, per tant, en aquest ja no hi hem de tornar.

Pel que fa al tema de segregació del nucli de l'Ampolla i del municipi del Perelló, aquí hi ha un problema clar, que és que l'Ajuntament del Perelló ha denegat la segregació a la Junta de Segregació de l'Ampolla; per tant, un dels tràmits que és convenient, que s'ha de fer, però que tampoc no és preceptiu, ha tingut un refús; per tant, ens trobem en un conflicte, aquí no hi ha acord polític, hi ha problemes i problemes complexos entre l'Ajuntament del Perelló, en la seva quasi globalitat, i la Junta de Segregació de l'Ampolla.

Jo el que voldria dir és que el Departament de Governació, evidentment, té coneixement d'aquest expedient, a través de diverses consultes rebudes, a través de la visita que jo he rebut de l'Alcalde i de l'Ajuntament del Perelló, a través de la visita que he rebut de la Junta de Segregació del Perelló, per intervencions que hem fet de bona voluntat per a intentar de trobar punts de coincidències, però l'expedient en si no ha tingut entrada encara als serveis administratius del Departament de Governació, i, per tant, fa impossible, senyor Diputat, fins que aquest expedient no hagi arribat al Departament de Governació, emetre qualsevol opinió sobre aquest tema. Per

tant, pel que fa al tema de l'Ampolla, concixem l'existència del problema, hem rebut visites, hem intervingut, però, realment, no ha entrat l'expedient.

I, finalment, és el tercer tema, que, com sap el senyor Diputat i com saben molts dels Diputats d'aquesta Cambra, és el tema conflictiu, excessivament conflictiu al meu entendre, de la segregació del nucli de Salou del municipi de Vila-seca-Salou. Es tracta d'un expedient tramitat a instàncies dels veïns. No fou acceptat per l'Ajuntament de Vila-seca-Salou, el qual va manifestar tota una sèrie d'allegacions en contra i que consten a l'expedient; l'expedient fou tramès al Consell d'Estat —preceptiu fer-ho, però no vinculant, repeteixo—, el qual va informar favorablement de la segregació.

Donat el caràcter molt conflictiu, d'enfrontaments, fins i tot tensos, que hi ha hagut a nivell local per la tramitació de tot aquest projecte, a causa de les visites que jo he rebut de l'Ajuntament en ple de Vila-seca-Salou, i la posició unànime de tots els partits de rebuig —de tots els partits; aquí no hi ha interessos partidistes, senyor Garreta, vostè coneix segurament el problema, és a dir, tots els partits de Vila-seca estan en contra de la segregació i, en canvi, la Junta de Segregació de Salou i no sé quina part de Salou hi estan a favor; vull dir, aquí els partits molt sovint estan dividits, els que actuen a Vila-seca i els que actuen al nucli de Salou; no hi ha una posició clara de partits, el tema és molt més profund; vostè coneix aquest tema i a mi m'agradaria desconflictitzar-lo, perquè, realment, ha arribat un punt que es fa difícil trobar-hi una solució justa, que és la que hem de trobar... A la vista de la visita de l'Ajuntament en ple i de la Junta de segregació, i davant la conflictivitat del tema, jo vaig proposar a uns i altres, i això ha estat acceptat per uns i altres, que la Conselleria de Governació designaria uns experts, fonamentalment experts de caire econòmic i jurídic, que rebessin, a més, l'aprovació de neutralitat de tothom —i és una cosa que estem fent en aquests moments—, perquè pugui emetre un informe de caire econòmic i jurídic sobre la segregació de Salou del municipi de Vila-seca, informe basat en els criteris que jo he exposat anteriorment i tenint en compte, sobretot, la millora dels serveis i la millora de la qualitat de vida, tant de Vila-seca en si, com del nucli de Salou, suposant que se segregessin. És a dir, si la segregació representa una millora de qualitat de vida tant per a Salou com per a Vila-seca, o si la no-segregació representa realment poder atendre millor els serveis tant els de Vila-seca, com els de Salou, ara per ara, Vila-seca-Salou.

Per tant, aquest estudi es farà amb criteris purament objectius i, tenint en compte la capacitat econòmica i financera dels dos nuclis, de poder atendre de la millor manera possible els serveis. I això, evidentment, es farà, la segregació no tindrà lloc abans de les eleccions municipals, perquè aquest estudi demana un temps, i creiem que tota la passió i l'atenció que hi ha en aquest tema s'ham de treure, precisament, sobre la base d'un criteri, d'un informe totalment objectiu i de caire econòmic.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Garreta desitja replicar? El senyor Garreta té la paraula.

El Sr. GARRETA : Molt breument, senyor Conseller, per agrair-li una informació que, en part, ja coneixia, i que, en una altra part, més petita, desconeixia.

Bé, vostè ha parlat, m'ha retret, que hi ha una conflictivitat i que s'ha de treure emotivitat. Jo li vull fer una afirmació, que és el que realment em preocupa, que és que es tracta, concretament en els municipis que he citat, d'un problema de sentiments que, moltes vegades, s'ha tret de lloc, però aquests sentiments són a la població; jo crec que són del màxim respecte —ja ho he dit abans en la meva intervenció—, fins i tot molt per damunt d'això que en citava vostè i que cita, precisament, la legislació que li és d'aplicació, que hi hagi una població, que hi hagi un territori i que hi hagi una riquesa imposable suficient, perquè tant el municipi que resta com el que se segrega puguin fer front a les seves obligacions municipals. Jo he llegit aquests dies els arguments d'una part i de l'altra i sembla —jo tampoc no tinc els elements suficients, però estan ben argumentats— que aquestes condicions hi siguin.

Que aquesta situació ha arribat a un moment que no hauria hagut d'arribar, totalment d'acord, senyor Conseller. Jo crec que molts d'aquests expedients, amb una resolució —amb una o altra, no m'hi poso, perquè és la seva responsabilitat— no s'haurien hagut de deixar arribar a aquest moment en què estem immersos en un procés electoral municipal, que, evidentment, pot distorsionar el resultat de les eleccions. Quan jo li he parlat d'interessos partidistes, no li he afirmat que n'hi hagués, d'aquests interessos; he pensat i li he dit que s'hauria de treure qualsevol dubte que hi pogués haver entre la població afectada, que aquests expedients es resolien per pressions partidistes, i, per això, reclamava la màxima publicitat. Que jo entenc que, a part d'aquestes visites, de les quals vostè m'ha informat, que jo ja sabia que hi havia hagut, i d'aquesta solució, que em sembla bé, per les parts de nomenar aquesta Comissió, ho trobaria bastant bé; jo em referia que s'ha de donar la màxima publicitat als contactes directes que es puguin tenir entre la població per tal de contrastar aquest nivell de sentiment i la gent que el comparteix.

En certa manera, si les meves dades són certes, aquest informe no vinculant va arribar a la Conselleria o es va emetre el 3 de febrer. És a dir, des que es va emetre aquest informe fins ara han passat dos mesos i mig, i hem anat damunt de les eleccions municipals. Però encara hi ha una altra cosa : que, el 21 de juliol del 82, la Direcció General Local de la Generalitat va emetre, precisament, un informe favorable a la segregació. És clar, si, d'una banda resulta que no s'han fet unes accions directes sobre la població afectada, que contrastés aquests sentiments que, per a mi, són importants, i, de l'altra, ja hi havia decisions i, per tant, aquests estudis ja havien estat fets per aquesta Direcció General, no es comprèn com en el cas concret de Vila-seca i Salou s'han deixat passar dos mesos i mig, arribant a les eleccions municipals sense resoldre l'informe.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, només per dir al Diputat senyor Garreta, molt breument, que ell diu que els sentiments són de molt respecte, jo hi estic plenament d'acord : tots els sentiments són de molt respecte; el que passa, en aquest cas, és que els sentiments dels uns i dels altres són diferents, sentiments que no coincideixen, i, aleshores, l'únic que val, des

del punt de vista, almenys, de l'Administració, són els criteris objectius, i, d'altra banda, ell ha citat que el Consell d'Estat, efectivament, va emetre el seu Dictamen el 3 de febrer, que l'Ajuntament de Vila-seca i Salou ens ha demanat de conèixer aquest Dictamen del Consell d'Estat, que nosaltres hem lliurat a l'Ajuntament de Vila-seca i Salou perquè en tingués coneixement, que creiem que una decisió ràpida i precipitada sobre aquest tema, abans de les eleccions municipals, hauria creat molta més conflictivitat, senyor Diputat, i que és molt millor fer aquest estudi aprofundit i prendre la decisió en funció d'aquest estudi.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre la distribució del patrimoni sindical

El Sr. PRESIDENT : La interpellació següent és la que formulaven els Diputats senyors Frutos, Padullés i Lucchetti i l'Honorable senyor Espasa, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, al Consell Executiu, sobre la distribució del patrimoni sindical.

El senyor Frutos té la paraula per a exposar la interpellació.

El Sr. FRUTOS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, Molt Honorable Conseller de Treball, la següent interpellació està fonamentada, en primer lloc, en una injustícia que es va arrossegant des de fa bastant de temps, però ja molt en concret ara, després de les últimes eleccions sindicals, amb els resultats que aquestes eleccions sindicals han donat a la representativitat dels diversos sindicats, de les organitzacions sindicals a Catalunya.

La interpellació, que diu : «quins propòsits té el Consell Executiu per a intervenir davant el Govern de l'Estat en la línia de facilitar una justa distribució del patrimoni sindical, en funció de la representativitat de cada sindicat», està fonamentada ja en el ple coneixement que les competències de la Generalitat en aquest terreny no hi són —el repartiment del patrimoni sindical és un problema de l'Estat acumulat o que no és acumulat—, però, en tot cas, la Generalitat de Catalunya sí que ha de dir alguna cosa en funció de la representativitat sindical, en concret, que han tingut aquestes darreres eleccions. Aleshores, en aquests moments ens trobem amb una distribució feta per l'anterior Administració, pel Govern de la Unió de Centre Democràtic, absolutament discriminatòria per a Comissions Obreres. Ho va ser al seu dia, perquè en aquell moment Comissions Obreres era la primera central sindical del país, per nombre de delegats, reconegut plenament pel Govern de la Generalitat, pel Govern de l'Estat, i ara encara no s'ha dirimit plenament quina és la primera central sindical, però, en tot cas, suposant que ho sigui, a nivell d'Estat, la UGT és amb una poca diferència en relació amb Comissions Obreres.

Cal dir, al mateix temps, que el problema que plantejem des d'aquest Parlament afecta, en concret, una organització sindical, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, que té plena entitat jurídica a nivell de Catalunya, perquè està legalitzada, amb el dipòsit corresponent, per la Generalitat des del moment, o, posteriorment, quan la Generalitat va poder assumir efectivament aquesta legalització. Ens trobem que, després de les últimes eleccions, Comissions Obreres continua

essent, a nivell de Catalunya, la primera central sindical, amb un 38,9% de la seva representativitat en el nombre de delegats, seguida per la UGT amb una diferència de 8 o 9 punts, aproximadament. I, aleshores, fins ara, les dades que tenim en aquest moment —pot haver-hi dades d'últimíssima hora, potser d'ahir, d'entrevistes que hi pot haver hagut a nivell confederal, a nivell del Govern central amb les centrals sindicals, però a nivell confederal—, però, en aquests moments, les dades que tenim en aquest moment aquí és que, a nivell de Catalunya, a la central sindical de la Unió General de Treballadors, li han estat cedits per al seu ús dotze locals; a Comissions Obreres tres, i, a la USO, un.

Nosaltres pensem que, de cap manera, l'actual Administració socialista vol continuar la mateixa política de discriminació que havia seguit fins aquest moment un Govern de dretes, com la Unió de Centre Democràtic. Pensem que hi haurà una actitud, o que hi ha d'haver una actitud més decisiva de l'Administració central per a distribuir el patrimoni sindical acumulat, en funció de la representativitat de cada sindicat, a nivell d'Estat, i, molt en concret, a nivell de Catalunya.

Però pel que ens afecta a nosaltres en concret, pensem que el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya no pot inhibir-se del tema i ha de defensar un repartiment equitatiu de l'ús del patrimoni sindical acumulat sobre la base de la representativitat de cada central sindical, aquí, a Catalunya, tal, a més a més, com ho estableix —no perquè ho estableixen ja les nostres pròpies lleis de l'Estatut de Catalunya— l'Estatut dels Treballadors en la Disposició Addicional Sisena, que el senyor Conseller deu conèixer molt bé. I pensem que això, una acció concreta, una acció política, el fet de fer asseure les parts a discutir amb el Govern de l'Estat és la defensa de l'autogovern de Catalunya en una cosa tan important com és donar els mitjans materials adequats a cada organització sindical per fer les seves tasques en defensa dels interessos que defensen a cada moment.

Nosaltres pensem que no hi pot haver, per tant, una altra política que aquesta, per raons polítiques, per raons democràtiques, de la representativitat de cada organització sindical i, naturalment, per raons jurídiques, que són avalades per l'Estatut dels Treballadors, per les nostres Disposicions, etcètera.

Vaig a posar un petit exemple per veure les dificultats de funcionament que tenen les organitzacions obreres, i, molt concretament, en aquest cas, Comissions Obreres, en el moment de fer la seva tasca en defensa dels interessos dels treballadors o d'amplíssims sectors de treballadors.

Si Comissions Obreres hagués disposat, per posar només un exemple —en podríem posar molts més—, d'una sola planta de les cinc que té l'AISS a Manresa, s'hauria estalviat un milió de pessetes únicament en un any, de lloguers i de funcionament, diners que haurien anat, òbviament, que haurien servit a una acció sindical en defensa dels interessos dels treballadors en general, dels seus afiliats, dels seus representants, etcètera. Podríem posar molts més exemples. És clar, moltes vegades llavors sentim que les centrals sindicals, que els sindicats són dèbils, no tenen capacitat, que s'han d'espavilar a través de les quotes dels seus afiliats, quan, al mateix temps, veiem que, efectivament, hi ha una gran quantitat de treballadors —molts— que s'han afiliat a les centrals sindicals, molt menys dels que caldria, que paguen unes quotes, però que no poden

cobrir les grans necessitats materials, monetàries, que tenen les centrals sindicals per a fer cara a totes les seves necessitats i, en definitiva, a la defensa dels interessos dels treballadors.

Per tant, l'opció que ha de prendre aquest Consell Executiu, el Consell Executiu, no la seva Conselleria, l'Honorable senyor Conseller, no la seva Conselleria, el Consell Executiu, la defensa de l'autogovern, és si realment es volen potenciar aquí, a Catalunya, en concret, potenciant el nostre Govern, si es volen potenciar o no les organitzacions sindicals, i les que, reiteradament, van aconseguint la representació dels treballadors. Organitzacions sindicals que —ho repeteixo— representen interessos d'amplis sectors de treballadors, etcètera. I, aleshores, jo no vull establir aquí, perquè em semblen justes les ajudes de tota mena que tenen els partits polítics per al seu funcionament... és just, però les centrals sindicals, representant sectors amplíssims de treballadors, de sectors socials, necessiten també aquestes ajudes per a tirar endavant la seva tasca.

Per tant, l'opció és si es volen potenciar aquestes organitzacions sindicals, o bé si es continua fent una política discriminatòria que, en alguns casos, pot ser fins i tot mesquina, i que, en definitiva, pot arribar a ser antidemocràtica, que no reconegui el que són, en aquest concret que ens ocupa ara, els resultats democràticament expressats pels votants en el moment de les eleccions sindicals, i si el Consell Executiu permetrà la pèrdua de l'autogovern a Catalunya.

L'Organització Internacional del Treball ha recomanat reiteradament —i, molt concret, en el cas específic del repartiment del patrimoni sindical acumulat— que en el termini més breu possible es reparteixi, concertat amb les parts, aquest patrimoni sindical acumulat. Nosaltres pensem que és una recomanació justa, equitativa i coherent amb els objectius d'aquesta organització internacional. Quines propostes concretes —plantejem nosaltres ara al senyor Conseller, al Consell Executiu, en definitiva— que, en el marc de les negociacions actuals que hi ha entre els sindicats, a nivell confederal, a nivell de l'Estat, i el Govern, en el marc d'aquestes negociacions actuals, que la Generalitat convoqui aquí, a Catalunya, les centrals sindicals, parli amb les centrals sindicals, discuteixi, en concret, quin és l'estat de la qüestió aquí, a Catalunya, i, davant del Govern central, adopti una posició coherent, d'acord amb el que les centrals sindicals catalanes expressin en cada moment. Hi ha un projecte de llei preparat entorn d'això, a nivell central; nosaltres pensem que, aquí, les centrals sindicals catalanes i la Generalitat, concretament, hi haurien d'intervenir donant la seva opinió al Govern central, i, al mateix temps, nosaltres pensem que la defensa de l'autogovern representaria, ara, en aquest moment concret, que es pogués arribar a un acord plenament democràtic, en el qual la Generalitat intervingués políticament com li correspon, com és la seva obligació, i, les centrals sindicals catalanes, que permetessin, efectivament, que l'ús del patrimoni sindical acumulat fos cedit equitativament, segons els resultats de les últimes eleccions sindicals.

Nosaltres pensem que, dintre d'aquesta acció política del Govern, no es pot excusar el Consell Executiu que no hi ha competències, sinó que hi ha d'haver una acció política que permeti, en cada moment, fer seure les parts, discutir i que la Generalitat també tingui una posició en defensa del que són

—pensem nosaltres— els interessos generals de Catalunya; en aquest cas, concretats en els interessos de les centrals sindicals i dels treballadors i afiliats que representen.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President; senyores i senyors Diputats, de tot el que acaba de dir l'Il·lustre Diputat senyor Frutos haig de dir que, pel que fa al bloc de consideracions de tipus global sindical, que és aquest el lloc on penso que m'haig de pronunciar, hi estic fonamentalment d'acord. En aquests moments, tots ja tenim la perspectiva de diversos governs a l'Estat espanyol, i hem observat la línia en què aquests governs han anat, diguem-ne, d'una manera o d'una altra, citant les centrals sindicals per a coses tan importants, per exemple, com l'ANE; com, per exemple, l'Acord Interprofessional recentment signat. En aquesta política, tant del Govern de la UCD com del Govern dels Socialistes, tot i que no hi ha intervingut directament el Govern, en aquesta última part, però evidentment promogut per ell, s'ha citat les centrals sindicals perquè exercissin un acte de gran responsabilitat, com és emmarcar la negociació col·lectiva d'enguany, o de l'any passat pel que es referia a l'ANE.

En aquest sentit vull dir que a l'àmbit de tot l'Estat les centrals sindicals executen un rol realment institucional, i la pregunta que ell adreça i la que jo també comparteixo és : «es donen els mitjans suficients i necessaris perquè no únicament es doni la importància deguda a les centrals sindicals, quan se les crida a signar uns acords, sinó per al seu exercici normal de la seva funció sindical, o no? » Aquesta és, per a mi, una pregunta a què jo mateix dono la contesta d'una manera implícita perquè dic que sí. És a dir, de la mateixa manera que es necessita una central sindical perquè signi uns acords per a enquadrar la negociació i perquè la negociació no sigui una dispersió absoluta, i per a reorientar tot el problema econòmic, de la mateixa manera es demana que les centrals sindicals tinguin els mitjans suficients i necessaris per a poder exercitar això; tot i que les centrals sindicals, lògicament, saben —i, evidentment, que ho saben— que la seva força, per la mateixa força, per la seva mateixa definició de central sindical, no ve de la capacitat d'infraestructura que els donin els poders públics; fonamentalment, no ve a través d'això, com tampoc no ve a través de les primes que, a través de la legislació, se'ls confereixen de la seva representativitat, sinó que la seva força vindrà fonamentalment a partir de la representació que ells arribin a enquadrar a través de la seva organització.

Per tant, evidentment, quan en aquest període democràtic s'ha demanat un diàleg de relacions laborals plenament adult i de plena autonomia de les parts, lògicament, penso que les centrals sindicals, en aquest context, han tingut una mancança de mitjans molt important.

La Generalitat, per diverses situacions, ha reivindicat davant del Ministeri de Treball, però fonamentalment —i així ho haig de dir aquí, en aquesta Cambra— ha reivindicat el patrimoni històric, i dintre del patrimoni històric, fonamentalment, el de les cooperatives. Aquesta és la veritat que, en repetides ocasions en què ens hem hagut d'entrevistar amb els diversos Ministres de Treball, nosaltres hem reivindicat d'una

manera prioritària aquest, perquè aquest sí que és un tema que és fruit fonamentalment de la nostra competència exclusiva, i aquí ens hi hem dedicat.

Recullo el suggeriment que ha fet el senyor Diputat de, per un cantó, instar el Govern de l'Estat, a través de la comunicació normal que, en aquest sentit, puc tenir amb el Ministeri de Treball, en aquest cas concret, i, a l'hora de mirar si aquesta qüestió es pot reconduir en el lloc que s'ha de reconduir, que penso que és el Consell de Treball, d'una manera explícita, per veure com, des de Catalunya, podem incidir en aquest sentit... I dic en el Consell de Treball perquè, evidentment, en el que no pot entrar un servidor, i em penso que això també s'entendrà, no és en la consideració d'una central sindical o altra, perquè penso que ho haig d'entendre com un conjunt, del fet sindical, les qüestions entre centrals sindicals s'han de dirimir entre elles mateixes, i, fonamentalment, a través de les seves pròpies negociacions que puguin tenir, i essent conscient que, a Catalunya, on, evidentment, volem una societat fortament sindicalitzada, vostès saben que està dintre de l'esperit de les mateixes centrals sindicals de classe de cercar una unitat. I, en aquest sentit, no han de trobar pas en mi, a pesar de les diverses estratègies que tinguin les centrals sindicals d'aquest país, un element de divisió, sinó que els haig de trobar, precisament, en la instància on la Generalitat ha dotat, que és en el Consell de Treball.

Per tant, penso que el lloc adequat des d'aquesta filosofia, des d'aquest esperit de respecte a l'autonomia de les parts, és en el Consell de Treball on hem de trobar aquesta possible instància.

Tingui present que nosaltres, en l'àmbit de Catalunya no hem assolit allò que l'Administració central ha assolit en l'àmbit de tot l'Estat, que són acords de centrals sindicals i patronals i Administració, a fi i efecte que el problema, per exemple, com és l'acord de l'ANE, en l'atur, es pugui anar d'una manera conjunta, i que, a través d'aquests acords, les centrals sindicals van tenir ocasió de negociar amb l'Administració central.

Per tant, penso que també el fet del patrimoni sindical, no únicament ha de passar a la instància política, en aquest cas la Generalitat, que no en tenim competència, sinó que, a través del procés normal de negociació que han tingut les centrals sindicals amb l'Administració central, aquesta és una qüestió que han pogut i han tingut ocasió de posar sobre la taula.

Per tant, penso que, en aquest cas, la instància política de la Generalitat, i concretament el meu Departament, pot ser el suport, pot ser l'àmbit polític que configuri, des de Catalunya, aquest neguit, però l'eix fonamental de la reivindicació, les diverses centrals sindicals, al llarg de la trajectòria política i sindical, han tingut ocasió de poder-ho plantejar.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Frutos té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. FRUTOS (*de l'escó estant*) : Des de l'escó mateix, senyor President. Bé, òbviament, la força de les centrals sindicals ve fonamentada per la representació, però en un país que ha patit la liquidació de les seves organitzacions obreres en el terreny polític i en el terreny sindical, el fet és que refer tot el que es va perdre en un moment determinat costa, i costa molt.

Aleshores, és en aquesta línia que, si realment hi ha una bona voluntat de part del Consell Executiu, que jo penso que no s'ha demostrat moltes vegades, de potenciar fortament les centrals sindicals, i, sobretot, les centrals sindicals arrelades, amb representativitat a Catalunya, en aquest moment en concret...; si n'hi ha d'altres que poden ser més afins a determinada concepció de govern, que es potenciïn; efectivament, que es busquin la representativitat que no han tingut durant una sèrie d'anys, però a les centrals sindicals, i, molt en concret, Comissions Obreres, que ha jugat un paper en defensa dels interessos socials, dels interessos econòmics, laborals, dels treballadors durant molts anys, i en defensa dels interessos nacionals de Catalunya, aleshores, aquestes centrals sindicals, i ho repeteixo, molt en concret, Comissions Obreres, han de ser protegides per a l'exercici de continuar defensant aquests interessos que han defensat fins aquest moment.

En relació amb el Consell de Treball. Jo, la pregunta que em faig és si realment existeix el Consell de Treball; és que no ho sé. Si existeix, si es reuneix, si discuteix, si parlen de coses... Perquè, és clar, això és una responsabilitat del Consell Executiu, no una responsabilitat seva únicament, sinó una responsabilitat del Consell Executiu, perquè va costar molt, al seu moment, posar en marxa aquest Consell de Treball, i pensàvem que podia ser un lloc on podien coincidir... Potser és que som molt ingenus, i, efectivament, amb aquests senyors que estan instal·lats aquí a la Via Laietana, del Fomento del Trabajo Nacional, potser no hi pot coincidir ningú, des d'unes posicions obreres, populars, democràtiques. Però, en tot cas, el Consell de Treball, en aquests moments, sembla, almenys per les notícies que jo tinc, que quasi quasi és que no existeix.

Per tant, això sí que seria necessari revitalitzar, posar-ho en marxa, que les centrals sindicals es trobessin aquí, que aquí hi hagués l'Administració. I, aleshores, és clar, per què dic això? Perquè, senyor Conseller, si el Consell de Treball no existeix i no és un marc per a discutir aquestes coses —l'àmbit econòmic, l'àmbit social, l'àmbit laboral—, és que estem assistint a un aspecte concret, important per a Catalunya, a una desnacionalització de Catalunya, a una pèrdua de l'autogovern de Catalunya.

I, aleshores, això, senyor Conseller, sí que és una responsabilitat de vostè i del conjunt del Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Moltes gràcies, senyor President. Agafant les últimes paraules del Diputat senyor Frutos, evidentment, aquesta és una responsabilitat que jo haig de compartir, si és que hi ha una certa desnacionalització del plantejament de la confrontació i de les relacions laboral en el país. Evidentment, en formo part, i, en aquest sentit, si això és així, jo també tinc, diguem-ne, la meua part de culpa, no únicament, i espero que entengui que també aquí la comparteixen molta gent, si és que aquest fet es dona.

Per altra part, i des del punt de vista estrictament, diguem-ne, de símbol, com aquell qui diu, perquè, el patrimoni sindical, no el tenim a la Generalitat; en canvi, se'ns va traspasar, per exemple, tot el que se'n diu el temps lliure. En aquest sentit, nosaltres, a diferència de l'Administració central, continuem mantenint aquells acords que les centrals sindicals varen aconseguir de l'Administració central : que el 50% de

les places disponibles es puguin canalitzar, per exemple, a través d'elles.

Amb això li vull dir que la voluntat, en aquest sentit, realment hi és, hi és en aquelles coses minses que tenim. Vull dir que assumeixo la part de responsabilitat que hi pogués haver en aquest sentit; que aquí no s'hagin arribat a constituir uns acords que la voluntat nacional de Catalunya voldria sobre els temes prioritaris, per exemple, i d'una manera fonamental sobre l'atur, n'assumeixo la responsabilitat, no tota, absolutament no tota, però l'assumeixo, i li haig de dir que sóc el primer a lamentar que aquesta dinàmica aquí no s'hagi aconseguit, fruit d'aquesta instància política que representem tots plegats, en aquest moment.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts darrerament a Blanes

El Sr. PRESIDENT : El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts darrerament a Blanes, que formularà també el Diputat senyor Francesc Frutos, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El senyor Frutos té la paraula.

El Sr. FRUTOS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, la següent interpellació ve motivada pels, ja coneguts per aquesta Cambra i per la població en general, desgraciats fets de Blanes, en els quals hi va haver un mort, un noi jove va ser mort, i va haver-hi quatre ferits.

El Grup parlamentari del PSU vol plantejar aquest problema en aquesta Cambra amb tot el tacte, amb tota la serenitat i fredor, com deia anteriorment l'Honorable senyor Conseller de Governació, però, al mateix temps, amb l'energia necessària i amb la necessitat que hi hagi una acció per a abordar un problema que ja ha tingut, en un altre moment i amb no tanta gravetat, altres connotacions.

En primer lloc, ens trobem amb un aldarull que hi ha entre joves dins d'una discoteca; hi ha provocacions, hi ha enfrontaments, hi ha un mort, hi ha quatre ferits; immediatament després sembla que hi ha una acció repressiva, injustificada en la seva magnitud, per la Guàrdia Civil que afecta el conjunt dels residents de raça negra a Blanes, i, posteriorment, de manera immediata, la creació d'un cert clima racista dins de la població de Blanes, que s'expressa en manifestacions, que s'expressa en determinades consignes que es llencen... i que a nosaltres, el Grup parlamentari del PSU, ens preocupa molt.

Nosaltres pensem que, a vegades, els fets objectius, tal com es desenvolupen, i, en aquest cas concret, que són objectius, que no hi ha una responsabilitat específica, en un moment determinat, de ningú, posen a prova la capacitat de tolerància, de pacífica convivència, en definitiva, les actituds democràtiques d'una societat. I pensem que, en aquest sentit, els governants, a tots els nivells i, molt en concret, en el cas de la Generalitat de Catalunya, el Consell Executiu, han de fer una pedagogia de masses, en aquest cas concret, com també hi ha d'haver, a través d'aquesta pedagogia, un aprenentatge constant del conjunt de la població.

Voldríem dir que, en aquest cas, també caldria no barrejar

els termes de la qüestió. Què vull dir amb barrejar els termes de la qüestió? En primer lloc, que hauríem d'analitzar, a través d'aquesta interpellació en concret i de la intervenció del Conseller que correspongui, els fets de Blanes en concret, el que ha passat; aquests fets dramàtics, desgraciats, que han produït un mort i quatre ferits, ho repeteixo. I, aleshores, en aquest moment, no barrejar-los —serà motiu potser d'alguna altra interpellació, d'una altra discussió en aquest Parlament—, però no barrejar-lo amb problemes laborals, socials, culturals, de condicions humanes d'existència, en definitiva, de treballadors estrangers, molt en concret, africans, negres, de raça negra, que estan treballant molt especialment a la zona del Maresme, a la comarca del Maresme. En primer lloc, perquè els fets de Blanes tenen gravetat ja per si mateixos, perquè hi va haver un mort i quatre ferits, i no perquè hi hagués un enfrontament, com es podria simplificar, entre negres i blancs, sinó per aquest fet concret : en un moment determinat, entre joves, de raça negra i de raça blanca, es produeix un enfrontament i hi ha un mort i hi ha quatre ferits. Hi ha provocacions, ho repeteixo, abans d'aquest enfrontament, etcètera.

Segon, perquè totes les autoritats, i especialment la Generalitat, han de fer els possibles perquè es respectin, s'estimulin i es desenvolupin, normalment, els drets humans, socials i polítics. Per tant, la nostra interpellació volia tenir tot aquest tacte, aquesta serenitat i aquesta fredor, però, al mateix temps, l'energia suficient perquè, des de la Generalitat també s'impulsi tot el que ha de ser la convivència democràtica de tots els homes i dones que vivim aquí, a Catalunya, i que treballem a Catalunya, la tolerància, etcètera. En tot cas, ara voldríem que ens expliqués el Consell Executiu què ha fet davant d'aquest fet en concret, que va tenir una àmplia difusió en la premsa.

Que no fos que, per feblesa del grup o d'un dels grups que, en aquest moment, ha participat en aquesta situació —el grup de persones afectat de raça negra—, que per feblesa d'aquest grup, ho repeteixo, se sacrificés la necessitat de fer justícia fins a les últimes conseqüències, o bé que, fins i tot, per comoditat o per conveniència, i molt més en un moment com ara que estem en eleccions municipals, que es deixés córrer perquè la cosa s'anés diluint, i que no es busquessin les responsabilitats concretes que hi ha hagut en aquests fets de Blanes, les responsabilitats a tots els nivells, inclosa la responsabilitat del que, a nosaltres, ens va semblar actuació desmesurada de la Guàrdia Civil, en aquest cas concret, sobre el conjunt de la població negra, dels cent seixanta o cent setanta residents negres que hi ha allà, a fi i efecte de garantir plenament uns drets a persones, no importa d'on vinguin i de quina raça siguin, que seria, en definitiva, contribuir al desenvolupament dels drets humans en general.

I pensem que a Catalunya, que tenim fama —almenys en teoria— de ser una societat democràtica, tolerant, de convivència, no podem passar per alt, i des de la màxima institució, aquests fets sense intervenir-hi directament.

Per això és perquè hem fet aquesta interpellació, per escoltar què és el que el Consell Executiu ha fet ja en aquest moment, quina acció pensa fer posteriorment per a evitar que es produeixin fets d'aquesta classe, i, en definitiva, si el Consell Executiu està d'acord amb l'esperit i amb el contingut con-

cret de la interpellació que fem el PSU, que pensem —ho repetim— dintre d'aquesta serenitat i fredor, que té la suficient energia perquè hi hagi una acció de govern positiva per a eradicar aquests fets i les seves conseqüències.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, té la paraula per a respondre l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, evidentment l'enfocament que acaba de fer el senyor Diputat sobre la qüestió dels esdeveniments de Blanes no correspon lògicament als aspectes específics del meu Departament, si no és en la seva arrel; de la mateixa manera que l'enfocament que ha fet transcendeix els aspectes purament d'ordre públic, per entendre'ns, i arriba a demanar una acció de promoció dels mateixos drets humans de convivència i d'obertura entre tots plegats, en aquest cas entre gent de diversa raça, per entendre'ns, i com, en aquest sentit, la Generalitat ha intentat de fer una promoció en aquest punt.

Bé, doncs, aquest és el contingut que jo he entès de la interpellació que fa el senyor Diputat. Lògicament nosaltres l'havíem preparat en una altra línia, i per això surt un servidor. M'agradaria que excusés que la meua resposta vagi per un altre cantó, tot i saber el missatge que dona, amb el qual, lògicament, estem fonamentalment d'acord; però en aquest moment jo no estic preparat per a dir-li què és el que s'ha fet o el que s'ha deixat de fer.

Però sí que em centraré fonamentalment en un dels problemes, l'arrel del conflicte —una de les arrels, l'altra és concretament la de l'ordre públic—, que és el de les relacions laborals. I en aquest punt jo faré referència a una altra pregunta que se'm va fer en aquest sentit ja fa temps.

Hem d'assenyalar que és el Govern civil i la Direcció Provincial de Treball i de Seguretat Social la que va iniciar un procés amb l'ajuda dels ajuntaments i diverses agrupacions agràries i sindicats per tal de tenir un cens real dels treballadors africans en la comarca del Maresme. Els permisos de treball normals concedits per la Direcció provincial a aquests treballadors estrangers, gambians, senegalesos i nigerians, per treballs agrícoles per compte d'altri, en els anys 79, 80 i 81, han estat com segueixen. En aquest sentit, ho torno a repetir, i perdonin l'incís, en aquest moment la informació no s'adequa a la pregunta que se m'ha formulat en aquest moment, però sí al que està escrit. En aquest sentit, li haig de dir que concretament de Gàmbia es varen fer 11 concessions l'any 79; 2 més, per 277, l'any 80, i 82 l'any 81. Del Senegal, se'n va fer 4 el 80 i 4 el 81. I de Nigèria, 2 el 79, i 1 el 80.

Es pot apreciar que el nombre de permisos de treball concedits és molt petit en comparació de la xifra estimada de treballadors, que és d'uns 4 000. Les condicions requerides per a la concessió de permisos per primera vegada normals per compte d'altri es preveuen en el Decret 1870/68; és a dir, presentació de sollicituds a les comissaries del Cos Superior de Policia de la zona, acompanyades de documentació pertinent.

A partir del novembre del 81 s'exigeix, a més a més, per a les primeres concessions, el visat especial de noranta dies prorrogables, expedit per les autoritats consulars espanyoles al país d'origen —recordin que en una anterior interpellació que es va fer en aquest sentit, aquest era un dels punts neuràlgics, on

la manca del control des de les oficines consulars dels països d'origen feia que hi hagués més irregularitats i que això es pogués, d'una manera o una altra, solucionar. Les renovacions s'haurien concedit totes si els contractes haguessin estat vigents i estiguessin al dia les cotitzacions de la Seguretat Social.

En la reunió tinguda a la Direcció provincial del Ministeri de Treball del 4 de març del 82, presidida pel titular i amb els alcaldes i representants d'institucions agràries de la comarca i centrals sindicals, s'acorda d'habilitar un pla per a legalitzar amb caràcter urgent concedir permisos de treball de validesa restringida amb duració màxima de sis mesos i vigència fins al 30 de setembre, essent autoritzat per la Direcció General d'Ocupació.

Això no impedia el normal permís de treball i autorització de residència en els casos de durada de contracte superior a sis mesos, regint-se pel tràmit normal. El Pla es comunicava en data del 23 del 3 del 82 als alcaldes i a les cambres agràries locals, i recordant que el dia 28 d'abril s'estava en l'espera de la Secció d'Immigració de la Direcció provincial de recepció de sollicituds.

El 27 d'octubre passat, els permisos concedits són els següents: 320, dels de Gàmbia, de visats renovats, 5 de normalitzats; del Senegal, 6 de visats renovats i 1 de normal, i de Nigèria, 6 de visats renovats i 1 de normal.

Els resultats del Pla van ser decebedors, encara que s'indicava en els escrits abans referits que els Serveis de la Inspecció del Treball procedirien a comparar la situació legal d'aquests treballadors, i que per acord del Govern Civil de Barcelona les forces de seguretat, és a dir, la Policia i la Guàrdia Civil, procedirien també a la comprovació de situacions irregulars d'estrangers, donant lloc, si s'esqueia, a l'expulsió del territori nacional d'aquests estrangers.

En aquests moments, estan elaborant el Govern civil i els ajuntaments afectats un cens de treballadors africans per tenir l'estimació real del problema. Aquest cens arriba actualment —i s'està confeccionant— a uns 2 000 treballadors. Sobre la base d'aquest cens, mantenen reunions, en el Govern civil, un representant del Ministeri de Treball, del Ministeri de l'Interior i del Ministeri d'Afers Exteriors, per tal de trobar la solució destinada a normalitzar les situacions. Els principis que inspiren aquestes reunions són: primer, prohibició d'entrada en territori espanyol d'africans procedents del Senegal, Gàmbia i Nigèria sense un visat especial, i, segon, repatriar o expulsar amb càrrec a l'Estat els treballadors africans que no tinguin el corresponent contracte de treball. Tot això acompanyat d'una campanya d'oferiment per l'INEM de llocs de treball que actualment ocupen els treballadors africans en situació il·legal.

Quant a cercar solucions perquè no es doni cap d'aquests fets esmentats, hem de dir que dissortadament no es troba en les nostres mans aquesta solució, per manca de competències, segons és palès en l'article 149.1 de la Constitució, on s'estableix que és l'Estat el qui en té la competència exclusiva. En aquest sentit no em voldria estendre a afirmar això, que és la Generalitat la que no té competències; no voldria desviar el centre de la interpellació que ha fet el senyor Frutos a través d'aquesta resposta meua que no s'adequa al sentit d'aquesta interpellació, perquè entenc que el fet de promoure els drets humans en una zona de conflictivitat, i especialment dintre de

la nostra societat catalana, exigeix un tipus de resposta que en aquest moment jo no puc donar, però sé que s'hi està treballant, però no estava preparat per a poder-li donar aquesta resposta.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Frutos té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. FRUTOS (*de l'escó estant*) : Des de l'escó, senyor President. Bé, jo haig de dir que agraeixo al senyor Rigol les dades que ha donat sobre una part del problema; és clar, tots els problemes tenen unes bases i aquesta és una d'elles, una base important que afecta aquesta població i, en definitiva, les poblacions, les comarques on són assentats aquests treballadors de raça negra, de raça africana. Però, és clar, ell em diu que no està preparat per a contestar la interpellació. Aquesta interpellació fa uns quants dies que s'ha fet. Nosaltres pensem que el Consell Executiu, i molt en concret el senyor Conseller de Governació, sí que ho hauria d'estar. Se suposa que hauria d'estar preparat i que hauria de donar les dades, i recordo en aquest cas quina era la interpellació : «Quins propòsits té el Consell Executiu de la Generalitat per a conèixer, valorar i interpretar totes les dades dels fets i cercar les solucions adients perquè no es tornin a produir, tot respectant plenament els drets de tots els afectats, aplicant i fomentant els principis de la pacífica convivència i tolerància de tots i entre tots els homes i dones que viuen i treballen a Catalunya, sense cap tipus de discriminació. Així mateix, com pensa actuar per a facilitar la integració dels treballadors africans a la comunitat catalana, garantint els seus drets com a persones i com a treballadors subjectes, òbviament, a les lleis en vigència.»

Nosaltres pensem que una part d'aquesta interpellació, l'ha contestada el senyor Rigol, però potser l'hauria de contestar o acabar de contestar el senyor Conseller de Governació. Però, en definitiva, pensem que el Consell Executiu no ha donat resposta en concret a aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, un servidor, quan ha sentit que l'enfocament del senyor Frutos consistia a donar aquesta visió àmplia de promoció dels drets humans en un lloc on hi ha hagut un conflicte, s'ha esmerçat en la seva delicadesa per no deixar sense resposta aquest punt. Però jo voldria dir-li, senyor President, que aquí es parla fonamentalment, d'una manera molt concreta, de com es pensen garantir com a persones i com a treballadors, i, per tant, a això és el que responia un servidor, i un servidor s'ha preocupat de respondre al senyor Frutos.

Per tant, jo demanaria que amb la mateixa delicadesa amb què he intentat copsar l'amplitud amb què ell ho enfocava, també tingués la suficient delicadesa i comprensió per a interpretar que realment li contesto allò que vostè aquí havia preguntat, però que ho he deixat molt més obert per respecte als continguts del que vostè ha dit abans.

Espero que, de debò, això que vostè creu que no li he contestat, sí que a través de l'escrit li ho he fet, i demanaria en aquest sentit una correspondència de delicadesa.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Passem al següent punt de l'ordre del dia. (*El senyor Frutos demana per parlar.*) El senyor Frutos vol dir alguna cosa?

El Sr. FRUTOS (*de l'escó estant*) : Molt breument, senyor President. Delicadesa, tota la que demani el senyor Conseller, però, al mateix temps, exigència política de compliment de les interpellacions que es fan en aquest Parlament, també. I el Consell Executiu creiem que no ha complert.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cessament de la Cap del Servei de Biblioteques

El Sr. PRESIDENT : Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cessament de la Cap del Servei de Biblioteques, Moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a la defensa de la Moció, en nom d'aquest Grup, té la paraula el Diputat senyor Xavier Folch.

El Sr. FOLCH : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en la darrera sessió del Parlament de Catalunya vaig presentar, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, una interpellació sobre el cessament de la senyora Dolors Lamarca, Cap del Servei de Biblioteques, i el de la senyora Pilar Llopart, Cap de la Secció de Biblioteques.

Ja vaig explicar aleshores que aquests cessaments em semblaven injustificats, tenint en compte el caràcter globalment positiu de l'activitat desenvolupada fins aleshores, fins al moment del cessament, pel Servei de Biblioteques, i a la vista, a més, de la valoració favorable que d'aquesta activitat havien fet l'Associació de Bibliotecaris, els alumnes de l'Escola de Bibliologia i la gran majoria d'ajuntaments que han tingut relació amb el Servei de Biblioteques, i a la vista també de la carta que en nom del Rei havia escrit el Secretari General de la Casa del Rei.

He de dir, a més, que la resposta del Conseller de Cultura ens va semblar totalment insatisfactòria. No va respondre les preguntes que vaig formular, i va deixar sobretot sense aclarir en cap moment per què havia estat cessada la senyora Llopart, Cap de la Secció de Biblioteques.

Al nostre entendre, aquests cessaments, atesa la competència de les persones cessades —competència reconeguda fins i tot pel Conseller de Cultura—, posen en perill la continuïtat de la política bibliotecària seguida fins ara.

I és per això que proposem avui a la consideració del Parlament de Catalunya una Moció sobre aquest afer. La Moció diu el següent :

«El Parlament acorda :

»Primer : Valorar que la tasca del Servei de Biblioteques ha estat desenvolupada fins ara amb criteris institucionals i no partidistes.

»Segon : Lamentar el cessament de la senyora Dolors Lamarca, Cap del Servei de Biblioteques, i el de la senyora Pilar Llopart, Cap de la Secció de Biblioteques.

»Tercer : Instar el Consell Executiu a prendre les mesures adequades per tal que :

»a) Quedi assegurada la continuïtat de la política bibliotecària.

»b) Siguin designades, en el termini més breu possible, Cap del Servei i Cap de la Secció de Biblioteques persones de competència plenament reconeguda dins la professió bibliotecària.»

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció ha presentat esmena el Grup Socialista. Per tant, primerament poden intervenir els Grups que no han presentat esmenes. En primer lloc el Grup de Centristes... (*Remor de veus.*) Sí, exactament, perdó, poden intervenir primerament els Grups que han presentat esmenes, i, per tant, el Grup Socialista. La senyora Marta Mata, en nom del Grup Socialista, té la paraula.

La Sra. MATA : Senyor President, senyories, la Moció sobre l'afer dels cessaments produïts en el Servei de Biblioteques de la Conselleria de Cultura arriba ara a aquesta Cambra, després d'haver-se-li dedicat ja tres actuacions, dues preguntes i la interpellació que dona lloc a la present Moció.

Els fets de què tractem són prou coneguts, no pas perquè n'hagi donat cap explicació el Consell Executiu —el seu silenci permeté les informacions i les valoracions més contradictòries aparegudes a la premsa—, i va ser precisament en aquesta mateixa Cambra, des d'aquesta mateixa Tribuna, que els fets van quedar prou clars, tristament clars.

Primer, que durant més de dos anys, el Servei de Biblioteques de la Generalitat havia realitzat amb tota normalitat una política de creixement i de racionalització de la xarxa de biblioteques de Catalunya, obviant a influències partidistes, que així era reconegut per tot el Servei i per la mateixa Associació de Bibliotecàries.

Segon, que els fets ocorreguts a porta tancada, i explicats de manera diferent pels seus mateixos protagonistes i pel senyor Conseller, i esbombats, també de manera diferent, per la premsa de l'un cantó i de l'altre, segons paraules del senyor Conseller, van ser realment els fets causa del cessament de Dolors Lamarca i Pilar Llopart en la Direcció de l'esmentat Servei.

Tercer, que les intervencions del senyor Conseller, des d'aquesta mateixa tribuna —intervencions de les més tristes que s'han produït aquí, amb la confusió entre explicació dels fets, excusa pròpia i acusació d'altri, i com a expressió d'incapacitat per a ordenar el propi Departament—, que aquestes intervencions del senyor Conseller constituïen elles mateixes un fet lamentable, com era lamentable l'arbitrari cessament que pretenien explicar. És per consideració a unes persones, a uns fets i a aquestes intervencions del senyor Conseller que la nostra esmena a la Moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat pretén, simplement, remarcar el nexa i l'absurditat, i la reprovació d'aquest nexa entre un treball professional i administratiu dut amb tota normalitat i un cessament tan poc normal, per a emprar una expressió innòcua.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara als Grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Manuel-Rimbau.

El Sr. MANUEL-RIMBAU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, davant de la Moció que es presenta avui a la

Cambra, el nostre Grup vol manifestar la seva absoluta conformitat amb els plantejaments dels punts 1 i 3 de la Moció. No així pel que fa al punt 2, amb el qual, realment, no estem d'acord. I no hi estem d'acord per les següents raons : certs i determinats càrrecs, per definició, són càrrecs de confiança, i això no tan sols perquè nosaltres ho diguem, sinó perquè així s'estableix en la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública.

En segon lloc, això equival a dir que totes —repeteix, totes— les actuacions que facin els tals càrrecs en l'exercici de les seves funcions s'han d'ajustar a la política del Departament, i, si molt m'empenyen, a la política del Consell Executiu.

En tercer lloc, segons resulta de totes les informacions que s'han obtingut a la Cambra, algunes de les actuacions —i no sols una— no són concordants amb la política del Consell, perquè qualsevol càrrec no té tan sols encomanada una funció tècnica i específica, sinó que també ha de traslluir una imatge de coherència amb el Departament al qual pertany.

En conseqüència, mantenir en càrrec de confiança persona l'actuació de la qual —ja no en el terreny tècnic, sinó en els tractes amb autoritats i persones— desdigni del que pensa i vol la Conselleria hauria estat tant com donar el vist-i-plau a una actuació que no es comparteix.

Per tant, nosaltres entenem que la Conselleria va actuar amb plena congruència en el compliment del seu deure si, estimant que l'actuació d'un determinat càrrec en l'exercici de les seves funcions no s'ajustava a les seves polítiques generals, va decidir substituir-lo. Per a nosaltres, el dilema és molt concret : o un càrrec pot actuar com vulgui, mentre tècnicament la seva manera de fer sigui correcta, o si es pot exigir que l'actuació conjunta —no sols la tècnica— sigui adient amb la fórmula que la Conselleria estima més adequada. Nosaltres som, evidentment, partidaris de la unitat d'actuació, i, per tant, no podem donar suport a una moció que, en el fons, pretén censurar la Conselleria de Cultura per una decisió que traduïa la voluntat de mantenir una actuació coherent de les diverses seccions que la integren. Sí que és important fer bé la feina que hom té encomanada, però també ho és tenir a tothom —i més a qui és i representa la voluntat del poble— el respecte que aquesta representació mereix.

Per tot això, el nostre Grup votarà en contra del punt 2 de la Moció que es debat. Afegiríem encara, que, al contrari, si la Conselleria de Cultura no hagués actuat en aquest sentit, nosaltres hauríem estat els qui hauríem promogut una moció demanant l'exigència en aquest sentit.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup d'Esquerra Republicana...

El Sr. ALAY : El senyor Casanovas.

El Sr. PRESIDENT : ...té la paraula el Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, molt breument per dir que nosaltres hem llegit amb atenció la Moció presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i hem de dir que estem d'acord amb la lletra i amb l'esperit d'aquest document, perquè nosaltres no podem estar en contra de valorar positivament la tasca desenvolupada pel Servei de Biblioteques fins ara; ha estat una tasca eficient. També, no podem fer altra cosa que lamentar, no que hagin

estat cessades —com s'ha dit aquí, en aquesta tribuna—, sinó el cessament, perquè, si bé la senyora Dolors Lamarca va ser cessada, la senyora Pilar Llopert no va ser cessada, sinó que cessava perquè se li acabava el contracte. Però, tal com es diu aquí, a la Moció: «Lamentar el cessament», evidentment, nosaltres lamentem el cessament, i no solament el cessament, sinó l'espectacle que es va donar aquí, en aquesta tribuna, el dia que se'n va parlar. Nosaltres considerem que és penós que les institucions de Catalunya hagin de passar per espectacles semblants. Amb la resta, també hi estem d'acord; per tant, anunciem que, si és aquesta la Moció que es posa a votació, nosaltres la votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En fi, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Ramon Pla.

El Sr. PLA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, hem escoltat amb molt de deteniment l'exposició que ha fet el senyor Folch de la Moció que presenta el Grup del PSUC, així com de l'esmena a què ha fet al·lusió la Diputada socialista senyora Marta Mata. El posicionament del nostre Grup enfront d'aquesta Moció, que ja anuncio que ens congratulem en el seu primer punt, perquè és una de les primeres ocasions en què es felicita o es constata una felicitació a la labor de l'Executiu..., perquè, senyores i senyors Diputats, en l'exposició del Diputat comunista i de la Diputada socialista hi ha un enorme confusionisme, sobre quina és l'estructura político-administrativa de la Generalitat. La política, mai no l'ha marcat, ni la marca, ni l'ha de marcar un cap de servei; la política, la marca el Consell Executiu i, d'una manera global, el cap del Departament, en aquest cas el Conseller senyor Max Cahner. Per tant, ens congratulem que es trobi tan adequada aquesta gestió, i votarem afirmativament aquest primer punt.

Com també ens sembla molt correcte el punt tercer, al qual donarem el nostre suport, donat que s'insta el Consell Executiu a prendre unes mesures..., que ja els anuncio que està en funcionament tota la màquina administrativa, en compliment de la Llei 4/1981, sobre Mesures Urgents, per cobrir aquestes places; així, tal com regula la Llei, en aquest moment s'està complint, i, per tant, no hi ha cap problema, per al Grup parlamentari de Convergència i Unió a donar suport a aquest tercer punt.

Pel que fa al segon punt —nosaltres ja ho anunciem—, discrepem, i discrepem profundament que un punt que signifiqui que el Parlament de Catalunya lamenti el cessament d'un cap de servei, donat que ha estat molt ben recollit pel Portaveu d'Esquerra Republicana en aquest punt —la senyora Llopert havia acabat en aquell moment la seva comissió de serveis, i, per tant, no es tractava de cap cessament—; en el cas concret del cap de servei, a nosaltres no ens sembla adequat que s'assenti el precedent, en el si del Parlament de Catalunya, que un càrrec, que varen recollir i aprovar per unanimitat en la Llei 4, com molt bé s'ha manifestat aquí, de lliure designació i de lliure cessament —segons consta en l'article cinquè, apartat 2, que diu, textualment: «El càrrec de Cap de Servei, mentre no s'elabori la Llei de la Funció Pública de Catalunya, és de lliure designació i cessació d'entre el personal del nivell tècnic que legalment correspon»... Per tant, nosaltres entenem que en el text, i sobretot en recollir aquest segon punt de la Moció, no es discuteix en cap cas la seva capacitat i competència per a

poder fer el cessament. Es tracta, més aviat, d'un plantejament de la política bibliotecària, tot aprofitant l'avinencesa del cessament. I aquí, tal com he manifestat ja —em reiteraré—, relacionar el cessament del cap de servei amb un canvi de política és desconèixer en profunditat el funcionament de l'estructura político-administrativa de la Generalitat.

Sembla clar que la política correspon al Conseller corresponent, i en el seu context global, al Consell Executiu. És a aquests a qui correspon la fixació de la política, i al cap de servei, sota les ordres del seu director general, correspon posar-la en pràctica, i, per tant, n'és un mer executor.

Això no vol dir pas que, tant els directors generals com els caps de servei, per la seva capacitat professional i tècnica, tant en aquest cas com en qualsevol que es pugui presentar, no puguin exposar el seu parer sobre aquesta política i ajudar el Consell a fixar-la.

Per tant, el cessament d'un cap de servei no ha de significar cap canvi de política, ja que, com he dit, al Conseller és a qui correspon fixar-la i, més globalment, al Consell Executiu. I aquest cessament no ha de significar cap canvi —i ho va dir el Conseller— de política bibliotecària, sinó, simplement, que les seves actituds tècniques o personals han fet perdre la confiança de qui lliurement la va designar.

Per tant, aquí ens estem situant en el si del debat, en el marc de la ciència administrativa, i quan el Consell Executiu actua d'acord amb la norma que regula aquest cas específic, rep una reprovació encoberta per una moció subsegüent a una interpellació d'un Grup parlamentari. Això, nosaltres ho considerem greu; considerem que aquesta Moció també té un enorme error en el seu plantejament, tant la Moció com la subsegüent esmena socialista, perquè interpretem que en aquest cas es tracta d'una interferència de les funcions del Legislatiu en l'Executiu, cosa que no es fa gens aconsellable. I perquè no s'assenti aquest precedent, nosaltres votarem en contra d'aquest punt segon de la Moció, tot i dir que no es tracta de canviar la paraula «lamentar» per una altra, perquè nosaltres, ni lamentant, ni constatant, en cap teine, no creiem que aquest sigui el marc adequat. I, sobretot, sobretot, voler censurar d'una forma encoberta una acció de l'Executiu, quan actua d'acord amb tot el procediment de què aquest mateix Parlament l'ha dotat, realment, ens sembla, si més no, incorrecte.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat que ha presentat la Moció té ara la paraula per a indicar si accepta totalment o parcialment l'esmena.

El Sr. FOLCH: Sí, senyor President, moltes gràcies. Voldria, només per a explicar la posició del meu Grup, dir, breument, que un cap de secció no és un càrrec de confiança; un cap de servei, sí, un cap de secció, no, i que va aparèixer l'ordre de cessament de la Cap de Secció el mateix dia que era cessada la Cap de Servei; és a dir, això es pot veure en el *Diari Oficial de la Generalitat*, però, en fi, no vull entrar en aquesta qüestió. Vull afegir, de passada, que «lamentar» no és cap adjectiu, senyor Pla, sinó que és un verb. (*Remor de veus.*) Nosaltres, a l'esmena transaccional, a l'esmena que ens ha presentat el Grup Socialista, i que veiem de manera molt favorable —creiem que proposa, en algun punt, un millorament del nostre text—, per tant, en el punt primer,

proposaríem una esmena transaccional entre el nostre text i el dels socialistes, que creiem —ho repeteixo— que millora el nostre text. Respecte al segon, que és un punt molt delicat sobre el qual ens hauria agradat trobar una fórmula potser més propera al Grup Socialista, de tota manera, per manca de temps, ens refermem en el text del punt segon, i, en aquest sentit, coincidiríem amb el que ha dit, en la seva intervenció, el senyor Casanovas. I el tercer quedaria tal com és en la nostra moció originalment proposada.

Per tant, el text, senyor President, que sotmetríem, per part nostra, a la votació, diria el següent : «El Parlament acorda valorar que la tasca del Servei de Biblioteques s'ha desenvolupat fins ara amb criteris institucionals, d'acord amb el que estableix la Llei de Biblioteques». Segon : «Lamentar el cessament de la senyora Dolors Lamarca, Cap del Servei de Biblioteques, i el de la senyora Pilar Llopart, Cap de la Secció de Biblioteques». Tercer : «Instar el Consell Executiu a prendre les mesures adequades per tal que quedi assegurada la continuïtat de la política bibliotecària, bé siguin designades, en el termini més breu possible, Cap del Servei i Cap de la Secció de Biblioteques persones de competència plenament reconeguda dins la professió bibliotecària».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Passem, doncs, a votació el text de la moció amb les modificacions que ha indicat el senyor Folch. (*El senyor Subirà i Claus demana per parlar.*) El senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS : Sí, senyor President, per demanar votació separada punt per punt.

El Sr. PRESIDENT : Punt per punt. Molt bé. Passem, doncs, a votació el text que ha indicat el senyor Folch, però votant separatament el primer punt, que és el que ha estat objecte d'una nova redacció, després el segon i, finalment, el tercer.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el primer punt, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El primer punt de la moció ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem a votar el segon punt.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text de la moció, punt segon, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El segon punt ha quedat aprovat per 55 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Passem, finalment, a votar el tercer punt de la moció.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan a favor, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El tercer punt ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Preguntes amb resposta oral

Passem, ara, al darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

Modificació de l'ordre del dia

De la llista que havia estat lliurada als senyors Diputats, cal indicar que la quarta pregunta, la que havia de formular el Diputat senyor Miquel Porter, ha estat retirada, segons document rebut a la Mesa, i que, en nom del Consell Executiu, el Conseller Adjunt a la Presidència, senyor Miquel Coll i Alentorn, demana, d'acord amb el que disposa l'article 128.6 del Reglament, que es posposin la pregunta que havien de formular els Diputats senyors Lluís Medir i Francesc Padullés sobre la suspensió de pagaments per l'empresa Torras Hostench; la pregunta del Diputat no adscrit senyor Celestino Sánchez, sobre la revisió de les bombones dels taxis; i, finalment, la pregunta sobre la redacció i la correcció gramatical dels documents públics dels Departaments de la Generalitat, que havia de formular el Diputat senyor Albert Alay.

Queden, doncs, únicament, les altres quatre preguntes que resten en la llista que havia estat prèviament lliurada als senyors Diputats.

Pregunta al Consell Executiu sobre un programa d'inversions públiques

La primera d'aquestes preguntes és la que formula al Consell Executiu el Diputat no adscrit senyor Santiago Guillén, sobre un programa d'inversions públiques. El senyor Guillén té la paraula.

El Sr. GUILLÉN : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta en qüestió té a veure amb els Jocs Olímpics, amb els anunciats Jocs Olímpics, tot i que no és una pregunta esportiva —com es veurà tot seguit—, ni tampoc és una pregunta d'obres públiques; tampoc no és una pregunta d'obres públiques, com sembla suggerir —bé, de sanitat, tampoc no ho és— la presència dels Consellers que aquí hi ha. És una pregunta sobre els criteris del Consell Executiu sobre la implantació territorial dels habitants de Catalunya i de les seves activitats productives. Es pregunta quins són aquests criteris en relació amb un possible, hipotètic, anunciat programa d'inversions en obra pública de part de l'Ajuntament de Barcelona, que aniria sobre una xifra tan respectable com els 7 000 milions de pessetes, aprofitant l'avinentsa d'uns Jocs Olímpics. Queda clar que l'avinentsa no té res a veure amb una inversió de 7 000 milions, no per inversió esportiva —i faig aquestes puntualitzacions perquè és un tema tan embolicat, tan gros, tan silenciado que faria falta molta estona per a explicar-se i molts aclariments per a deixar ben clar el que un vol dir i el que un no vol dir... La formulació està escrita sobre el paper, i l'únic que vull puntualitzar abans que el Consell Executiu doni una resposta és que no és una qüestió esportiva, que no és una qüestió d'àmbit local, perquè no es parla, naturalment, d'inversions fetes amb finalitats de política local, sinó en la mesura que tenen l'impacte sobre tot el territori de Catalunya, que no es tracta d'obra pública sinó d'aquests criteris del Govern sobre la distribució territorial dels habitants i les seves activitats, i que es tracta, doncs, de veure si, realment, aquestes previsions juguen en relació amb el tema de les inversions dels Jocs Olímpics.

El Sr. PRESIDENT : Per a respondre la pregunta, té la

paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, afortunadament la pregunta del Diputat senyor Guillén es trobava en el *Butlletí Oficial del Parlament*, registrada amb el número 6704, perquè ha estat la manera com qui els parla ha pogut entendre realment quina era la pregunta, perquè aquí, quan vostè ha sortit, ens ha dit el que no ens preguntava.

Aleshores, jo, atenent-me a l'article 127 del Reglament, el que faré és contestar el que vostè em pregunta i el que consta en l'escrit. I ho farem també d'una manera prou genèrica per si, al mateix temps, puc donar satisfacció al que endevino que pot ser la seva inquietud, senyor Guillén.

Miri, hi ha —per a coneixement seu— un conveni, signat el 7 de gener del 83, entre, d'una banda, el Molt Honorable senyor Jordi Pujol i Soley, com a President de la Generalitat, i l'Excel·lentíssim senyor Pasqual Maragall i Mira, com a Alcalde de Barcelona, el qual conveni —no li'n llegiré tots els punts, fa referència a la celebració dels Jocs Olímpics—, en el punt 3, diu que : «Per tal d'assolir la necessària col·laboració entre el Govern de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona per a dur a terme els objectius fixats en els punts anteriors, la qual cosa, en una primera etapa, ha de consistir en els estudis previs duts a terme coordinadament entre les institucions esmentades, aquestes, per a la plena efectivitat de les finalitats cercades...» Bé, en aquest punt 3 es destaca el fet d'una col·laboració pel que fa referència a estudis, per a veure exactament què és el que caldria o quines són les conseqüències que, des del punt de vista infraestructural, de demanda d'infraestructures, des del punt de vista —que, a vostè, sembla que és el que li interessa— d'assentament de la població, pot tenir com a conseqüència la possibilitat d'uns Jocs Olímpics a Barcelona.

És evident que el nivell en què es troben en aquests moments els estudis realitzats per aquest grup mixt Ajuntament de Barcelona —la composició del qual existeix, no me la faci dir, surt en el *Diari Oficial de la Generalitat*, els representants que hi ha de l'Ajuntament i els representants que hi ha de la Generalitat—, en els primers papers que s'han produït d'aquest Grup, no surt una quantitat de 7 000 milions de pessetes d'inversions —és molt més grossa que 7 000 milions de pessetes—, són 85 000 milions de pessetes només en el que són infraestructures esportives, i, aproximadament, entre uns 60 o uns 70 000 milions de pessetes el que podríem dir infraestructures urbanístiques, però, evidentment, això —ho repetixo— és una primera aproximació sobre uns primers papers a discutir, etcètera.

De tota manera, és evident que el problema, en aquests moments, és veure com poden ser finançats aquests 40 000 milions de pessetes, i com 45 000 surten dels mateixos Jocs Olímpics, i els altres d'on han de sortir, etcètera. Tot això es troba en un estadi absolutament, com si diguéssim, de bolquers, perquè la Comissió l'únic que ha fet és començar a encarregar els estudis respecte, per exemple, als dèficits que fan referència a les instal·lacions esportives. Llavors, jo li podria llegir el nombre d'instal·lacions d'atletisme, el nombre d'instal·lacions de camps de futbol, onze hoqueis d'herba, divuit hípiques, setze tir amb arc, disset de tir en foc, etcètera. És a

dir, aquí tampoc no en trauríem res d'una primera aproximació i, a més a més, és absolutament orientativa.

Aleshores, si jo no entenc malament la seva pregunta, és que vostè ens ve a dir : «Com això, com aquesta inversió forta que pot significar aquests 140 000 milions, dels quals, ho repetixo, 85 000 són d'infraestructures esportives —és a dir que quedaran localitzats on sigui una sèrie de camps de futbol, de camps d'hòquei d'herba, de camps de d'hípica, de tir d'arc, de velòdroms, de pistes de tennis, etcètera—, com això pot d'alguna manera tenir unes repercussions sobre les previsions que té el Consell Executiu sobre la implantació de la població a Catalunya.» Miri, escolti, les previsions que té el Consell Executiu sobre la implantació territorial d'habitants a Catalunya estan presentades a aquest Parlament, van ser discutides en Comissió a les darreries de l'any 80 en una publicació que figura també en el *Butlletí Oficial del Parlament*, que es diu «Esquema i directrius del pla de Catalunya.»

Com a conseqüència d'aquest «Esquema i directrius del Pla de Catalunya» que va presentar el Govern com una de les decisions que va prendre la Comissió —vostè em sembla que encara no estava en el Parlament, no formava part del Grup Centrista en aquells moments—, que aquest Parlament es dotés d'una legislació pròpia per a fer aquest Pla director, una legislació pròpia que és la Llei de política territorial que ha entrat i que es troba en fase de ponència, o de Comissió, en aquests moments en aquesta Cambra. Llei que ens diu la metodologia a seguir per a fer aquest Pla director, i en aquesta Llei també s'assenyalen els diferents plans sectorials que es poden anar fent, pla de carreteres, pla de ports, pla de camins, pla d'equipaments, etcètera. Plans que per a avançar el Pla director es van realitzant i que també espero poder anar presentant a aquesta Cambra, algun d'ells d'una manera immediata, passades les eleccions municipals, per no influir també en un tema més sobre la problemàtica electoral.

Aleshores, que les previsions del Consell Executiu són que —i en aquesta Llei em penso que es dedueix—, que a través d'aquesta Llei i a través del que marquen els esquemes de la Llei de política territorial i de l'esquema territorial presentat es vol frenar el que en podríem dir l'àmbit de la gran població de Barcelona i amb aquest criteri de reestructurar les comarques, de reequilibrar les comarques és com es van fent les inversions públiques que fa el Consell Executiu, és de la manera que la política d'ordenació del territori es va portant a terme, i que l'impacte que en un moment determinat poden tenir els Jocs Olímpics a la ciutat de Barcelona, també, a l'hora que els tècnics expliquin que s'han de fer tantes pistes de tennis, o tants velòdroms, etcètera, s'hauran de tenir en compte aquests altres criteris que té el Consell Executiu, de no carregar, de no congestionar més el que és l'àrea de Barcelona.

És evident que una decisió en aquests moments de carregar tot el tipus d'instal·lacions esportives en l'àrea de Barcelona vol dir moltes altres coses, vol dir prendre opcions municipals en gran part —municipals, no ho obliidi, no pas d'aquesta Cambra—, de, per exemple, què s'ha de fer amb la via alternativa de la Meridiana; què s'ha de fer amb la via dreia del Besòs; què s'ha de fer amb el túnel de Vallvidrera i les connexions amb Sant Cugat, Rubí, Terrassa; què s'ha de fer de l'eix Barcelona-Manresa, que aquesta sí que seria una decisió nostra; què vol dir la connexió Maresme-delta del Llobregat;

què vol dir el fet del cèlebre túnel de la Rovira i els enllaços entre els cinturons; què vol dir l'eix Diagonal-el Poble Nou; què vol dir la via de cornises Collcerola-Vallès, etcètera. Tot això són problemes que els tècnics dels Jocs Olímpics han començat a l'hora de plantejar quants camps de futbol fan falta, també, o quantes pistes de tennis, o quants polisportius, han plantejat també com a grans infraestructures. Però tot això, senyor Guillén, des del punt de vista d'estudi, és a les beceroles, i des del punt de vista que a vostè el preocupa, si això tindrà o no tindrà incidència sobre els criteris permanents del Consell Executiu respecte a augmentar o no augmentar el que és en aquests moments la densitat de Barcelona i del seu *hinterland*, ja li puc dir que no, que tots els criteris —jo crec que hi ha una unanimitat de criteris entre els estudiosos d'aquest tema— és que aquest impacte, si és que es realitza, i si és que els Jocs Olímpics es realitzen a Barcelona, que aquest impacte d'aquesta inversió pública no suposi en cap cas un augment de la densitat en l'àrea metropolitana de Barcelona, o en l'anomenada, entre cometes per alguns, «gran Barcelona».

Res més, senyor President; res més, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Guillén desitja replicar o repreguntar? El senyor Guillén té la paraula.

El Sr. GUILLÉN : Gràcies, senyor President. Bé, algun aclariment m'ha donat; per exemple, jo entenc que un d'aquests criteris és que les inversions en infraestructura no hauran de servir per a fomentar el creixement de l'àrea barcelonina, cosa que no és evident en la mera relació que ell mateix acaba de fer-nos, que algunes d'aquestes inversions no es justifiquen, precisament, per la creació de noves zones d'urbanització. Per tant, ho suggereixo, i possiblement aquí ja hi hagi una contradicció amb el que acaba de dir. Possiblement la meua pregunta sigui anticipada, això és el que em sembla una mica, pel tipus de resposta que he sentit. Però, jo no tinc por d'anticipar-me, pensant en el ritme que porta el Consell Executiu sobre aquest tema de l'esquema territorial de Catalunya; el ritme s'engega l'any 80, en aquesta Cambra ha arribat un inventari d'iniciatives sobre ordenació territorial que ja són tres, i a mi se'm fa molt difícil de creure que tota aquesta metodologia, que aquestes lleis que posaran en marxa, permeti que un esquema director de Catalunya existeixi i pugui quedar aprovat abans, jo diria, de la meitat de la pròxima legislatura; essent optimista, doncs, dintre de tres anys.

I en canvi, és molt probable que la dinàmica pròpia d'una iniciativa com els Jocs Olímpics, que fabrica prospectes de colors com els que avui hem rebut, aquesta dinàmica no esperarà tres anys a definir-se, i d'aquí ve la meua preocupació —potser m'antipo, i ho celebraria molt—, que aquí hi ha dos trens, i va molt més de pressa un que l'altre, i que aquesta coherència territorial de Catalunya no s'aconsegueixi simplement amb un criteri genèric de dir : compte, que no fem créixer més la conurbació de Barcelona, això he entès que és una preocupació que té el Consell Executiu, però el Consell Executiu no en té prou de tenir això, si no que té uns criteris molt més perfilats i definits que permetin de tenir una visió de conjunt.

Jo diria que aquí hi ha un buit, una absència, que es pot intentar invocar que hi ha un procés d'una llei que el dia que estigui aprovada donarà la metodologia per a crear un esquema

director, això no excusa que avui el Consell Executiu, actuant, si fa plans de carreteres, si fa plans de ferrocarrils, si fa hospitals, si fa equipaments culturals, se suposa que ha de tenir un esquema mental, almenys, de direcció, d'ordenació del territori, i que d'aquest esquema treu uns programes d'inversió localitzats en l'espai, hem de suposar-ho així, en la millor de les hipòtesis.

Però aquest és un esquema un xic vaporós, que dona la documentació presentada per aquest Parlament l'any 80, és una cosa per a mi vaporosa, no vinculant a uns nivells suficients per a poder establir decisions d'on ubicar un hospital. Això és insuficient davant del ritme normal, que jo no critico, però llançat, embalat, del que representa la iniciativa dels Jocs Olímpics, que és una bandera esportiva fantàstica, darrera de la qual segueix un programa d'inversions, que ja no és esport, és inversió amb infraestructura i a què es poden donar finalitats diverses, finalitats de millorar la qualitat de vida dels barcelonins i de l'entorn; finalitat de crear noves zones d'urbanització n'és una altra, molt diferent, i no és gens clar on acaba l'una i comença l'altra.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja afegir alguna cosa?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President, molt poc, només potser per aclarir un tema : els esquemes no és que siguin vaporosos, és que la paraula «esquema» el que vol dir és que justament és això, és un esquema, que no determina, que no precisa, perquè és evident que un esquema territorial no dirà mai el que diu el Mapa Sanitari, per exemple, d'on van aquests hospitals, o on han d'anar els hospitals comarcals, etcètera. Això són ja plans sectorials, plans més detallistes, com pot ser un pla de carreteres, com pot ser un pla de ports. En tot cas, un esquema, un pla i fins i tot, amb la nomenclatura que té la Llei del sòl, un pla director no ve a ser res més que un quadre impressionista en el que a grans trets, i a grans taques, si m'ho permeten, s'indiquen les localitzacions —a grans trets, repetixo— de les activitats en el Principat.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre la construcció d'una guarderia infantil al barri de Sant Roc d'Olot

El Sr. PRESIDENT : La següent pregunta és la que formularà el Diputat senyor Daniel Terradellas, del Grup Socialista, a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre la construcció d'una guarderia infantil al barri de Sant Roc d'Olot. Té la paraula el Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. El motiu d'aquesta pregunta és ben senzill, es tracta de saber en quina situació es troba la possible construcció d'una guarderia infantil al barri de Sant Roc d'Olot.

El barri de Sant Roc d'Olot és un d'aquells barris perifèrics a la ciutat d'Olot que es varen crear als voltants dels anys seixan-

ta com a conseqüència de la immigració que va venir a Olot, com a demanda de llocs de treball, pobles sencers d'Andalusia varen venir a Olot, es varen col·locar, com es feia tan malament en aquell temps, en una barriada perifèrica, i a aquesta barriada es va afegir també aquella onada de gent que a finals dels anys seixanta deixaven els pobles rurals, les cases de pagès per anar a treballar a la indústria, a Olot, i, per tant, d'aquesta barriada de Sant Roc d'Olot hi ha un 50% de població immigrada, un 50% de població rural, però, eminentment, classe treballadora.

Evidentment, un barri d'aquest tipus té una sèrie d'insuficiències de serveis públics, un dels quals, i essent un barri eminentment treballador, és la manca d'una guarderia infantil. L'Ajuntament d'Olot, lògicament, l'any 77 es va preocupar d'aquest tema, va intentar adquirir uns terrenys, i va demanar al seu moment al Ministeri de Treball i Seguretat Social que subvencionés la creació d'una guarderia infantil. Això es va anar paralitzant fins que l'any 80, aproximadament, dos Diputats socialistes, al Congrés de Diputats a Madrid, Lluís Maria de Puig i l'actual Ministre de Sanitat i Consum, Ernest Lluch, es varen preocupar d'aquest tema i a través de dues respostes de l'aleshores Ministre de la Presidència es deia que això s'anava a transferir a la Generalitat de Catalunya.

Això va donar motiu que aquest Diputat que els parla fes una pregunta al Conseller de Sanitat i Seguretat Social, el 25 de març del 82, demanant si, certament, s'havia transferit això a la Generalitat i en quina situació estava aquesta guarderia. Se'm contestava que certament es tenia coneixement que hi havia aquesta guarderia, que el Departament se n'havia preocupat, que hi havia una partida pressupostària al Ministeri de Treball i Seguretat Social, i deia textualment: «Segons se'ns ha informat recentment, abans del 30 de juny —parlem de l'any 82— es farà la corresponent convocatòria d'obres.» Com que, realment, la necessitat és peremptòria, aquest Diputat, veient que el 30 de juny em va fer la impressió que no s'havia fet la subhasta de les obres, vaig dirigir per escrit una carta al Departament demanant si certament s'havia fet aquesta convocatòria d'obres. Em contesta per escrit el Director General de Serveis Socials dient textualment: «Em plau informar-lo que en els tràmits administratius amb el Govern central per a la gestió pressupostària han sorgit algunes complicacions. De totes maneres aquesta Direcció General té prevista l'adjudicació de les obres abans de fi d'any.» Evidentment, això era una porta d'esperança per a aquella gent, que veient que havia acabat l'any i tampoc no s'havien subhastat les obres em varen demanar, i jo amb molt de gust ho he fet, de preguntar al Consell Executiu, en aquest cas al Conseller, que ens digui, realment, en quina situació es troba la construcció d'aquesta guarderia, i si pensa donar compliment, o amb quins terminis pensa donar compliment a això que aquest Diputat entén que és un compromís, quan afirma: «que de totes maneres aquesta Direcció General té prevista l'adjudicació de les obres abans de fi d'any.» Evidentment, estic parlant de l'any passat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats,

efectivament la història que ens acaba de referir l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Terradellas és absolutament certa, no hi ha cap punt de discrepància entre el que ell ha dit i el que jo vaig a manifestar en aquest moment; només voldria insistir en un fet, que ell de passada de tota manera ja ha esmentat, i és que quan vam rebre les transferències, l'octubre de l'any 1980, de tot el sector de serveis socials, hi va haver uns certs equipaments que havien de ser transferits, que se'ls va reservar el Ministeri —equipaments en construcció, vull dir—, per tal de transferir-los un cop estiguessin acabats. Un d'aquests equipaments era l'esmentada guarderia d'Olot, i tal com ell molt bé ha dit, el Ministeri de Treball i Seguretat Social tenia, fins i tot, ens van dir, la partida, que jo vaig consignar en la resposta per escrit que vaig donar al senyor Terradellas, que era la partida 25 09 651, ho repeteixo, del Ministeri de Treball i Seguretat Social de Madrid. El que passa és que després d'una sèrie de gestions que ens van prometre que sí, que abans del 30 de juny això se subhastaria, i es començarien, per tant, les obres, el Ministeri, pels motius que sigui, no va complir la seva promesa, i aquestes partides pressupostàries jo no sé per què s'han fet servir, però ni han servit, evidentment, per a iniciar les obres d'aquesta guarderia, ni ens han estat transferides.

Va ser aleshores quan el senyor Terradellas, molt preocupat —i això diu molt a favor seu— per aquest equipament tan necessari, va fer la carta que ha dit al Director General de Serveis Socials. Efectivament, se li va contestar en aquell sentit perquè nosaltres estàvem convençuts en aquell moment que això es podia fer. El senyor Terradellas i la resta dels il·lustres senyors Diputats no ignoren que el pressupost per a l'any 1982 va ser aprovat amb un cert retard per aquest Parlament, i no ignoren tampoc que dintre d'aquest pressupost hi havia un Pla d'Equipaments Socials per un valor global d'inversions de 7 000 milions de pessetes, dels quals, aproximadament, 1 400 milions de pessetes corresponien al nostre Departament, gairebé tot per a la Direcció General de Serveis Socials. A part d'altres equipaments, en aquest Pla de Serveis Socials, a part d'una sèrie de residències assistides, a part de centres per a disminuïts, com ja s'ha comunicat oficialment al Parlament, hi havia la construcció de tres guarderies: Olot, Blanes i Viladecans. El que passa, com saben les senyores i els senyors Diputats, és que aquest Pla d'Equipaments Socials no ha pogut ser posat en pràctica pel Consell Executiu, ateses les dificultats pressupostàries que hi ha hagut, en no haver estat cobertes de la manera que es preveia, tal com va aprovar aquest Parlament, les partides que havien de donar lloc a la construcció de tots aquests equipaments i, per tant, a la posada en marxa del Pla d'Equipaments Socials.

Aquest Pla d'Equipaments Socials, com ja el Parlament en té coneixement, per tant, no ha pogut tirar endavant. Això no vol dir que nosaltres no pensem en la guarderia d'Olot, i aquí hi ha dues possibles solucions, senyor Terradellas. Una és que, finalment, el contenciós que hi ha a la Comissió de Valoracions arribi a una solució final, que si no és totalment favorable, sigui favorable almenys en part molt considerable al que nosaltres creiem que són els nostres interessos, i, per tant, immediatament es puguin iniciar les construccions d'alguns dels equipaments previstos, i en aquest aspecte li puc dir que el pla funcional de la guarderia d'Olot ja està absolutament acabat, i, si no, jo li puc garantir, al senyor Terradellas, que, en cas que

aquest Pla d'Equipaments Socials romanguí a zero i no es pugui fer cap dels equipaments previstos, com a mínim la guarderia d'Olot serà inclosa en el pressupost ordinari que el nostre Departament presentarà oportunament a l'aprovació d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Terradellas té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, des de l'escó, agrair al senyor Conseller l'explicació que ens ha donat, lamentar que allò que a nosaltres ens semblava un compromís per escrit, perquè textualment diu «de totes maneres, aquesta Direcció General pensa adjudicar les obres abans de fi d'any», i això ens semblava que era un compromís que, de tota manera, es compliria. En tot cas, no sabem, o lamentem, potser, que les negociacions amb el Ministeri no s'hagin portat prou àgilment, perquè un tema que fa sis anys que corre —evidentment que la responsabilitat de la Generalitat és de dos anys cap aquí aproximadament... I el que sí que celebren és que finalment hi hagi aquest compromís —que aquest sí que espero que es pugui portar a terme— que l'any 83 es pugui construir aquesta guarderia infantil a Sant Roc, la necessitat que hi ha de la qual jo crec que el Conseller ha entès perfectament, de la voluntat no només d'aquella gent, sinó de la voluntat d'altra gent com, per exemple, un dossier exhaustiu que ens ha fet una sèrie de gent que treballa en el món de l'ensenyament sobre com hauria de funcionar la guarderia de Sant Roc, un estudi de més de vint pàgines, la qual cosa demostra la necessitat i la urgència de la construcció d'aquesta guarderia.

Evidentment, doncs, senyor Conseller, esperem que aquest any 83 es construeixi finalment la guarderia de Sant Roc.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (*de l'escó estant*) : Molt breument, senyor President, també des de l'escó mateix. Jo espero que realment —i coincideixo en això amb el senyor Terradellas, com en moltes altres coses— aquest any o, si no, a començaments de l'any que ve —depèn de quan s'aprovi el pressupost i tinguem les partides pressupostàries disponibles— puguem començar aquesta guarderia. Només li voldria repetir i puntualitzar dues coses : una, que, evidentment, el fet que el Ministeri de Treball de Madrid no hagi complert els compromisos que tenia i que ens va assegurar per escrit, evidentment, no és culpa nostra. I, segon, que jo lamento tant com el senyor Terradellas i com tota la Cambra que nosaltres no haguem pogut fer aquesta guarderia, però, senyor Terradellas, no hem pogut fer aquesta guarderia, no hem pogut fer dues guarderies més, no hem pogut fer quatre residències assistides, no hem pogut fer un centre per a disminuïts psíquics profunds, no hem pogut fer residències assistides per a grans disminuïts físics, no hem pogut fer una sèrie de consultoris d'assistència sanitària per a ajuntaments, no hem pogut fer ni més ni menys que obres per valor de 7 000 milions de pessetes. En les responsabilitats d'això, no cal entrar-hi.

Moltes gràcies, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
quines previsions té per a millorar
les comunicacions amb l'Alta Ribagorça*

El Sr. PRESIDENT : La següent pregunta és la que formularà al Consell Executiu el senyor Joan Vallvé, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, sobre les previsions per a millorar les comunicacions amb l'Alta Ribagorça.

El senyor Vallvé té la paraula.

El Sr. VALLVÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores, senyors Diputats, l'Alta Ribagorça constitueix, de fet, una comarca natural, delimitada per la conca del riu Noguera Ribagorçana i per la Noguera de Tor des del seu naixement fins al congost de Mont-rebei, que el separa de la Baixa Ribagorça. L'Alta Ribagorça, administrativament, és dividida entre les províncies de Lleida i d'Osca. Amb tot, l'extensió que correspon administrativament a la província de Lleida és de 744 km² i el total de l'Alta Ribagorça és de 1 300 km². Una vegada més la divisió provincial del senyor Javier de Burgos, de l'any 1835, va dividir el que era una comarca natural de Catalunya. Amb tot, l'extensió de la comarca que correspon administrativament a la província de Lleida de l'Alta Ribagorça, l'extensió de 744 km² situaria aquesta comarca en el lloc número vint per extensió de les trenta-vuit comarques catalanes.

Pel que fa al poblament, és un poblament, com correspon a una comarca pirinenca, semblant al que tenen actualment el Pallars Sobirà o la Vall d'Aran. Em sembla que no cal parlar, perquè és en la mentalitat de tots, de la història d'aquesta comarca, i serveixin només com a exemples els monestirs de Laon i Labaix, i les esglésies romàniques de la Noguera de Tor, Sant Climent de Taüll, Santa Maria de Taüll, Erill-la-vall, etcètera. Amb tot, aquesta comarca ha tingut sempre unes comunicacions molt difícils amb la resta del país, i va ser la Generalitat republicana, precisament, que l'any 1933 va inaugurar la carretera que unia la Pobla de Segur amb el Pont de Suert, carretera que fins aleshores arribava només fins al poble de Senterada, al Pallars Sobirà. Aquesta carretera va aconseguir unir, doncs, l'Alta Ribagorça amb el Pallars Jussà; és una carretera actualment encara molt difícil i pràcticament intran-sitable l'hivern, ja que el seu traçat passa pels ports de Perves i de riu de Llebata, i ambdós superen la cota dels 1 300 metres d'alçada.

Pel que fa a una altra carretera que comunica la comarca de l'Alta Ribagorça, aquesta fou construïda en unes circumstàncies força més tristes per al nostre país, ja que va ser concretament l'any 1938 que fou construïda la carretera del Pont de Montanyana a Tremp pel port de Fígols, i fou construïda exactament per presoners de l'exèrcit republicà.

L'any 1947 es van produir una sèrie de canvis en aquella comarca, ja que van ser iniciades les construccions de les centrals hidroelèctriques per l'empresa que havia obtingut les concessions dels seus aprofitaments, concretament les centrals de Senet, Vilaller, Bono i Escales. L'any 1948 es va obrir al trànsit, per primera vegada, el túnel de Viella, i la comarca de l'Alta Ribagorça va esdevenir l'únic pas possible d'hivern per comunicació amb la comarca de la Vall d'Aran. Val a dir que, darrerament, ens hem congratulat que alguns hiverns la Generalitat hagi pogut obrir també el pas pel port de la Bonaigua i

mantenir la Vall d'Aran oberta per dos camins possibles.

L'any 1959, la mateixa companyia hidroelèctrica adjudicatària de les concessions va establir la carretera d'Escales, i va aconseguir, en aquest sentit, unir l'Alta Ribagorça amb la Baixa Ribagorça. Amb tot, les obres de la carretera d'Escales, de la pista d'Escales, com és coneguda en aquella comarca, no van acabar-se definitivament fins l'any 1980. Aquesta carretera, la carretera nacional 230, permet la comunicació de l'Alta Ribagorça amb la ciutat de Lleida, però cal no oblidar que gairebé 100 km de l'esmentada carretera passen per terreny administrativament aragonès, i, concretament, des del Pont de Montanyana fins a Alfarràs, la carretera fa un llarg recorregut cap al poble de Benabarri fins a tornar a entrar a la província de Lleida. En aquest sentit, podríem manifestar que aquestes comarques són unes comarques allunyades, unes comarques allunyades no únicament damunt del mapa, sinó unes comarques allunyades per les seves difícils comunicacions.

I en aquest sentit faig la pregunta al Consell Executiu de quines són les realitzacions que té previstes per a millorar la comunicació d'aquestes comarques i fer possible allò que fou el plantejament del Molt Honorable President de la Generalitat en el Pla d'Actuació Econòmica la tardor de l'any 1980, quan deia que un dels principals objectius a assolir era el reequilibri del país, i aquest reequilibri no s'assoliria si no es milloraven les comunicacions en totes les nostres comarques.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Consell Executiu, a través del seu Pla d'inversions, té previstes les següents actuacions pel que fa a les comunicacions a la comarca de l'Alta Ribagorça. En primer lloc, l'itinerari Lleida-Pont de Rei. Construcció d'una carretera de nou traçat que, des de Castelló de Farfanya, a través de Mont-rebei, vagi fins al Pont de Montanyana, i que, per tant, l'itinerari actual de Barcelona al Pont de Montanyana a través de Balaguer i Benabarre s'escurci 33 km. L'itinerari Lleida-Pont de Montanyana, amb aquesta nova carretera, s'escurça 11 km. Les actuacions que es proposen per a aquest itinerari són el condiciament de la carretera comarcal 1313, entre Lleida i Balaguer, i el condiciament de la carretera comarcal 148 entre Balaguer i Castelló de Farfanya. Aquest condiciament, unit al que es preveu per a aquesta mateixa carretera entre Tàrraga i Balaguer, que és el tram de penetració cap a l'eix occidental des de la carretera nacional II i l'eix transversal, comporta la creació d'una variant de Balaguer, que es planeja pel sud amb la construcció d'un nou pont sobre el Segre. A partir de Castelló de Farfanya fins al Pont de Montanyana es preveu la construcció d'una nova carretera, que hauria de salvar la serra del Montsec per l'estret de Mont-rebei amb la construcció d'un túnel, d'uns sis-cents metres aproximadament. A partir del Pont de Montanyana es planeja el condiciament de la carretera nacional 230 a les característiques previstes en el Pla de carreteres esmentat en la pregunta anterior, amb la construcció d'una segona galeria en el túnel de Viella com a obra més destacada de tot el recorregut.

La cartografia necessària per a poder redactar el projecte definitiu d'aquesta nova carretera ja és feta.

Una segona actuació és l'itinerari alternatiu d'accés a l'Alta Ribagorça per Balaguer, Trep, la Pobla de Segur, el Pont de Suert. El tram Balaguer-Camarasa es troba en construcció i té com a data d'acabament el 29 de març de 1984. El pressupost és de 221 964 710 pessetes.

Al tram Camarasa-Terradets, l'anomenada carretera del Doll, falta la recepció definitiva per les raons conegudes de tothom, és a dir, per la manca de seguretat que té aquesta carretera.

Del tram Terradets-Trep, se n'està redactant el projecte i es preveu la realització de l'obra l'any 84.

El tram Trep-la Pobla de Segur : en el Pla de carreteres es preveu una millora de les característiques geomètriques, d'acord amb una velocitat de disseny de 80 km/hora i una plataforma de cent metres de calçada i un metre i mig de vorera a cada costat. No hi ha consignació, ni hi ha prevista consignació en aquest tram.

El tram Pobla de Segur-el Pont de Suert : aquest és un tram que forma part de l'eix pirinenc, de titularitat estatal.

Aquestes són les actuacions que es pensen portar a la comarca de l'Alta Ribagorça, tot depenent, naturalment, de les consignacions pressupostàries que depenen dels pressupostos generals de l'Estat i dels que aprovi aquesta Cambra.

Està prevista, ho repeteixo, l'adjudicació de l'obra de Castelló de Zarzaña al Pont de Montanyana l'any 84.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Vallvé desitja afegir-hi quelcom?

El Sr. VALLVÉ (*de l'escó estant*) : Moltes gràcies, senyor President, des de l'escó, només per agrair a l'Honorable Conseller l'explicació donada.

Gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la inclusió del Pla de Lleida en
el Pla d'Ordenació Territorial de Catalunya*

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, a la següent pregunta, que és la que formularà a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques el Diputat no adscrit senyor Joan Besa, sobre l'inclusió del Pla de Lleida en el Pla d'Ordenació Territorial de Catalunya.

El senyor Besa té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. BESA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, aquest Diputat, com quasi tots vostès —ho suposo—, va rebre un dossier pre-informatiu, sense massa importància, ni que fos vinculant per a la futura organització administrativa territorial de Catalunya, en el qual s'inclouia, dins d'una comarca gran, el Segrià, tot el que es podria considerar Pla de Lleida.

Realment, és amb molta emotivitat, potser, que faig aquesta pregunta, perquè a aquest Diputat que els parla li agradaria que el Pla de Lleida tingués alguna entitat comarcal pròpia amb vinculació o sense amb el Segrià, perquè hi ha arguments per a totes les formes d'entendre això, en el sentit de considerar el Segrià com una subcomarca del Pla de Lleida, o bé con-

siderar el Pla de Lleida també com una subcomarca del Segrià. Però, evidentment, es tracta de localitats diferenciades.

La qüestió pot resultar fins i tot més penosa per a Lleida per tal com, per exemple, s'han reconegut comarques pròpies, dins l'ordenació territorial de Catalunya, com, per exemple, el Gironès, el Barcelonès i el Tarragonès; però, quan s'arriba a Lleida, llavors es vincula tot dintre del Segrià, i desapareix absolutament el que és el Pla de Lleida. En un retaule gòtic que hi ha a la pària de Lleida, hi ha la relació de tots els pobles que, en aquells moments —em sembla que és del segle XV o del segle XVI, no puc precisar-ho, en aquests moments; evidentment no tinc aquí el retaule—, en el qual es fa constar la possibilitat, la circumstància històrica que realment les atribucions administratives de la zona de Lleida s'estenien a pobles que no cap identificar absolutament amb el Segrià, perquè hi havia pobles que estan avui dia, actualment, fora de l'òrbita estricta del que podríem considerar Segrià, és a dir, regats pel canal, per exemple, del Baix Urgell, com Bell-lloc, els Alamús, Sidamon, Juneda; pobles que estan regats pel canal auxiliar, com, per exemple, Alfés i Artesa de Lleida; pobles de la ribera sud del Segre, com Massalcoreig i Soses; pobles que, en definitiva, no reguen de cap manera, perquè són de secà i són de les Garrigues Baixes, com són Torrebesses, Sarroca, Aspa i el Cogul; localitats que, en definitiva, fins i tot em sembla, ara dubto si reguen exclusivament del canal de Pinyana o si també reguen del canal d'Aragó i Catalunya —tinc el dubte, en aquests moments—, com Raimat, Sucs, Gimènells i Alpicat, i pobles, en definitiva, sí propis del Segrià, com Corbins, Torrelameu i Benavent de Lleida. Tots aquests pobles formaven part del que podria ser el Pla de Lleida.

A mi m'agradaria saber realment si hi ha alguna possibilitat de reconèixer aquesta realitat històrica dintre de la futura ordenació territorial de Catalunya, i concedir al Pla de Lleida aquest tractament que històricament es mereix, encara que sigui per a no constituir una marginació en relació amb les altres comarques, com el Barcelonès, el Gironès i el Tarragonès, que així consten expressament com a tals en aquest dossier que, sense cap mena, evidentment, de vinculació administrativa ens ha estat subministrat als Diputats.

He demanat també el parer de l'Ajuntament de Lleida —fa potser un mes que el vaig demanar—, no m'ha estat subministrat. Suposo que l'Ajuntament de Lleida considera la qüestió de poca importància, el cas és que realment no puc aquí aportar l'opinió de l'Ajuntament en suport d'aquesta tesi meua que, realment..., meua no, meua i crec que de molts lleidatans, que realment el Pla de Lleida tingués alguna entitat pròpia, en relació amb el Segrià o sense, que li permetés tenir aquesta entitat que la història li donava.

Moltes gràcies, senyor Conseller; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, té la

paraula per a contestar la pregunta l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo crec que el tema que planteja en la seva pregunta el Diputat senyor Besa, més que d'ordenació territorial, és un tema d'organització territorial, i jo diria de comarcalització de Catalunya, i, per tant, aquest és el motiu que contesti jo la seva pregunta.

Efectivament, l'article 5 de l'Estatut de Catalunya ens diu que Catalunya s'organitza en municipis i comarques, i que una llei del Parlament de Catalunya regularà aquesta organització. Aquesta és una llei que, com sap molt bé el senyor Besa, té el tractament de Ponència conjunta, i, per tant, article 108, ha de ser elaborada conjuntament pels Grups parlamentaris d'aquest Parlament. Però en una resolució es va demanar al Consell Executiu que aportés els seus criteris sobre l'organització comarcal de Catalunya. El Consell Executiu ho va fer el passat mes de gener d'enguany, i els seus criteris els va aportar en forma d'una llei articulada. Aquesta llei articulada, que el Parlament acceptarà o modificarà o canviarà substancialment, no ho sé, depèn del Parlament, establia, en el seu article primer, em sembla, el restabliment de la divisió comarcal de l'època de la Generalitat republicana. Per tant, les comarques d'aquella època amb el seu nom són el punt de partida de la comarcalització de Catalunya. I hi ha una comarca, que és el Segrià, amb la seva capital, que és Lleida. El senyor Besa fa una comparació amb el Gironès, amb el Barcelonès, amb el Tarragonès —que crec que no és el Tarragonès, és el Camp de Tarragona—, una comparació que denota un esperit de província, perquè les comarques són una organització diferent, i el fet que Girona sigui capital del Gironès, Barcelona del Barcelonès, Tarragona del Camp de Tarragona i Lleida del Segrià, em sembla que no desmereix pas de Lleida.

En tot cas, en aquests criteris que va aportar el Consell Executiu al Parlament hi ha una possibilitat de canviar la delimitació de les comarques i de canviar, òbviament, la seva denominació si hi ha motius suficients; però que consti que nosaltres partim d'una realitat, que és la comarcalització de la Generalitat republicana, i que la comarca del Segrià és la comarca del Segrià, amb aquest nom, i la seva capital és Lleida. I que, a partir d'aquí, quan estigui adoptada aquesta llei, tots els canvis es podran aportar pel procediment previst per la llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Besa desitja afegir quelcom? *(Pausa.)* Molt bé, senyores i senyors Diputats, hem arribat al final de l'ordre del dia.

La futura sessió plenària, que tindrà lloc el mes vinent, serà anunciada oportunament a les senyores i als senyors Diputats.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts i vuit minuts de vuit del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3